
BLAKE CROUCH

REVENIRE

virtual-project.eu

BLAKE CROUCH

REVENIRE

Original: *Recursion* (2019)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2022

CARTEA ÎNTÂI

Timpul este doar realizarea amintirii...

Vladimir Nabokov

BARRY

2 noiembrie 2018

Barry Sutton oprește mașina pe banda de incendiu de lângă intrarea principală a clădirii Poe Building, un turn Art-Deco de un alb strălucitor, iluminat de reflectoarele sale exterioare. Coboară din automobilul Crown Vic, traversează în grabă trotuarul și intră în hol prin ușa rotativă.

Paznicul de noapte stă lângă lifturi, ținând unul deschis în timp ce Barry se grăbește spre el în ecoul pantofilor să-i pe podeaua de marmură.

— Ce etaj? întreabă Barry când intră în cabina de lift.

— Patruzeci și unu. Când ajungeți acolo, o luați la dreapta și continuați pe hol până în capăt.

— Imediat vor ajunge mai mulți polițiști aici. Spune-le că aș vrea să stea deoparte până când dau eu semnalul.

Liftul urcă iute, în contrast cu vârsta clădirii, iar după câteva secunde, lui Barry i se înfundă urechile. Când, în cele din urmă, se deschid ușile, pornește pe hol și trece pe lângă un indicator pentru o firmă de avocatură. Din loc în loc se vede câte o lumină, dar etajul este în mare parte întunecat. Aleargă pe covor, trece de birouri cufundate în liniște, o sală de conferințe, o sală de relaxare, o bibliotecă... Holul dă în sfârșit într-o zonă de recepție, care este cuplată cu cel mai mare birou.

În lumina slabă, toate detaliile se văd în nuanțe de gri. Un birou mare de mahon, îngropat sub dosare și documente. O masă rotundă acoperită de caiete și cani de cafea rece, cu miros amar. Un bar plin cu sticle de scotch care par scumpe. Un acvariu luminos care zumzăie în partea îndepărtată a

camerei și care conține un mic rechin și câțiva pești tropicali.

Pe măsură ce Barry se apropie de ușile franțuzești, își închide telefonul și își scoate pantofii. Apucă mânerul, deschide ușor ușa și se strecoară pe terasă.

Zgârie-norii din jur, din Upper West Side, par mistici în norii lor luminoși de ceață. Zgomotul orașului este puternic și omniprezent – claxoanele ricoșează între clădiri și ambulanțe îndepărtate gonesc spre o altă tragedie. Vârful Poe Building se află la mai puțin de 15 metri distanță – o coroană de zidărie gotică din sticlă și oțel.

Femeia stă la aproape cinci metri distanță, lângă un gargui erodat, cu spatele la Barry și cu picioarele atârându-i peste margine.

El se apropie mai mult, umezeala dalelor pătrunzându-i prin șosete. Dacă poate să se apropie suficient de mult fără să fie observat, o va trage de pe margine înainte ca ea să își dea seama ce...

— Îți miros apa de colonie, spuse ea fără să privească înapoi.

El se oprește.

Ea se întoarce și se uită la el și spune:

— Încă un pas și am sărit.

E greu să-și dea seama în lumina ambientală, dar pare să aibă în jur de patruzeci de ani. Poartă un sacou închis la culoare și o fustă asortată și trebuie să fi stat aici o vreme, pentru că are părul deja aplatizat de la ceață.

— Cine ești? întreabă ea.

— Barry Sutton. Sunt detectiv la Divizia centrală de furturi de la NYPD.

— Au trimis pe cineva de la furturi...?

— S-a întâmplat să fiu cel mai aproape. Cum te numești?

— Ann Voss Peters.

— Pot să-ți spun Ann?

— Sigur.

— E cineva pe care pot să sun pentru tine?

Ea clatină din cap.

— O să pășesc aici ca să nu mai trebuiască să îți strâmbi gâtul ca să te uiți la mine.

Barry se îndepărtează de ea, ajungând într-un unghi care îl aduce și mai aproape de parapet, la doi metri față de locul în care sta ea. Privește o dată peste margine, iar măruntaiele i se strâng.

— Bun, hai să auzim! spune ea.

— Pardon?

— Nu ești aici ca să mă convingi să mă dau jos? Încearcă s-o faci cât poți de convingător.

Se decisese ce va spune în timp ce urcase cu liftul, amintindu-și instructajul pentru cazurile de suicid. Dar acum, pe moment, se simte mai puțin încrezător. Singurul lucru de care este sigur este că îi îngheață picioarele.

— Știu că acum totul ți se pare lipsit de speranță, dar este doar un moment, iar momentele trec.

Ann privește direct spre latura clădirii, la 120 de metri în jos, spre stradă, cu palmele lipite de piatra tocită de zeci de ani de ploi acide. Tot ce ar trebui să facă ar fi să se împingă în afară. El bănuiește că ea parcurge pașii în minte, ajungând încet la gândul de a o face. Trece însă de acea ultimă presiune.

Observă că ea tremură.

— Pot să-ți dau haina mea? o întreabă el.

— Sunt destul de sigură că nu vrei să te apropii mai mult, detective.

— De ce?

— Am SAF.

Barry rezistă impulsului de a o lua la fugă. Sigur că auzise de sindromul amintirilor false, dar nu cunoscuse și nici nu întâlnise pe cineva cu această afecțiune. Niciodată nu respirase același aer cu o asemenea persoană.

Nu este sigur dacă ar trebui să încerce s-o apuce acum. Nici nu vrea să fie atât de aproape. Nu, la naiba cu asta! Dacă se mișcă pentru a sări, va încerca să o salveze, iar dacă se va infecta cu SAF în timpul ăsta, asta e. E un risc pe care ți-l asumi când devii polițist.

— De cât timp îl ai? o întreabă el.

— Într-o dimineată, cam cu o lună în urmă, în loc de casa mea din Middlebury, Vermont, m-am trezit brusc într-un apartament de aici, din oraș, cu o durere ascuțită de cap și o sângerare teribilă din nas. La început nu aveam habar unde sunt. Apoi mi-am amintit... și *această* viață. Aici și acum, sunt singură, sunt bancher de investiții, trăiesc cu numele meu de fată. Dar am... Acum se pregătește vizibil ca să facă față emoțiilor... Amintiri despre cealaltă viață a mea din Vermont. Eram mama unui băiat de nouă ani pe nume Sam. Aveam o afacere ce implica amenajări peisagistice cu soțul meu, Joe Behrman. Eram Ann Behrman. Eram la fel de fericiți pe cât are oricine dreptul să fie.

— Cum e? întreabă Barry, mai făcând pe furiș un pas spre ea.

— Cum e... ce?

— Amintirile false despre viața din Vermont.

— Nu-mi amintesc doar nunta. Îmi amintesc cum ne-am certat din cauza modelului de tort. Îmi amintesc cele mai mici detalii despre casa noastră. Pe fiul nostru. Fiecare moment al nașterii lui. Râsul lui. Semnul din naștere de pe obrazul stâng. Prima zi de școală și cum nu a vrut să îl las singur acolo. Dar când încerc să mi-l imaginez pe Sam, este totul în alb și negru. Nu are culoare în ochi. Îmi spun că erau albaștri. Văd doar negru.

Toate amintirile mele din viața aceea sunt în nuanțe de gri, ca în cadrele din filmele noir. Par reale, dar sunt amintiri bătute, fantomatice. Izbucnește în plâns, apoi continuă: Toată lumea crede că SAF înseamnă doar amintiri false cu momentele importante din viață, dar cel mai tare dor cele mici. Nu mi-l amintesc doar pe soțul meu. Îmi amintesc mirosul respirației lui dimineața, când se întorcea cu fața spre mine în pat. Cum de fiecare dată când se trezea înaintea mea să se spele pe dinți, știam că se va întoarce înapoi în pat și că va încerca să facem sex. Lucrurile astea mă omoară. Detaliile cele mai mici și perfecte care mă fac să știu că s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar viața asta? Întreabă Barry. Nu merită nimic pentru tine?

— Mulți oameni fac SAF și preferă amintirile actuale celor false, dar din viața asta nu îmi doresc nimic. Am încercat timp de patru săptămâni lungi. Nu mă mai pot preface.

Lacrimile lasă urme și îi întind conturul de ochi.

— Fiul meu nu a existat niciodată. Înțelegi asta? Este doar o eroare frumoasă în creierul meu.

Barry se aventurează să mai facă un pas spre ea, dar de data asta îl prinde.

— Nu te apropia mai mult.

— Nu ești singură.

— Sunt al dracului de singură.

— Te știu doar de câteva minute și voi fi devastat dacă faci asta. Gândește-te la oamenii din viața ta care te iubesc! Gândește-te cum s-ar simți ei!

— L-am găsit pe Joe, spune Ann.

— Cine?

— Soțul meu. Locuia într-o vilă din Long Island. S-a purtat ca și cum nu mă recunoștea, dar știu că nu e adevărat. Avea o cu totul altă viață. Era

căsătorit – nu știu cu cine. Nu știu dacă avea copii. Se purta de parcă eu eram nebună.

— Îmi pare rău, Ann.

— Doare așa de tare...

— Uite, am fost în locul tău. Am vrut să termin cu toate. Iar acum stau aici și îți spun că mă bucur că nu am făcut-o. Mă bucur că am avut puterea să trec peste asta. Acest punct jos nu este cartea vieții tale. Este doar un capitol.

— Tu ce ai pățit?

— Mi-am pierdut fiica. Viața mi-a rupt inima în două.

Ann privește orizontul incandescent.

— Ai fotografii cu ea? Încă vorbești cu oamenii despre ea?

— Da.

— Deci a existat.

El încuviințează.

— Înțelegi că... fiul meu a fost pur și simplu șters?

La asta pur și simplu nu are ce să spună.

Ann privește din nou în jos, spre picioare. Își dă jos unul dintre pantofii cu toc și privește cum cade.

Apoi îl aruncă pe al doilea în gol.

— Ann, te rog!

— În fosta mea viață, viața mea falsă, Franny, prima soție a lui Joe, s-a aruncat de pe clădirea asta – chiar de pe marginea de aici, de fapt. Avea depresie clinică. Știu că el s-a învinovățit pentru asta. Înainte să plec de la casa lui din Long Island, i-am spus lui Joe că voi sări de pe Poe Building în seara asta, la fel ca Franny. Pare un gest prostesc și disperat, dar am sperat că va apărea aici în seara asta și că mă va salva. Așa cum nu a reușit să o facă în cazul ei. La început am crezut că este el, dar nu purta niciodată apă de colonie.

Ea zâmbește melancolic, apoi adaugă:

— Mi-e sete.

Barry privește spre ușile franțuzești și spre biroul întunecat și vede doi polițiști de patrulă stând pregătiți lângă biroul de recepție. Privește din nou spre Ann.

— Atunci de ce nu te dai jos de acolo ca să mergem împreună înăuntru, să îți aduc un pahar cu apă?

— Vrei să mi-l aduci aici?

— Nu pot să te las.
Acum mâinile îi tremură și brusc el zărește o fărâmbă de hotărâre în ochii ei.
Se uită la Barry.
— Nu este vina ta, spune ea. Oricum avea să se termine astfel.
— Ann, nu...
Și, cu o grație lejeră, se aruncă de pe margine.

HELENA

22 octombrie 2007

Pe când stă în duș la 6 dimineața, încercând să se trezească, iar apa fierbinte i se prelinge pe piele, Helena capătă brusc senzația intensă că a mai trăit o dată exact același moment. Nu este nimic nou. Încă de când avea cam douăzeci de ani, trăiește aceste senzații de déjà-vu. În plus, acest moment de la duș nu are nimic special. Se întreabă dacă Mountainside Capital i-a revizuit propunerea. A trecut o săptămână. Ar fi trebuit să primească o veste până acum. Ar fi trebuit, cel puțin, s-o cheme la o ședință dacă ar fi fost interesați.

Face un ibric de cafea și prepară micul dejun obișnuit – fasole neagră și trei ouă moi, stropite cu ketchup. Se așază la masa mică de lângă fereastră, privind cerul luminându-se peste cartierul ei de la marginea orașului San Jose.

De mai bine de o lună, nu a avut nicio zi în care să spele rufele, iar podeaua dormitorului este practic acoperită de haine murdare. Răscolește printre teancuri până când găsește un tricou și o pereche de blugi în care nu îi este complet rușine să iasă din casă.

În timp ce se spală pe dinți, sună telefonul. Scuiță, se clătește și preia apelul la a patra sonerie, în dormitor.

— Ce face fata mea?

Vocea tatălui său o face mereu să zâmbească.

— Bună, tata!

— Am crezut că nu dau de tine. Nu am vrut să te deranjez la laborator.

— Nu, e în regulă. Ce e nou?

— Doar mă gândeam la tine. Ai vești despre propunerea ta?
— Încă nu.
— Am sentimentul că o să se întâmple.
— Nu știu. E un oraș dur. Competiția e nemiloasă. Mulți oameni foarte deștepți caută finanțare.
— Dar nu sunt la fel de deștepți ca fata mea.

Deja nu mai poate suporta atâta încredere în ea din partea tatălui ei. Nu într-o dimineață ca aceasta, cu spectrul eșecului pândind necruțător, stând într-un dormitor mic și murdar al unei case cu pereții goi, în care nu a mai adus pe nimeni de peste un an.

— Cum e vremea? Întreabă ea ca să schimbe subiectul.
— A nins noaptea trecută. Prima ninsoare de anul ăsta.
— Mult?
— Doar doi sau trei centimetri. Dar munții sunt albi.
Și-i putea imagina – primul lanț al Munților Stâncoși, munții copilăriei ei.

— Ce face mama?
O pauză foarte scurtă.
— Mama ta face bine.
— Tata...
— Ce e?
— Cum e mama?
Îl auzi răsuflând încet.
— Am avut și zile mai bune.
— E bine?
— Da. Acum e la etaj, doarme.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu e nimic.
— Spune-mi!
— Noaptea trecută, am jucat gin rummy după cină, așa cum facem mereu. Și pur și simplu... nu a mai știut regulile. S-a așezat la masa din bucătărie, uitându-se la cărțile ei de joc, cu lacrimile prelingându-i-se pe față. Jucăm împreună de treizeci de ani.

Aude cum pune mâna pe receptor.
Plânge, la o mie de kilometri depărtare.
— Tata, vin acasă!
— Nu, Helena!

— Ai nevoie de ajutorul meu.

— Avem sprijin aici. Mergem la medic în după-amiaza asta. Dacă vrei s-o ajuți pe mama ta, obține finanțarea și construiește-ți scaunul.

Ea nu vrea să îi spună, dar scaunul este încă la ani întregi distanță. La *ani-lumină* depărtare. Este un vis, un miraj. În momentul acela, ea nu încearcă decât să supraviețuiască suficient de mult încât să aibă șansa să găsească pe cineva care să îi înțeleagă viziunea.

Ochii ei se umplu de lacrimi.

— Știi că fac asta pentru ea.

— Știu, draga mea.

Pentru o clipă, rămân amândoi tăcuți, încercând să plângă fără ca celălalt să simtă și dând greș. Ea nu-și dorea nimic mai mult decât să îi spună că se va întâmpla, dar asta ar fi fost o minciună.

— O să sun când ajung acasă în seara asta, îi spune ea.

— Bine.

— Te rog, spune-i mamei că o iubesc.

— Așa voi face. Dar știe deja.

•

Patru ore mai târziu, undeva în clădirea de neuroștiințe din Palo Alto, pe când Helena analizează imaginea amintirii unui șoarece în stare de frică – neuroni iluminați, fluorescenți, interconectați printr-o rețea de sinapse ca o pânză de păianjen –, în cadrul ușii biroului său apare străinul. Ea privește peste monitor spre un bărbat îmbrăcat în pantaloni de bumbac și un tricou alb, cu un zâmbet cu câteva nuanțe prea strălucitor.

— Helena Smith? întreabă el.

— Da?

— Sunt Jee-woon Chercover. Aveți un minut ca să vorbim puțin?

— Acesta este un laborator securizat. N-ar trebui să fiți aici.

— Îmi pare rău pentru intruziune, dar cred că veți dori să auziți ce am de spus.

Ea l-ar putea ruga să plece sau să sune la pază. Dar nu pare amenințător.

— Bine, spune ea și brusc își dă seama că acest om devine martor al haosului din biroul ei înghesuit, fără ferestre, cu pereții din beton vopsit. Cutiile înșirate pe lângă pereți, până la o înălțime de aproape un metru, pline cu mii de rezumate și articole, sporeau și mai mult senzația de claustrofobie.

— Scuze pentru dezordine. Dați-mi voie să vă aduc un scaun!

— Mă descurc.

Jee-woon trage un scaun pliant mai aproape și se așază în fața ei, cu privirea zăbovind-i pe pereți, care sunt acoperiți aproape în întregime cu imagini de rezoluție înaltă ale unor amintiri de șoareci, impulsuri neuronale ale unor bolnavi de demență și de Alzheimer.

— Ce pot face pentru dumneata? îl întreabă ea.

— Angajatorul meu este foarte impresionat de articolul despre descrierea amintirii pe care l-ați publicat în *Neuron*.

— Angajatorul dumitale are un nume?

— Ei bine, asta depinde.

— De ce anume?

— De cum decurge această conversație.

— De ce aș vrea să port o conversație cu cineva când nu știu din partea cui vorbește?

— Pentru că banii dumitale de la Stanford se vor termina în șase săptămâni.

Ea ridică o sprânceană, iar el continuă:

— Șeful meu mă plătește foarte bine doar ca să știu totul despre oamenii pe care îi consideră interesați.

— Vă dați seama că lucrurile pe care tocmai le-ați spus sunt complet bizare, da?

Jee-woon întinde mâna spre sacul său de piele și scoate din el un document aflat într-o mapă bleumarin.

Propunerea ei.

— Desigur! spune ea. Sunteți de la Mountainside Capital!

— Nu. Și nu vă vor finanța.

— De unde știți?

— Din cauză că ceea ce ați propus este ceva timid. El aruncă propunerea ei de finanțare pe biroul dezordonat. Nu este decât un pic mai mult din ceea ce ați făcut la Stanford în ultimii trei ani. Nu este o idee suficient de mare. Aveți treizeci și opt de ani, ceea ce în mediul academic înseamnă cam nouăzeci. Într-o dimineață, în viitorul nu prea îndepărtat, vă veți trezi și vă veți da seama că cele mai bune zile ale dumneavoastră s-au dus. Că ați irosit...

— Cred că ar trebui să plecați.

— Nu vreau să vă insult. Dacă nu vă deranjează să spun asta, problema este că vă temeți să cereți ceea ce vă doriți cu adevărat.

Ea își dă seama că, dintr-un oarecare motiv, acest străin o tachinează. Știe că nu ar trebui să continue să se implice în conversație, dar nu se poate abține.

— Și de ce mă tem să cer ceea ce îmi doresc cu adevărat?

— Pentru că ceea ce vă doriți este cu adevărat costisitor. Nu aveți nevoie de o sumă cu șapte cifre. Vă trebuie nouă. Poate zece. Aveți nevoie de o echipă de programatori care să vă ajute să proiectați un algoritm pentru catalogarea și proiectarea memoriei complexe. Microscoape cu lumină de ultimă generație și lasere optogenetice. Infrastructură pentru testele pe oameni.

Ea îl fixează cu privirea de dincolo de birou.

— În acea propunere nu am menționat testele pe oameni.

— Și dacă v-aș spune că vă putem oferi tot ce cereți? Fără vreo limită de fonduri? Ați fi interesată?

Inima ei bătea din ce în ce mai tare.

Așa se întâmplă?

Se gândește la scaunul de cincizeci de milioane de dolari pe care visează să îl construiască de când mama ei a început să uite viața. În mod bizar, nu și-l imaginează niciodată cu detalii complete, ci doar ca în desenele tehnice din cererea ei pentru brevet de utilitate, pe care o va depune într-o zi, intitulată *Platformă imersivă pentru proiectarea amintirilor pe termen lung, explicite și episodice*.

— Helena?

— Dacă spun da, îmi vei spune cine este șeful dumitale?

— Da.

— Da.

Iar el îi spune.

În timp ce ea îl privește cu mirare, Jee-woon mai scoate un document din tolba sa și i-l dă pe deasupra cutiilor ei cu dosare.

— Ce e asta? Întreabă ea.

— Un acord de angajare și de confidențialitate. Nenegociabil. Cred că termenii financiari vi se vor părea foarte generoși.

BARRY

4 noiembrie 2018

Cafeneaua ocupă un loc pitoresc de pe malul fluviului Hudson, în umbra autostrăzii Joe DiMaggio. Barry ajunge cu cinci minute mai devreme și o găsește pe Julia deja așezată la o masă de sub o umbrelă. Împărtășesc o îmbrățișare scurtă, fragilă, ca și când amândoi ar fi de sticlă.

— Mă bucur să te văd, spune el.

— Mă bucur că ai vrut să vii.

Se așază. Un chelner se apropie de ei ca să le preia comenzile de băutură.

— Ce mai face Anthony? o întreabă Barry.

— Grozav. E ocupat cu reproiectarea holului clădirii Lewis. La tine la serviciu e bine?

Nu-i spune despre suicidul pe care nu a reușit să-l împiedice cu două nopți în urmă. În schimb, fac conversație de complezență până când vine cafeaua.

Este duminică, iar mulțimea ieșită să servească *brunch*-ul pare numeroasă. De la fiecare masă din vecinătate, răzbat torente de conversație gregară și de râsete, dar ei își sorb cafelele în liniște la umbră.

Sunt multe de spus. Sau nimic.

Un fluture zboară pe lângă capul lui Barry până când îl alungă ușor.

Uneori, noaptea târziu, își imaginează conversații complicate cu Julia, în care îi spune tot ceea ce i-a frământat inima în toți acești ani – durerea, furia, dragostea –, apoi ascultă în timp ce ea face la fel. O limpezire a lucrurilor până în momentul în care, în sfârșit, el o înțelege pe ea, iar ea îl înțelege pe el.

Dar față în față nu pare niciodată potrivit. Nu se poate mobiliza pentru a spune ce are pe suflet, ceea ce mereu îi dă senzația de încordat și încuiat, închistat în țesut cicatrizat. Stânjeneala nu îl deranjează la fel ca înainte. S-a împăcat cu ideea că face parte din viață să îți înfrunți eșecurile, iar uneori acele eșecuri se referă la alți oameni.

— Mă întreb ce ar face azi, spune Julia.

— Sper că ar fi aici cu noi.

— Mă refer la muncă.

— Ah... O avocată, desigur.

Julia râde – unul dintre cele mai grozave sunete pe care le-a întâlnit vreodată și nu-și mai poate aminti când l-a auzit ultima oară. O experiență frumoasă, dar și copleșitoare. Ca o fereastră secretă către persoana pe care o cunoștea.

— Se certa pentru orice, spune Julia. Și de obicei avea câștig de cauză.

— Eram permisivi.
— Unul dintre noi era.
— Eu? spune el cu o falsă contrariere.
— Până să împlinească cinci ani, și-a dat seama că tu ești veriga slabă.
— Mai ții minte când ne-a convins să o lăsăm să dea cu mașina în marșarier pe alee...

— Te-a convins.

— ... și a ieșit cu mașina mea prin ușa garajului?

Julia pufnește în râs.

— Era atât de supărată...

— Nu, mai degrabă jenată.

Pentru o jumătate de secundă, parcurge amintirea cu ochii minții. Sau, cel puțin, o parte din ea. Meghan la volanul vechiului său Camry, jumătatea din față a mașinii ieșită prin ușa de la garaj, fața roșie și lacrimile care îi curgeau în timp ce strângea cu putere volanul. Era tenace și deșteaptă și ar fi făcut ceva interesant cu viața ei. Își termină cafeaua și mai toarnă o cană din presa franceză de inox pe care o împart.

— E plăcut să vorbim despre ea, spune Julia.

— Mă bucur că, în sfârșit, pot s-o fac.

Chelnerul revine ca să le ia comanda de mâncare, iar fluturile se întoarce, planând pe suprafața mesei, pe lângă șervetul încă împăturit al lui Barry. Își întinde aripile. Se curăță. Barry încearcă să își alunge din minte ideea că este Meghan, bându-l cumva în ziua aceea, dintre toate zilele. Este o idee prostescă, desigur, dar gândul persistă. Ca atunci când îl urmărise un prihor preț de opt cvartale în NoHo. Sau ca în timpul unei plimbări recente cu câinele său prin parcul Fort Washington, când o gărgăriță îi tot ateriza pe încheietură.

Când sosește mâncarea, Barry și-o imaginează pe Meghan stând la masă cu ei. Contururile dure ale adolescenței deja domolite. Cu toată viața în față ei. Nu-i poate vedea fața, indiferent cât de tare încearcă, ci doar mâinile, aflate într-o mișcare continuă în timp ce vorbește, la fel cum se mișcă mama ei atunci când este încrezătoare și entuziasmată de ceva.

Nu îi este foame, dar se forțează să mănânce. Pare că Julia este îngândurată, dar doar alege resturile de fritatta, iar el bea o înghițitură de apă și încă o înghițitură din sandviș și se holbează la râul din depărtare.

Fluviul Hudson vine dintr-un iaz din Adirondacks numit lacul Lacrima Norilor.

Merseseră acolo într-o vară, când Meghan avea opt sau nouă ani. Instalaseră cortul printre brazi. Priviseră stelele căzând. Încercaseră să cuprindă cu mintea ideea că acel mic lac de munte era sursa Hudsonului. Este o amintire la care revine aproape obsesiv.

— Pari dus pe gânduri, spune Julia.

— Mă gândeam la excursia aceea de la lacul Lacrima Norilor. Mai ții minte?

— Desigur. Ne-a luat două ore ca să ridicăm cortul pe furtună.

— Credeam că a fost senin.

Ea clatină din cap.

— Nu, am tremurat în cort toată noaptea și nu a dormit niciunul dintre noi.

— Ești sigură de asta?

— Da. Acea excursie mi-a întărit decizia de a nu mă mai întoarce niciodată în sălbăticie.

— Aha...

— Cum ai putut uita asta?

— Nu știu.

Adevărul este că o face constant. Se gândește mereu la trecut, trăind mai mult în amintiri decât în prezent, adesea modificându-le pentru a le face să arate mai bine. Pentru a le face perfecte. Pentru el, nostalgia este un analgezic la fel de bun precum alcoolul. În cele din urmă, spune:

— Poate că mi s-a părut o amintire mai fericită să stau și să mă uit la stele căzătoare împreună cu fetele mele.

Ea aruncă șervetul pe farfurie și se lasă pe spătar.

— Am trecut recent pe lângă vechea noastră casă. Doamne, ce s-a schimbat! Faci asta vreodată?

— Din când în când.

De fapt, el trece pe lângă vechea lor casă oricând are treabă în Jersey. El și Julia au pierdut-o în urma unei execuții judecătorești, la un an după ce murise Meghan, iar azi abia seamănă cu locul în care au locuit. Arborii sunt mai înalți, mai plini, mai verzi. Deasupra garajului apăruse o construcție nouă, iar acum locuia acolo o familie tânără. Întreaga fațadă fusese refăcută în piatră și adăugate noi ferestre. Aleea, lărgită și repavată. Leagănul din funie care atârna de crengile stejarului fusese demontat cu ani în urmă, dar inițialele pe care el și Meghan le scrijeliseră în trunchi rămăseseră. Vara trecută le atinsese – cumva, decisese că era o idee bună să facă un drum cu

taxiul până în Jersey la ora două dimineța, după o noapte în oraș cu Gwen și restul Diviziei de Furturi. Un polițist din Jersey City sosise acolo după ce noii proprietari sunaseră la 911, ca să reclame prezența unui vagabond în curtea din fața casei. Deși era mort de beat, nu fusese arestat. Polițistul îl știa pe Barry, știa ce i se întâmplase. Îi chemase un alt taxi și îl ajutase să se urce pe bancheta din spate. Plătise drumul înapoi spre Manhattan în avans și îl trimisese acasă.

Briza răcoroasă care vine dinspre apă domolește soarele cald pe care îl simte pe umeri – un contrast plăcut. Nave cu turiști se deplasează în sus și în jos pe râu. Zgomotul traficului pe autostrada de deasupra este neîncetat. Cerul este brăzdat de urmele a o mie de avioane. Este o toamnă târzie în oraș, una dintre ultimele zile bune din an.

Se gândește că în curând va fi iarnă, apoi va mai fi trecut încă un an și va începe încă unul, timpul curgând din ce în ce mai repede. Viața nu este deloc așa cum se așteptase el să fie pe când era tânăr, când trăia cu iluzia că lucrurile pot fi controlate. Nimic nu poate fi controlat. Doar îndurat.

Când vine nota de plată, Julia încearcă să plătească, dar el o înșfacă și pune jos cardul.

— Îți mulțumesc, Barry.

— Eu îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Hai să nu mai lăsăm încă un an să treacă fără să ne vedem, zice ea, apoi ridică paharul de apă cu gheață. Pentru sărbătorita noastră!

— Pentru sărbătorita noastră! El simte ghemul de durere strângându-l de piept, dar îi trece odată cu respirația, iar când vorbește din nou, vocea îi este aproape normală. Douăzeci și șase de ani.

•

După brunch, se îndreaptă spre Central Park. Tăcerea din apartamentul său pare o amenințare de ziua lui Meghan mai ales că ultimele cinci aniversări nu au trecut deloc cu bine.

Mereu e tulburat când o vede pe Julia. Mult timp după ce mariajul lor se încheiase, crezuse că îi era dor de fosta lui soție. Crezuse că nu va putea niciodată să meargă mai departe. Adesea o visa și se trezea cu durerea absenței ei, care îl mânca de viu. Visele îl atingeau profund – deși erau pe jumătate amintiri, pe jumătate fantezie –, pentru că în vise ea părea precum Julia de demult. Zâmbetul. Râsul fără ezitare. Ușurătatea ființei. Era persoana care îi furase inima. Pe parcursul dimineții următoare, se gândea numai la ea, astfel că imensitatea acelei pierderi ajungea să îl privească fix,

fără să clipească, până când mahmureala emoțională a visului îi dădea în sfârșit drumul din încleștare, precum o ceață care se ridică încet. O văzuse odată pe Julia după un astfel de vis – o întâlnire neașteptată la petrecerea unui vechi prieten. Spre mirarea lui, nu simțise nimic în timp ce stătuseră puțin de vorbă pe verandă. Prezența ei îi anulasese sevrul din vis – nu o dorea, își dăduse seama. Fusesse o revelație eliberatoare și devastatoare în același timp.

Eliberatoare, pentru că însemna că nu o iubea pe această nouă Julia – iubea persoana care fusese. Devastatoare, pentru că femeia care îi bântuia visele dispăruse cu adevărat. Devenise la fel de inaccesibilă precum morții.

Arborii din parc se ȳtesc ȳtepeni după ȳngheȳul puternic din urmă cu căteva nopȳi, iar frunzele arse de frig strălucesc ȳn lumina toamnei.

Găsește un loc ȳn Ramble, ȳși scoate pantofii și șosetele și se sprijină de un arbore ȳnclinat. ȳși scoate telefonul și ȳncearcă să citească biografia pe care a ȳnceput-o de aproape un an, dar concentrarea ȳi zboară repede.

Ann Voss Peters ȳl bântuie. Felul ȳn care a căzut, fără niciun sunet, trupul ei rigid și drept. Durase cinci secunde, iar el nu ȳși mutase privirea când aterizase pe limuzina Lincoln, parcată jos, pe colȳ.

Când nu reia ȳn minte conversaȳia lor, se luptă cu frica. ȳși verifică amintirile. Le testează fidelitatea. Se ȳntreabă: „Cum mi-aș da seama dacă una s-ar schimba? Cum s-ar simȳi?”

Frunze roșii și portocalii cad pe pământ ȳncet, ȳn lumina soarelui, adunându-se ȳn jurul lui, ȳn umbra cernută. De unde stă el, printre copaci, privește oamenii mergând pe poteci sau zăbovind lângă lac. Majoritatea sunt ȳnsoȳiȳi, dar unii sunt singuri, la fel ca el.

Pe telefon ȳi apare un mesaj de la prietena lui, Gwendoline Archer, liderul echipei Hercules, o unitate SWAT antitero de la serviciul de urgenȳă al NYPD.

M-am gândit la tine azi. Ești ok?

El ȳi răspunde:

Da. M-am ȳntâlnit cu Julia. Bine. Greu. Ce faci?

Cum a fost?

Bine. Greu. Ce faci?

*Tocmai am terminat un drum.
Beau ceva la barul Isaac. Vrei companie?*

Doamne, da. Vin acum.

•

Sunt patruzeci de minute de mers până la barul din apropiere de apartamentul lui Gwen, din Hell's Kitchen, a cărui singură virtute pare să fie longevitatea sa de patruzeci de ani. Barmani țăfnoși servesc băuturi banale la draft și nu găsești nici măcar o singură sticlă de whisky pe care nu ai putea s-o cumperi de la magazin cu mai puțin de treizeci de dolari. Toaletele sunt dezgustătoare și încă mai conțin dozatoare cu prezervative. Tonomatul cântă numai melodii rock din anii '70 și '80 și nimeni nu alimentează aparatul, așa că muzica este absentă.

În timp ce se apropie, Barry o vede pe Gwen stând în capătul îndepărtat al barului, purtând pantaloni de motociclist și un tricou decolorat de la maratonul Brooklyn și glisând ecranul telefonului spre stânga pe o aplicație de întâlniri.

— Credeam că ai renunțat la asta, îi spune el.

— O vreme, am renunțat cu totul la genul vostru, dar terapeutul meu mă bate la cap să încerc din nou.

Ea se dă jos de pe scaun și îl îmbrățișează, iar mirosul fad de transpirație combinat cu resturile parfumului gelului de duș și deodorantului rezultă în ceva ce seamănă cu caramelul sărat.

— Ți mulțumesc că ai vrut să vezi ce fac, spune el.

— N-ar trebui să fii singur azi.

Este cu cincisprezece ani mai tânără decât el, având în jur de treizeci și cinci de ani; are o înălțime de un metru nouăzeci și trei și este cea mai înaltă femeie pe care o știe personal. Cu părul blond și scurt și trăsăturile scandinave, nu este tocmai frumoasă, dar are un aer regal. Adesea e severă fără să se străduiască. Îi spusese odată că are un chip de monarh sictirit.

Se întâlniseră și rămăseseră în legătură în urmă cu câțiva ani, în timpul jafului unei bănci, ce se transformase într-o luare de ostatici. Crăciunul următor, se combinaseră, ajungând să trăiască unul dintre cele mai jenante momente din existența lui Barry. La una dintre numeroasele petreceri de sărbători al NYPD, într-o noapte, se lăsaseră amândoi duși de val. Se

treziseră în apartamentul ei la ora trei dimineața, iar camera încă se învârtea. Greșeala lui fusese că încercase să se strecoare afară când încă nu era complet conștient. Vomitase pe podea lângă patul ei și, pe când încerca să curețe, Gwen se trezise și strigase la el: „O să-ți curăț voma dimineață, pleacă odată!”

Nu-și amintește nimic despre sex, dacă făcuseră sau doar încercaseră, și putea doar să spere că ea avea aceeași lacună în amintiri ca și el.

Indiferent, de atunci niciunul dintre ei nu mai adusesese vorba despre asta.

Când barmanul sosește, îi ia comanda lui Barry și pleacă să îi mai aducă un Wild Turkey lui Gwen. Beau și pălăvrălesc o vreme.

Iar când Barry observă, în cele din urmă, că atmosfera se mai relaxează, Gwen spune:

— Am auzit că ai prins un suicid SAF vineri-noapte.

— Da.

Îi povestește toate detaliile.

— Fii sincer, spune ea. Cât de speriat ești?

— Ei bine, ieri am devenit expert în SAF după tot ce am citit pe internet.

— Și?

— Cu opt luni în urmă, Centrul pentru Controlul Bolilor a identificat șaiszeci și patru de cazuri asemănătoare în nord-vest. În fiecare caz, pacientul se plângea de amintiri false acute. Nu doar una sau două. O istorie alternativă complet imaginară, care se întindea pe perioade lungi din viață, până în momentul respectiv. De obicei se întindea pe luni sau ani. În unele cazuri, decenii.

— Și îți pierd amintirile din viața reală?

— Nu, doar au, dintr-odată, *două* seturi de amintiri. Unul adevărat și unul fals. În unele cazuri, pacienții se simt ca și când amintirile și conștiința lor s-ar fi mutat dintr-o viață în alta. Alți pacienți trec printr-un flash brusc de amintiri false dintr-o viață pe care nu au trăit-o niciodată.

— Care este cauza?

— Nu știe nimeni. Nu au identificat nicio anomalie fiziologică sau neurologică la cei afectați. Singurul simptom sunt amintirile false. A, și cam zece la sută dintre oamenii care au asta se sinucid.

— Iisuse!

— Numărul ar putea fi mai mare. Cu mult mai mare. Acesta este un procent corespunzător cazurilor cunoscute.

— Anul ăsta a crescut numărul sinuciderilor în cinci cartiere.

Barry prinde privirea barmanului și îi face semn să aducă încă un rând.

— Contagios? Întreabă Gwen.

— Nu am putut descoperi un răspuns definitiv. CDC nu a găsit un patogen, așa că se pare că nu este transmisibil prin sânge sau aer. Articolul din *The New England Journal of Medicine* specula că, de fapt, se răspândește prin rețeaua socială a purtătorului.

— Ca Facebook? Cum e posibil?

— Nu, vreau să spun că, atunci când o persoană este infectată cu SAF, unii dintre oamenii pe care îi cunoaște se infectează la rândul lor. Părinții vor avea aceleași amintiri false, dar într-un grad mai redus. Frații, surorile, prietenii apropiați, la fel. A fost un studiu de caz al unui tip care s-a trezit într-o zi și avea amintirile unei vieți total diferite. Era căsătorit cu o altă femeie. Locuia într-o altă casă, avea alți copii și o altă slujbă. Au reconstruit din memoria sa lista invitaților prezenți la nunta lui – cea pe care și-o amintea, dar care nu avusese loc niciodată. Au găsit treisprezece persoane din lista lui și toate aveau amintiri despre nunta aceasta, care nu avusese loc niciodată. Ai auzit vreodată de ceva care se numește efectul Mandela?

— Nu știu. Poate.

Sosește următorul rând de băuturi. Barry dă pe gât shotul de Old Grandad și apoi bea un Coors, în timp ce lumina care pătrunde prin ferestrele din față cedează locul serii.

— Aparent, mii de oameni își amintesc că Nelson Mandela a murit în închisoare în anii '80, chiar dacă a trăit până în 2013, spune el.

— Am auzit despre asta. Este chestia mai veche cu Berenstain Bears.

— Nu știu ce e asta.

— Ești prea bătrân.

— Du-te naibii!

— Când eram copil, circulau niște cărți pentru copii și mulți oameni își amintesc că se numeau *The Berenstein Bears* – S-T-E-I-N –, când de fapt numele se scrie Berenstain, adică S-T-A-I-N.

— Ciudat.

— Înfricoșător, de fapt, de vreme ce eu îmi amintesc Berenstein, zice Gwen în timp ce își bea whisky-ul.

— În plus – și nimeni nu este sigur dacă are legătură cu SAF –, episoadele de déjà-vu acut sunt în creștere.

— Ce înseamnă asta?

— Oamenii au, câteodată în mod destabilizator, senzația că re trăiesc

secvențe întregi din viața lor.

— Pătesc asta câteodată.

— Și eu.

— Sinucigașa ta nu ți-a spus că prima soție a soțului ei se aruncase și ea de pe clădirea Poe? întreabă Gwen.

— Da, de ce?

— Nu știu. Pare pur și simplu... improbabil.

Barry se uită la ea. Barul se umple și devine zgomotos.

— Unde vrei să ajungi?

— Poate că nu a avut Sindromul Amintirilor False. Poate că tipa asta era pur și simplu nebună. Nu-ți mai face atâtea griji!

•

Trei ore mai târziu, e beat într-un alt bar – un vis umed al băutorilor de bere –, cu lambriuri de lemn, capete împăiate de bivoli și de căprioare ce ies din pereți și un milion de robinete de bere aliniate pe rafturile iluminate.

Gwen încearcă să îl scoată la cină, dar amfitrioana îl vede cum se clatină pe picioare în fața pupitrului ei și nu-i primește la masă. Ajunși din nou afară, în orașul ce pare nesigur, Barry se străduiește să ignore clădirile ce par să se învâртеască, în timp ce Gwen îl ține de brațul drept, mânându-l în josul străzii.

Brusc, își dă seama că se află la un colț de stradă, Dumnezeu știe pe unde, vorbind cu un polițist. Gwen îi arată polițistului de patrulă insigna ei și îi explică politicos că încearcă să-l ducă pe Barry acasă, dar că se teme că va vomita într-un taxi.

Merg din nou, împleticindu-se împreună, iar strălucirea futuristă, nocturnă a clădirilor din Times Square pare a se învârti ca un carusel ciudat. El vede ora – e 11:22 noaptea – și se întreabă în ce gaură neagră s-au scurs ultimele șase ore.

— Nu vreau să merg acasă, spune el, fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi se uită la un ceas digital care afișează ora – 4:15. E ca și cum cineva i-ar fi zdrobit craniul în timp ce dormea. Își simte limba uscată ca o fâșie de piele. Nu se află în apartamentul său.

E întins pe canapeaua din sufrageria lui Gwen.

Încearcă să deruleze înapoi și să pună cap la cap diverse frânturi din seara petrecută împreună, dar piesele sunt zdrențuite. Își amintește de Julia și de parc. Prima oră petrecută în primul bar cu Gwen. Dar după aceea totul este încețoșat și plin de regrete.

Inima îi bubuie în urechi. Minte îi gonește nebunește.

Este acea oră singuratică din noapte care îi este foarte familiară – în timp ce orașul doarme, simți toate regretele din viață perindându-ți-se prin minte cu o intensitate de nesuportat.

Se gândește la tatăl lui, care murise când el era tânăr, și întrebarea persistentă revine: „Oare a știut că l-am iubit?”

Și la Meghan. Mereu la Meghan.

Când fiica lui era mică, era convinsă că în cufărul de la picioarele patului ei locuia un monstru. Ideea asta nu îi trecea niciodată prin minte în timpul zilei, dar după ce soarele apunea și el o învelea de noapte bună, ajungea invariabil să îl strige. Iar el mergea în grabă în camera ei și îngenunchea lângă patul său, amintindu-i că totul părea mai înfricoșător noaptea. Că era doar o iluzie. Un truc pe care ni-l poate juca întunericul.

Cât de ciudat se simte acum, decenii mai târziu, când viața lui e atât de îndepărtată de ceea ce își planificase, să se trezească singur pe canapeaua din apartamentul unei prietene, încercând să își alunge fricile cu aceleași argumente pe care i le servise fiicei sale cu atâția ani în urmă.

Totul va fi mai bine dimineată, se gândește.

Când lumina va reveni, va exista din nou speranță.

Disperarea este doar o iluzie, un truc pe care ni-l joacă întunericul.

Iar el închide ochii și se alină cu amintirea excursiei cu cortul de la lacul Lacrima Norilor. Cu acel moment perfect.

În el, stelele strălucesc.

Ar sta acolo pentru totdeauna, dacă ar putea.

HELENA

1 noiembrie 2007

ZIUA 1

Când privește coasta nordică a Californiei dispărând încet, i se pune un nod în stomac. Stă în spatele pilotului, în vuietul rotoarelor, și privește oceanul care se întinde sub ea, la 150 de metri sub elicopter.

Nu este o zi bună pe mare. Norii plutesc foarte jos, iar apa este cenușie și

cu zone de valuri înspumate. Și, cu cât se îndepărtează mai mult de țărm, cu atât lumea devine mai întunecată.

Prin parbrizul plin de stropi al elicopterului, vede ceva materializându-se în depărtare – o structură care se ițește din apă, la circa un kilometru distanță.

— Acolo este? întreabă la microfon.

— Da, doamnă.

Se apleacă în față în ciuda centurii și privește cu o curiozitate tot mai mare cum elicopterul își începe aterizarea, pe măsură ce se apropie de colosul de fier, oțel și beton, ce stă pe trei picioare în ocean, ca un trepied uriaș. Pilotul împinge manșa și elicopterul se înclină la stânga, zburând într-un cerc lent în jurul structurii, a cărei platformă principală se află la aproape douăzeci de etaje deasupra mării. Câteva macarale încă atârnă deasupra apei – relicve din vechile vremuri când se forța după petrol și gaze. Dar altfel, de pe platformă au fost înlăturate toate elementele industriale, fiind transformată aproape complet. Pe palierul primar, vede un teren de baschet complet echipat. O piscină. O seră. Ceva ce pare o pistă de alergat în jurul perimetrului.

Aterizează pe un heliport. Rotorul începe să încetinească și, prin geamul ei, Helena vede un bărbat într-o jachetă galbenă alergând spre elicopter. Când deschide ușa cabinei, mecanismul de blocare în trei puncte al centurii îi dă de furcă, dar reușește să se desfacă în cele din urmă.

Bărbatul o ajută să coboare din elicopter și îl urmează spre niște scări care duc de pe heliport pe platforma principală. Vântul îi flutură hanoracul și tricoul, dar, când ajunge la trepte, sunetul elicopterului se stinge, lăsând doar tăcerea profundă a oceanului din jur.

Coboară de pe ultima treaptă și ajunge pe o suprafață întinsă de beton, văzându-l venind spre ei pe platformă.

Inima ei bate cu putere.

Are barba neîngrijită și părul negru, ciuflit de vânt. Poartă o pereche de jeanși albaștri și un hanorac decolorat și este, fără îndoială, Marcus Slade – inventator, filantrop, magnat, fondator al mai multor companii inovatoare decât poate ea numi, din diverse sectoare, precum operațiuni în cloud, transport, spațiu și inteligență artificială. Este unul dintre cei mai bogați și mai influenți cetățeni ai lumii. A renunțat la liceu. Și are doar treizeci și patru de ani.

El zâmbește și spune:

— O să ne iasă!

Entuziasmul lui îi îndepărtează emoțiile, iar când se apropie unul de altul pe platformă, ea se întreabă ce se cade să facă mai departe. O strângere de mână? O îmbrățișare politicoasă? Slade alege în locul ei, întâmpinând-o cu o îmbrățișare călduroasă.

— Bine ai venit la Fawkes Station!

— Fawkes?

— Ca la Guy Fawkes^[1]. Ții minte cinci noiembrie?

— Ah, da! Pentru că se leagă de memorie?

— Pentru că tulburarea status quo-ului este elementul meu. Trebuie să-ți fie frig, hai înăuntru! Pornesc împreună, îndreptându-se spre o superstructura de cinci etaje de pe latura opusă a platformei.

— Nu este tocmai ceea ce mă așteptam, spune Helena.

— Am cumpărat-o în urmă cu câțiva ani de la Exxon Mobil, după ce câmpul petrolifer a secat. La început am avut de gând să îmi fac aici o casă nouă, doar pentru mine.

— Vrei să spui o fortăreață a singurătății?

— Cam așa. Însă apoi mi-am dat seama că aş putea locui aici în timp ce aş folosi locul drept stația perfectă de cercetare.

— De ce perfectă?

— Dintr-un milion de motive, dar cele mai importante ar fi intimitatea și securitatea. Sunt implicat într-o serie de domenii care mustesc de spionaj corporatist, iar acesta este unul dintre cele mai controlabile medii, nu?

Trec pe lângă piscină, care e acoperită toamna, copertina fluturând cu putere în vântul de noiembrie.

— În primul rând, îți mulțumesc, spune ea. În al doilea rând, de ce eu?

— Pentru că în mintea ta există o tehnologie ce ar putea influența întreaga umanitate.

— Cum așa?

— Ce este mai prețios decât amintirile noastre? o întreabă el. Ele ne definesc și ne formează identitățile.

— În plus, în următorul deceniu, va exista o piață de cincisprezece miliarde de dolari pentru tratamentele destinate bolii Alzheimer.

Marcus doar zâmbește.

— Doar ca să știi: obiectivul meu principal este să ajut oamenii, spune ea. Vreau să găsesc o cale de a salva amintirile chiar și în cazul creierelor care se deteriorează și care nu le mai pot reda. O capsulă a timpului pentru

amintirile importante.

— Înțeleg asta. Dar te poți gândi la un motiv pentru care acest proiect nu ar putea fi atât o întreprindere filantropică, cât și una comercială?

Trec de intrare, îndreptându-se spre o seră mare, ai cărei pereți sunt aburiți și umezi de condens.

— Cât de departe de țărm suntem? îl întreabă ea privind spre mare, peste platformă, unde vede un nor dens îndreptându-se spre ei.

— Două sute optzeci de kilometri. Cum au primit familia și prietenii tăi vestea că vei dispărea de pe fața pământului ca să te ocupi de cercetări supersecrete?

Ea nu știe sigur cum să răspundă la asta. În ultima vreme, viața ei se desfășurase numai sub lumina fluorescentă a laboratoarelor, învărtindu-se în principal în jurul procesării datelor brute. Nu reușise niciodată să scape de atracția irezistibilă a muncii ei – simțea că o face pentru mama ei, dar, dacă e să fie sinceră, în egală măsură și pentru ea. Munca este singurul lucru care o ajută să se simtă vie și se întrebese, nu de puține ori, dacă asta însemna că e defectă.

— Muncesc mult, spune ea, așa că am spus asta doar câtorva oameni. Tatăl meu a plâns, dar el plânge mereu. Nimeni nu a fost complet surprins. Dumnezeu, sună jalnic, nu-i așa?

Slade se uită la ea și spune:

— Cred că echilibrul este pentru oamenii care nu știu de ce se află aici.

Ea se gândește la asta. În liceu și în facultate, fusese încurajată iar și iar să își găsească pasiunea – un motiv să se dea jos din pat și să respire. Știa, din experiența ei, că puțini oameni găseau acel *raison d'être*.

Ceea ce profesorii și învățătorii nu îi spuseră niciodată era că exista o parte întunecată în încercarea de a-ți găsi țelul. Partea care te consumă. Care devine un distrugător al relațiilor și al fericirii. Și, cu toate acestea, ea nu ar renunța niciodată la asta. Doar genul acesta de persoană ar putea fi.

Se apropie de intrarea în superstructură.

— Stai o secundă, spune Slade. Privește!

Arată spre peretele de ceață din fața lor. Aerul devine rece și dens. Helena nici nu mai poate vedea heliportul.

Sunt prinși în inima unui nor.

Slade se uită la ea.

— Vrei să schimbăm lumea împreună?

— Pentru asta mă aflu aici.

— Bun. Hai să vezi ce am construit pentru tine.

BARRY

5 noiembrie 2018

**DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE NEW YORK CITY,
SECȚIA 24, STRADA 151 W 100TH
NEW YORK, NY 10025**

*** ȘEFUL POLIȚIEI
JOHN R. POOLE**

*** TELEFON
(212) 678-1811**

**[X] RAPORT PRELIMINAR AL POLIȚIEI
[] RAPORT SUPLIMENTAR**

CSRR: 01457C

DATA: 07/11/03

ORĂ: 21:30

ZI: FRI

LOCAȚIE: 2000 WEST 102ND, ETAJUL 41

**NATURA RAPORTULUI
POLIȚIE – NARATIV**

EU, OFIȚERUL DE POLIȚIE RIVELLI, ÎN TIMPUL PATRULEI, AM RĂSPUNS LA O URGENȚĂ DE TP 10-56A VENIND DIN CLĂDIRA POE, DE PE TERASA BIROURILOR UULTQUIST LLC. AM GĂSIT ACOLO O FEMEIE CARE STĂTEA PE MARGINE. M-AM IDENTIFICAT DREPT OFIȚER DE POLIȚIE ȘI AM RUGAT-O SĂ SE DEA JOS. A REFUZAT SĂ FACĂ ASTA ȘI

M-A AVERTIZAT SĂ NU MĂ APROPII DE EA, PENTRU CĂ ALTFEL VA SĂRI. AM ÎNTREBAT-O CUM SE NUMEȘTE ȘI MI-A SPUS CĂ O CHEAMĂ FRANNY BEHRMAN [W/F DN 06/12/63 DE LA ADRESA 509 E 110 ST]. NU PĂREA SĂ FIE SUB INFLUENȚA DROGURILOR SAU A ALCOOLULUI. AM ÎNTREBAT-O DACĂ POT SĂ CHEM PE CINEVA. A SPUS CĂ NIMIC NU O MAI FACE FERICITĂ ȘI CĂ SOȚUL ȘI FAMILIA EI S-AR DESCURCA MAI BINE FĂRĂ EA. AM ASIGURAT-O CĂ NU ESTE ADEVĂRAT.

ÎN ACEL MOMENT, NU A MAI RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE MELE, PĂRÂND CĂ ÎȘI FACE CURAJ SĂ SARĂ. ERAM PE PUNCTUL DE A ÎNCERCA SĂ O ÎNDEPĂRTEZ DE PE MARGINE CÂND AM PRIMIT O COMUNICARE PRIN RADIO DE LA PO DECARLO, CARE SPUNEA CĂ SOȚUL DOAMNEI BEHRMAN [JOE BEHRMAN, W/M DN 12/03/61 DE LA ADRESA 509 E 110TM ST.] URCA PE TERASĂ CU LIFTUL CA SĂ ÎȘI VADĂ SOȚIA. I-AM COMUNICAT ACEASTA DOAMNEI BEHRMAN.

DOMNUL BEHRMAN A AJUNS PE ACOPERIȘ. S-A APROPIAT DE SOȚIA LUI ȘI A CONVINS-O SĂ COBOARE ÎNAPOI PE TERASĂ.

I-AM ÎNSOȚIT PE DOMNUL ȘI PE DOAMNA BEHRMAN PÂNĂ JOS, PE STRADĂ, IAR EA A FOST TRANSPORTATĂ CU AMBULANȚA LA SPITALUL SISTERS OF MERCY PENTRU O EVALUARE.

RAPORTUL OFIȚERULUI RIVELLI
RAPORTAT SERGENTULUI DAWES***

Foarte mahmur și stând la biroul său din zona împărțită în separeuri, Barry citește pentru a treia oară raportul despre incident. Asta îi face creierul să reacționeze în toate felurile posibile, pentru că este exact opusul a ceea ce spusese Ann Voss Peters că se întâmplase între soțul ei și prima lui soție. Ea credea că Franny sărise.

Barry lasă raportul deoparte, apoi aprinde monitorul și se conectează la

baza de date DMV a statului New York, simțind o durere de cap pulsându-i în spatele orbitelor.

Caută Joe și Franny Behrman și găsește ultima lor adresă cunoscută, respectiv aleea Pinewood nr. 5, Montauk.

Ar trebui să lase baltă toate astea. Să uite de SAF și de Ann Voss Peters și să continue cu teancurile de documente și dosare ale cazurilor deschise care îi aglomerează biroul. Nu e nicio crimă aici care să îi justifice timpul pierdut. Numai... inconsecvențe.

Dar adevărul este că acum moare de curiozitate.

Este detectiv de douăzeci și trei de ani pentru că adoră să rezolve enigme, iar aceasta – această serie de evenimente contradictorii – îi șoptește că există o nepotrivire ce stârnește în el obsesia de a o îndrepta.

Ar putea să fie sancționat dacă ar merge cu mașina sa Crown Vic până la capătul lui Long Island, pentru ceva ce, în mod limpede, nu e treaba poliției și nici nu intră în jurisdicția sa – și, oricum, îl doare capul prea tare ca să meargă cu mașina atât de departe.

Așa că accesează site-ul web al Mass Transit Authority și studiază programele.

În mai puțin de o oră, un tren pleacă din stația Penn către Montauk.

HELENA

18 ianuarie 2008 – 29 octombrie 2008

ZIUA 79

Să locuiești pe platforma petrolieră dezafectată a lui Slade este ca și cum ai fi plătit să stai într-o stațiune de cinci stele, care se întâmplă să servească și drept spațiu de lucru. Se trezește în fiecare dimineață la ultimul etaj al superstructurii, unde se află toate camerele echipajului. Apartamentul ei este unul de pe colț, spațios și cu ferestre de la podea până în tavan, făcute din sticlă rezistentă la ploaie. Aceasta pulverizează stropii de apă, astfel încât, chiar și pe vremea cea mai rea, priveliștea ei spre marea nesfârșită rămâne neobstrucționată. O dată pe săptămână, menajerele îi curăță apartamentul și îi duc rufele la spălat. Un bucătar Michelin pregătește

majoritatea meselor, adesea utilizând pește proaspăt prins și fructe și legume recoltate din seră.

Marcus insistă ca ea să facă mișcare de cinci ori pe săptămână, ca să își mențină moralul ridicat și mintea ascuțită. La primul nivel se află o sală de sport, pe care o utilizează când e vremea urâtă, iar în rarele zile calme de iarnă, se duce să alerge pe pista care înconjoară platforma. Adoră acele alergări, pentru că are senzația că face ture în vârful lumii.

Laboratorul ei de cercetare are 900 de metri pătrați – întreg etajul al treilea al superstructurii Fawkes – și, în ultimele zece săptămâni, a progresat mai mult decât în toți cei cinci ani petrecuți la Stanford. Primește orice are nevoie. Nu sunt facturi de plătit, nu sunt relații de întreținut. Nimic altceva de făcut decât să își urmărească atent cercetarea.

Până în prezent, a identificat și a manipulat celulele nervoase implicate în codificarea amintirilor la șoareci – înregistrarea amintirilor de bază cu un microscop cu lumină (de exemplu, un șoc electric) și apoi utilizând un laser special pentru a reactiva în mod artificial amintirea fricii șoarecelui.

Munca ei pe platforma petrolieră este un joc desfășurat la un cu totul alt nivel.

Helena conduce grupul care se ocupă de problema principală, ce se întâmplă să fie și zona ei de specialitate – marcarea și catalogarea clusterelor de neuroni conectate la o anumită amintire, într-o manieră de natură să îi facă sensibili la lumină pentru o reactivare viitoare.

În principiu, nu este nimic diferit față de ceea ce făcea cu creierele de șoareci, dar este cu mult mai complex.

Tehnologia pe care o gestionează celelalte trei echipe este provocatoare, dar nu neapărat inovatoare – tehnologie de ultimă oră, desigur, dar cu personalul potrivit și carnetul de cecuri uriaș al lui Marcus, ar trebui să se poată recrea totul fără blocaje serioase.

Are douăzeci de oameni care lucrează sub conducerea ei, împărțiți în patru grupuri. Ea coordonează echipa de mapare. Echipa de imagini a primit sarcina de a construi un microscop cu lumină capabil să penetreze creierul uman cu 50 000 de microni și să filmeze impulsurile neuronale.

Echipa de reactivare construiește un laser care să poată să țintească cu precizie sute de milioane de neuroni din creier, pentru a reactiva o amintire. Și, în cele din urmă, echipa de infrastructură construiește scaunul pentru testele pe oameni.

A fost o zi bună. Poate chiar grozavă. S-a întâlnit cu Slade, Jee-woon și

managerii de proiect, pentru a revizui progresul, și toată lumea este în avans cu programul. Este ora patru după-amiaza, într-o zi de iarnă de la final de ianuarie, cu căldură și albastru. Soarele se scufundă în ocean, descompunând norii și marea în nuanțe de gri și roz cum n-a mai văzut până acum, iar ea stă pe marginea platformei, cu fața spre vest și cu picioarele legănându-se deasupra apei.

La șaizeci de metri dedesubt, valurile se ridică și se lovesc de picioarele imense ale fortăreței din mare.

Nu-i vine să creadă că se află aici.

Nu-i vine să creadă că aceasta este viața ei.

ZIUA 225

Microscopul este aproape gata, iar laserul a avansat cât de mult se poate; cu toții așteaptă maparea, ca să înceapă să catalogheze problema. Helena este frustrată din cauza întârzierii. La cina cu Slade din apartamentul lui ca un palat, i-o spune franc – echipa eșuează pentru că obstacolul este o problemă de forță brută. De când au trecut de la creiere de șoareci la creiere de oameni, puterea de calcul cu care lucrează este insuficientă pentru a mapa ceva atât de complex cum este structura memoriei umane. Dacă nu va putea găsi o scurtătură, pur și simplu nu vor avea suficientă putere în procesor pentru a gestiona situația.

— Ai auzit vreodată de D-Wave? Întreabă Slade în timp ce Helena soarbe dintr-un vin alb de Burgundia, cel mai bun vin pe care l-a băut vreodată.

— Îmi pare rău, nu.

— Este o companie din Columbia Britanică. Acum un an a lansat un prototip de procesor cuantic. Aplicația sa este extrem de specifică, dar ideală pentru genul de problemă de mapare a unui set de date enorm, cu care ne confruntăm.

— Cât costă?

— Nu e ieftin, dar am fost interesat de tehnologie, așa că vara trecută am comandat câteva pentru viitoarele proiecte.

El zâmbește și felul în care o studiază de la capătul opus al mesei îi lasă senzația neliniștitoare că știe prea multe despre ea ca să se simtă confortabil. Trecutul ei. Psihologia ei. Ce o face să reacționeze. Dar nu prea îl poate învinovăți dacă, de fapt, el a lăsat deoparte unele straturi. Investește

ani și milioane în mintea ei. Prin fereastra din spatele lui Slade, ea vede un singur fir de lumină, la mulți kilometri distanță în largul mării, și este uimită, nu pentru prima oară, de cât de complet de singuri sunt aici, în larg.

ZIUA 270

Zilele din miezul verii sunt lungi și însorite și progresul s-a oprit, întrucât se așteaptă sosirea a două procesoare cuantice. Helenei îi este foarte dor de părinții ei, iar conversațiile lor – o dată pe săptămână – au devenit punctul culminant al existenței ei de aici. Distanța are un efect ciudat asupra conexiunii cu tatăl ei. Se simte mai apropiată de el decât s-a simțit în vreme de ani întregi, încă dinainte de liceu. Cele mai mici detalii despre viața lor din Colorado capătă brusc o semnificație. Absoarbe lucrurile mărunte și, cu cât sunt mai plictisitoare, cu atât e mai bine.

Excursiile lor din weekend de la poalele dealurilor. Relatările despre cât de mult zăbovește zăpada în zonele înalte. Un concert din Red Rocks la care au fost împreună. Rezultatele programărilor mamei ei la neurolog, în Denver. Filme pe care le-au văzut. Cărți citite. Bârfa din vecini.

Majoritatea noutăților vin de la tatăl ei.

Uneori, mama ei este lucidă – este ea, cea de odinioară – și vorbesc la fel ca întotdeauna.

Cel mai adesea însă, Dorothy are dificultăți în a purta o conversație coerentă.

Helena simte un dor irațional față de tot ce se leagă de Colorado. De priveliștea întinsă de pe veranda părinților ei spre câmpie, spre Flatirons și spre începutul munților Rocky. De culoarea verde, căci singura verdeață pe care o vede pe platformă este mica grădină din seră. Dar, cel mai mult, de mama ei. O doare că nu este cu ea în timpul a ceea ce trebuie să fie cea mai înspăimântătoare perioadă din viața ei.

Cea mai grea parte este că nu le poate împărtăși detalii despre progresele enorme pe care le-a făcut cu scaunul, toate fiind acoperite de un acord de confidențialitate foarte strict. Ea bănuiește că Slade ascultă fiecare conversație. Desigur, când l-a întrebat, a negat vehement asta, dar ea tot îl bănuiește.

Din cauza îngrijorărilor legate de confidențialitate, niciun vizitator nu are voie pe platformă și niciun membru al echipajului nu are permisiunea de a

pleca pe țărm înainte de a-i expira contractul, cu excepția urgențelor medicale și de familie.

Serile de miercuri au devenit nopți de petrecere, într-o încercare de a dezvolta un fel de camaraderie la locul de muncă. Este o provocare pentru Helena, o introvertită convinsă, care a dus până acum viața unui om de știință solitar. Se joacă paintball, volei și baschet pe platformă. Fac grătar lângă piscină și beau butoiașe de bere livrate special. Dau muzica la maximum și se îmbată. Uneori, chiar dansează. Terenurile și zona de grătar sunt împrejmuite de panouri înalte de sticlă, care reduc bătaia aproape constantă a vântului. Dar, chiar și cu aceste bariere, adesea trebuie să strige ca să se facă auziți.

Pe vreme rea, se adună toți în aripa comună de lângă cantină, ca să joace jocuri de societate, iar uneori se joacă de-a v-ați ascunselea în suprastructură.

Fiind șefa tuturor de pe platformă, în afara lui Slade, ezită să se apropie de oamenii din echipa ei. Dar este într-un deșert de apă ce se întinde cât vede cu ochii, izolată la douăzeci de etaje deasupra oceanului. Evitarea prietenilor și a intimității pare să o conducă pe calea unei izolări psihotice.

În timpul unui joc de-a v-ați ascunselea, într-o debara de așternuturi de la etaj, și-o trage cu Sergei – inginerul electrician genial și bărbatul frumos care o învinge mereu la raquetball.

Stau prea aproape în întuneric în timp ce căutătorii trec pe lângă ascunzătoarea lor, așa că, dintr-odată, ea îl sărută și îl trage spre ea, iar el îi dă jos pantalonii scurți și o lipește de perete.

Marcus l-a adus pe Sergei de la Moscova. Ar putea fi cel mai pur cercetător din grup și este, în mod clar, cel mai competitiv.

Dar el nu este „preferatul” ei de pe platformă. Acela este Rajesh, inginerul de software pe care Slade l-a angajat înaintea sosirii D-Wave. Ochii lui au o căldură și o sinceritate care o atrag înăuntru. Vorbește blând și este extrem de inteligent. Ieri, la micul dejun, le-a sugerat să înceapă un club de carte.

ZIUA 302

Procesoarele cuantice ajung la platformă pe un vapor uriaș de containere. Este la fel ca în dimineața de Crăciun – toată lumea stă pe punte, privind cu

o fascinație îngrozită în timp ce macaraua platformei ridică o putere de calcul de treizeci de milioane de dolari la o înălțime de șaiszeci de metri, pe platforma principală.

ZIUA 312

Maparea a revenit, noile procesoare sunt instalate și pornite și se scrie un cod care va mapa o amintire și îi va încărca toate coordonatele neurologice în laserul care o reactivează. Senzația de stat pe loc a trecut. Acum există din nou motivație, iar dispoziția Helenei se schimbă de la singurătate la entuziasm, însoțit de un sentiment de mirare față de prezența de spirit a lui Slade. Nu doar la nivel macro, în a anticipa imensitatea viziunii ei, ci și la nivelul lucrurilor granulare – faptul că a știut care este instrumentul perfect pentru gestionarea cantității uriașe de date asociate cu maparea memoriei umane. Și a preconizat că un procesor nu va fi suficient, așa că a cumpărat două.

La cina ei săptămânală cu Slade, îl informează că, dacă progresele continuă în același ritm, într-o lună vor fi deja gata pentru primul test pe oameni.

Chipul lui se luminează.

— Serios?

— Serios. Și îți spun de pe acum, eu voi fi prima care îl va încerca.

— Scuze, nu! E mult prea periculos.

— Cum poți decide tu asta?

— Într-o mie de feluri. În plus, fără tine am fi pierduți.

— Marcus, insist!

— Uite, putem discuta asta mai târziu, dar, între timp, hai să sărbătorim!

Se duce la frigiderul lui de vinuri și scoate un Cheval Blanc din '47. Îi ia un moment să scoată dopul delicat, apoi golește sticla într-un decantor de cristal.

— N-a mai rămas prea mult din ăsta în lume, spune el.

În clipa în care Helena ridică paharul la nas și inhalează parfumul dulce și condimentat al strugurilor antici, concepția ei despre ce poate însemna vinul se schimbă irevocabil.

— În cinstea ta și a acestui moment, spune Slade, atingându-și ușor paharul de al ei.

Gustul este așa cum aspiră toate vinurile să capete, astfel că opiniile despre ce este bun, durabil și transcendent i se recalibrează în minte.

Parcă este dintr-o altă lume: cald, bogat, opulent, uimitor de proaspăt.

Fruite roșii, flori, ciocolată și...

— Am tot vrut să te întreb ceva, spune Slade, întrerupându-i reveria.

Se uită la el din capătul opus al mesei.

— De ce memoria? Evident, erai interesată de asta dinainte ca mama ta să se îmbolnăvească.

Își învârtește vinul în pahar și vede reflexia lui în ferestrele de două etaje ce dau spre întunericul oceanului.

— Pentru că memoria... este totul. Fizic vorbind, o amintire nu este nimic altceva decât o combinație specifică de neuroni care lansează impulsuri împreună – o simfonie de activitate neurală. Dar, de fapt, este filtrul dintre noi și realitate. Crezi că guști acest vin și că auzi cuvintele pe care le rostesc *în prezent*, dar nu există așa ceva. Impulsurile neuronale de la papilele gustative și de la urechile tale sunt transmise către creier, care le procesează și le trimite în memoria de lucru – așa că, până când știi că experimentezi ceva, este deja în trecut. E deja o amintire. Helena se apleacă în față și pocnește din degete. Chiar și numai ceea ce face creierul tău ca să interpreteze un stimul simplu ca acesta este incredibil.

Informațiile vizuale și auditive ajung la ochii și la urechile tale la viteze diferite, apoi sunt procesate de creierul tău la viteze diferite. Creierul tău așteaptă ca stimulul cel mai lent să fie procesat, apoi reorganizează corect intrările neurale și te lasă să le experimentezi împreună, ca un eveniment simultan – cam la jumătate de secundă după ce s-a întâmplat de fapt. Credem că percepem lumea direct și imediat, dar tot ceea ce experimentăm este o reconstrucție atent editată și cu o întârziere de înregistrare.

Îl lasă să proceseze aceste lucruri preț de o clipă și în acest răstimp mai ia o gură din vinul excelent.

— Dar cum rămâne cu amintirile ca un bliț? o întrebă Slade. Cele foarte vii, îmbibate cu semnificații personale și sentimente extreme?

— Da. Aceasta este o altă iluzie. Paradoxul prezentului aparent. Ceea ce considerăm a fi „prezentul” nu este de fapt un moment. Este o bucată de timp recent – unul arbitrar. Ultimele două sau trei secunde, de obicei. Dar, dacă sistemul tău primește o doză mare de adrenalină, dacă amigdala se pune în funcțiune, creezi amintirea aceea foarte vie, în care timpul pare să încetinească sau se oprește cu totul. Dacă modifici felul în care creierul tău

procesează un eveniment, modifici durata lui „acum”. Practic, schimbi punctul de la care prezentul devine trecut. Este încă o confirmare a faptului că, de fapt, conceptul de „prezent” este doar o iluzie, alcătuită din amintiri și construită de creierul nostru.

Helena se lasă pe spătar, jenată de entuziasmul ei și simțind brusc cum vinul i se urcă la cap.

— Și acesta este motivul pentru care am ales memoria, spune ea. De aceea am ales neuroștiințele. Pune mâna la tâmplă, apoi adaugă: Dacă vrei să înțelegi lumea, trebuie să începi prin a înțelege – a înțelege cu adevărat – cum o experimentăm.

Slade încuviințează și spune:

— Este evident că mintea nu știe lucrurile imediat, ci doar prin intervenția ideilor pe care le are despre acestea.

Helena râde mirată.

— Deci l-ai citit pe John Locke.

— Ce? exclamă Slade. Doar pentru că sunt un tip interesat de tehnologie, nu înseamnă că nu am pus niciodată mâna pe o carte! Vorbești despre a folosi neuroștiința pentru a pătrunde prin vălul percepției – pentru a vedea realitatea exact așa cum este.

— Ceea ce este, prin definiție, imposibil. Indiferent cât de multe înțelegem despre cum funcționează percepțiile noastre, tot nu vom putea scăpa de limitările noastre.

Slade zâmbește.

ZIUA 364

Helena trece cu legitimația de acces dincolo de intrarea de la etajul trei și înaintează pe un coridor puternic luminat spre sala principală de testare. Este la fel de emoționată ca în prima ei zi aici, iar stomacul îi este atât de agitat, încât, la micul dejun, nu a mâncat decât câteva bucăți de ananas.

Peste noapte, cei din echipa de infrastructură au mutat scaunul pe care îl construiau din atelierul lor în sala principală de testare, unde Helena se oprește acum în prag. John și Rachel fixează cu șuruburi baza scaunului în podea.

Știa că acesta avea să fie un moment emoționant, dar bucuria de a-și vedea scaunul pentru prima oară o ia cu asalt. Până acum, produsul muncii

sale a presupus doar imagini de clustere de neuroni, programe software sofisticate și multă incertitudine.

Dar scaunul este un lucru cert. Ceva ce poate să atingă. Existența precisă a obiectivului spre care s-a îndreptat timp de zece ani lungi, înrăutățiți de boala mamei sale.

— Cum ți se pare? o întreabă Rachel. Slade ne-a pus să modificăm schițele ca să îți facem o surpriză.

Helena ar fi furioasă pe Slade pentru această modificare unilaterală de design dacă ceea ce au construit n-ar fi perfect. Este uluită. În mintea ei, scaunul era doar un dispozitiv utilitar, un mijloc către un scop. Ceea ce au construit pentru ea este un obiect artistic și elegant, care aduce cu un fotoliu Eames, doar că dintr-o bucată.

Acum, cei doi ingineri se uită la ea, încercând fără îndoială să îi evalueze reacția, să vadă dacă șefa este mulțumită de munca lor.

— V-ați întrecut pe voi înșivă, le spune ea.

Până la prânz, scaunul este instalat complet. Microscopul cu lumină, montat cu ușurință pe tetieră, seamănă cu o cască modernă, care atârna deasupra. Mănunchiul de cabluri care ies din el a fost fixat pe spatele scaunului și într-un lăcaș din podea, astfel că aspectul în ansamblu este al unui dispozitiv suplu, curat.

Helena a câștigat disputa cu Slade, astfel că va fi prima care va încerca scaunul, punând la bătaie cunoștințele ei despre cât de mare ar fi numărul sinaptic de care aveau nevoie pentru a reactiva cum trebuie o amintire. Slade a ripostat, desigur, susținând că mintea și memoria ei erau mult prea valoroase pentru a risca, dar nu era o luptă pe care el sau altcineva ar fi avut vreo șansă să o câștige.

Așa că, la ora 1:07 după-amiaza, Helena se așază pe pielea moale a scaunul și se lasă pe spate. Lenore, unul dintre tehnicienii imagistici, coboară cu grijă microscopul cu lumină deasupra capului Helenei, căptușeala potrivindu-i-se exact. Apoi îi strânge curelușa sub bărbie. Slade privește dintr-un colț al camerei, filmând totul cu o cameră video de mână și zâmbind larg, de parcă ar filma nașterea primului său copil.

— E comod? o întreabă Lenore.

— Da.

— O să te fixez acum.

Lenore deschide două compartimente încorporate în tetieră și desfășoară o serie de tuburi telescopice de titan, pe care le înșurubează în lăcașuri din

exteriorul microscopului, pentru a stabiliza camera.

— Încearcă să miști capul acum, spune Lenore.

— Nu pot.

— Bun.

— Cum e să stai pe scaunul tău? o întreabă Slade.

— Îmi cam vine să vomit.

Helena privește cum toată lumea iese din sala de testare, repezindu-se într-o încăpăre adiacentă de control, care este conectată vizual printr-un perete de sticlă. După o clipă, printr-un difuzor din tetieră se aude vocea lui Slade:

— Mă auzi?

— Da.

— O să reducem luminile acum.

În curând, tot ce mai poate vedea sunt fețele celor din echipa ei, luminate ușor de strălucirea albastră a celor zece monitoare.

— Încearcă să te relaxezi, îi spune Slade.

Helen trage adânc aer în piept și îl eliberează încet, în timp ce microscopul începe să bâzâie deasupra ei, un zumzet moale care îi dă senzația unui miliard de nanomasaje pe pielea capului.

Dezbătuseră la nesfârșit ce tip de amintire avea să fie prima pe care să o mapeze. Ceva simplu? Complex? Recent? Vechi? Fericit? Tragic? Apoi, Helena se decisese că se gândeau prea mult la acest lucru. Cum poți defini oricum o amintire „simplă”? Există așa ceva când vine vorba de condiția umană? De exemplu, albatrosul care aterizase pe platformă în timp ce alerga în dimineața aceea. Este un gând trecător prin mintea ei, care va fi aruncat într-o zi pe tărâmul uitării, acolo unde mor amintirile abandonate. Și, cu toate acestea, conține mirosul mării, penele albe și ude ale păsării, strălucind în soarele dimineții. Bătăile puternice ale inimii ei de la efortul alergării. Stratul rece de transpirație de pe piele și usturimea din ochi. Mirarea din clipa aceea, în care pasărea se simțea ca acasă în peisajul uniform și nesfârșit al mării.

Când fiecare amintire conține un univers, ce înseamnă simplu?

Apoi aude vocea lui Slade:

— Helena? Ești gata?

— Sunt.

— Ai ales o amintire?

— Da.

— Atunci, o să număr înapoi de la cinci, iar când auzi tonul... amintește-ți!

BARRY

5 noiembrie 2018

Vara, nu sunt locuri decât în picioare în trenurile pline cu locuitori ai Manhattanului care se îndreaptă spre Hamptons. Dar este o după-amiază rece de noiembrie, iar norii de un cenușiu-închis amenință cu prima zăpadă din anotimp. Barry se află în vagonul de la clasa a doua, pe calea ferată Long Island, aproape singur.

În timp ce privește pe fereastra murdară spre luminile din Brooklyn care se văd tot mai stins, ochii i se îngreunează.

Când se trezește, observă că deja s-a lăsat noaptea. Pe fereastră vede acum doar întuneric, puncte de lumină și propria lui reflexie în geam.

Montauk este ultima stație de pe linia aceea și se dă jos din tren puțin după ora 8 seara, într-o ploaie rece care cade dens în lumina felinarelor. Își strânge cordonul de la pardesiul de lână și își ridică gulerul, iar în aerul rece i se vede aburul respirației.

Merge pe lângă șine până la stația de tren, care este închisă noaptea, și se urcă în taxiul pe care l-a comandat dinainte să coboare.

Centrul din Montauk este închis în mare parte în acest anotimp. Mai fusese o dată aici, în urmă cu douăzeci de ani, cu Julia și Meghan, într-un weekend aglomerat de vară, când străzile și plajele erau pline de oameni în vacanță.

Pinewood Lane este un drum izolat, plin de nisip și de rădăcini de copac. După o jumătate de kilometru, farurile taxiului luminează o intrare cu poartă, unde pe unul dintre stâlpii de piatră este instalată o placă cu numeralul roman VI.

— Înaintează până la casetă, îi spune Barry șoferului.

Mașina avansează puțin, iar Barry coboară geamul de tot.

Apoi întinde mâna și apasă pe butonul soneriei. Știe că sunt acasă.

Sunase înainte să plece din New York, prefăcându-se că este de la FedEx și că încearcă să planifice o livrare târzie.

Răspunde o femeie:

— Reședința Behrman.

— Aici detectivul Sutton de la Departamentul de Poliție din New York.

Doamnă, soțul dumneavoastră este acasă?

— Totul este în regulă?

— Da. Trebuie să vorbesc cu el.

Urmează o pauză și sunetul unei conversații purtate în șoaptă.

Apoi prin difuzor se aude vocea unui bărbat:

— Sunt Joe. Despre ce este vorba?

— Aș prefera să vă spun față în față. Și între patru ochi.

— Tocmai urma să ne așezăm la masă.

— Vă cer scuze pentru intruziune, dar abia am luat un tren din oraș ca să ajung aici.

Aleea privată are o singură bandă, care se unduiește printre peticele de iarbă și printre copaci, urmând un traseu ascendent spre reședința așezată deasupra unui mic golf. De la distanță, casa pare a fi construită în întregime din sticlă, iar interiorul strălucește ca o oază în noapte.

Barry îi plătește șoferului cu bani gheață, oferindu-i douăzeci de dolari în plus ca să îl aștepte. Apoi iese în ploaie și urcă treptele spre intrare. Ușa din față se deschide când ajunse în prag. Joe Behrman pare mai bătrân decât în fotografia de pe permisul său de conducere: părul îi e înspicat cu șuvițe argintii, iar fața sa arsă de soare e suficient de buhăită încât să-i atârne fălcile.

Franny a îmbătrânit mai grațios.

Preț de trei secunde lungi, Barry nu este sigur dacă îl vor invita în casă, dar într-un final Franny se dă înapoi, îi zâmbește forțat și îl invită să intre.

Conceptul de spațiu deschis presupune o combinație de proporții perfecte între design și confort. Își imaginează că perdeaua de la ferestre oferă ziua o vedere spectaculoasă spre mare și spre rezervația forestieră din împrejurimi. Mirosul unei mâncări ce se coace la cuptor pătrunde în casă și îi amintește lui Barry de mesele gătitе de la zero, înlocuite de mâncarea reîncălzită la microunde sau adusă în pungi de plastic de diverși străini.

Franny îl strânge de mână pe soțul ei și spune:

— O să pun totul în sertarul de încălzire. Apoi se întoarce spre Barry și îl întreabă: Pot să vă iau haina?

Joe îl conduce într-un birou cu geamuri mari pe un perete, restul acestora fiind acoperiți de cărți. În timp ce stau unul în fața celuilalt, în vecinătatea

unui șemineu cu gaz, Joe spune:

— Trebuie să vă zic că e puțin neliniștitor să primesc o vizită neanunțată din partea unui detectiv la ora cinei.

— Îmi pare rău că v-am speriat. Nu ați dat de probleme sau ceva de genul ăsta...

Joe zâmbește.

— Ați fi putut să începeți cu asta.

— O să trec direct la subiect. Cu cincisprezece ani în urmă, soția dumitale a urcat până la etajul patruzeci și unu al clădirii Poe, în Upper West Side, și...

— E mult mai bine acum. O persoană complet diferită. Pe chipul lui Joe se citește o urmă de enervare și de teamă și roșește puțin. De ce sunteți aici? De ce sunteți în casa mea, săpând în trecutul nostru, când ar trebui să mă bucur de o seară pașnică alături de soția mea?

— Cu trei zile în urmă, în timp ce mergeam cu mașina spre casă, am auzit un apel prin radio pentru un 1056A – o tentativă de sinucidere. Am răspuns și am găsit ulterior o femeie care stătea pe marginea acoperișului la etajul patruzeci și unu al clădirii Poe. Mi-a spus că suferă de SAF. Știți ce este asta?

— Chestia cu amintirile false.

— Mi-a descris apoi o viață întreagă care nu s-a întâmplat niciodată. Avea un soț și un fiu. Locuiau în Vermont și aveau împreună o afacere de amenajări peisagistice. Mi-a spus că numele soțului este Joe. Joe Behrman.

Joe încremenește.

— Se numea Ann Voss Peters. Credea că Franny chiar *sărise* din locul în care stătea ea. Mi-a spus că venise acolo și vorbise cu tine, dar că nu o cunoșteai. Motivul pentru care alesese marginea aceea era că sperase că vei veni să o salvezi, ca să te revanșezi pentru eșecul de a o salva pe Franny. Dar, evident, memoria lui Ann era afectată, pentru că tu *ai salvat-o*, de fapt, pe Franny. Am citit raportul poliției în după-amiaza asta.

— Ce s-a întâmplat cu Ann?

— Nu am putut s-o salvez.

Joe închide ochii, apoi îi deschide.

— Ce vrei de la mine? Întreabă el cu voce șoptită.

— O cunoșteți pe Ann Voss Peters?

— Nu.

— Atunci, de unde vă cunoștea Ann? De unde știa că soția dumitale se

urcase pe aceeași margine cu intenția de a se sinucide? De ce credea că era soția dumată? Că aveai împreună un băiat pe nume Sam?

— Nu am idee, dar aș vrea să plecați acum.

— Domnule Behrman...

— Vă rog! V-am răspuns la întrebări. Nu am făcut nimic rău. Plecați!

Deși nu își poate explica motivul, este sigur de un lucru – Joe Behrman minte.

Barry se ridică de pe scaun. Caută în haină și scoate o carte de vizită, pe care o pune pe masă, între scaune.

— Dacă vă răzgândiți, sper că mă veți suna.

Joe nu răspunde; nu se ridică și nici măcar nu se uită la Barry. Ține mâinile în poală – Barry știe că pentru a le împiedica să tremure – și se holbează la foc.

•

În timp ce intră în Montauk, Barry verifică programul trenurilor pe aplicația MTA. Ar trebui să aibă suficient timp ca să mănânce ceva și să prindă trenul de 21:50 spre oraș. Restaurantul este aproape gol și se așază pe un scaun de la bar, încă simțind adrenalina conversației cu Joe.

Înainte să vină mâncarea, un bărbat cu capul ras intră în restaurant și se așază într-unul dintre separeuri. Comandă cafea și rămâne acolo, citind ceva pe telefon.

Nu.

Prefăcându-se că citește ceva pe telefon.

Are privirea în alertă, iar ridicătura de sub jacheta de piele sugerează prezența unui toc de armă. Are intensitatea ascunsă a unui polițist sau a unui soldat – ochii permanent agitați, țâșnind în toate direcțiile și procesând totul, chiar dacă nu mișcă mai deloc capul. Este un obicei de care nu te poți dezvăța.

Dar nu se uită deloc la Barry.

Ești doar paranoic.

Barry este la jumătatea porției de *huevos rancheros* și se gândește la Joe și la Franny Behrman când simte în spatele ochilor un junghi de durere.

Începe să îi curgă sânge din nas și, când stopează sângele cu un șervețel, în minte îi apare un set de amintiri complet diferite despre ultimele trei zile. Venea cu mașina spre casă vineri seara, dar la radio nu auzise nicio alertă 1056A. Nu mersese niciodată la etajul 41 al clădirii Poe. Nu o întâlnise niciodată pe Ann Voss Peters. Nu o privise căzând. Nu se uitase niciodată

pe raportul poliției cu privire la tentativa de suicid a lui Franny Behrman. Nu cumpărase niciun bilet de tren spre Montauk. Nu îl chestionase niciodată pe Joe Behrman.

Dintr-o anumită perspectivă, nu făcuse decât să stea în fotoliul din garsoniera sa din Washington Heights, uitându-se la un meci cu Knicks; iar acum, brusc, se află într-un restaurant din Montauk și îi curge sânge din nas.

Când încearcă să analizeze aceste amintiri alternative, descoperă că îi conferă o senzație complet diferită față de oricare altă amintire pe care a avut-o vreodată. Sunt mai lipsite de viață și excesiv de statice, drapate în nuanțe de negru și de gri, exact așa cum le descriesese Ann Voss Peters.

Oare am luat asta de la ea?

Nu-i mai curge sânge din nas, mâinile îi tremură puternic. Lasă niște bani pe tejghea și iese afară în noapte, încercând să rămână calm și simțind că o ia razna. Sunt atât de puține lucruri în existența noastră pe care putem conta că ne oferă o senzație de permanență, de pământ ferm sub picioare... Oamenii ne dezamăgesc. Trupurile noastre ne dezamăgesc. Noi eșuăm. Barry trecuse prin toate acestea. Dar de ce te agăți, de la o clipă la alta, când amintirile se schimbă pur și simplu? Atunci, ce altceva este real? Iar dacă răspunsul este nimic, noi unde rămânem?

Se întreabă dacă nu cumva înnebunește, dacă nu cumva asta este senzația pe care o ai atunci când îți pierzi mințile.

Sunt patru cvartale până la gară. Nu sunt mașini pe afară, iar orașul pare mort. Întocmai unei creaturi a unui oraș care nu doarme niciodată, liniștea de aici, din afara sezonului, i se pare neliniștitoare.

Se sprijină de un felinar, așteptând să se deschidă ușile trenului. Este una dintre cele patru persoane de pe peron, inclusiv bărbatul din restaurant.

Ploaia care i se prelinge pe mâini se transformă în chiciură și simte cum îi îngheață degetele, dar așa le vrea.

Frigul este singurul lucru care îl ține ancorat în realitate.

HELENA

31 octombrie 2008 – 14 martie 2009

La două zile după prima utilizare a scaunului, Helena stă în sala de control înconjurată de echipa de imagistică, privind un monitor uriaș ce afișează o imagine statică, 3D, a creierului său, activitatea sinaptică fiind reprezentată de diverse nuanțe de albastru luminos.

— Oameni buni, rezoluția este uimitoare, spune ea. Dincolo de ce am visat vreodată.

— Așteaptă, spune Rajesh.

Apasă pe tasta SPACE și imaginea prinde viață. Neuronii strălucesc și se sting precum un trilion de licurici care luminează o seară de vară. Ca stelele arzânde.

Pe măsură ce amintirea se derulează, Rajesh mărește imaginea până la nivelul neuronilor individuali. Urme de electricitate se arcuiesc de la sinapsă la sinapsă. O încetinește pentru a arăta activitatea pe lungimea unei milisekunde, iar complexitatea încă rămâne de neînchipuit.

Când amintirea se termină, el zice:

— Ai promis că ne vei spune la ce ne uităm.

Helena zâmbește.

— Aveam șase ani. Tata m-a dus la pescuit la muscă, la un pârau care îi plăcea foarte mult din Parcul Național Rocky Mountain.

— Poți să ne spui mai specific ce anume îți aminteai în timpul acestor cincisprezece secunde? întreabă Rajesh. Era toată după-amiaza? Anumite momente?

— Aș descrie totul drept frânturi care, puse laolaltă, compun răspunsul emoțional al amintirii.

— De exemplu...

— Sunetul apei bolborosind peste pietre în albia pârauului. Frunzele galbene de plop plutind în curent, arătând ca niște monede de aur. Mâinile aspre ale tatălui meu, care legau o momeală. Anticiparea prinderii unui pește. Noi stând pe iarbă, pe mal, privind apa. Cerul de un albastru strident și soarele ieșind printre copaci în cioburi de lumină. Un pește prins de tata, ce tremura în mâinile lui. Tata explicându-mi despre culoarea roșie de sub mandibulă, motivul pentru care peștelui i se mai spune și păstrăv cu gât tăiat. Mai târziu, în după-amiaza aceea, cârligul care mi-a străpuns degetul. Helena ridică degetul cu pricina și le arată cicatricea mică și albă. Nu ieșea din cauza ghimpelui, așa că tata a deschis briceagul și mi-a crestat pielea. Îmi aduc aminte că am plâns, în timp ce el îmi spunea să stau nemișcată, iar când a scos în cele din urmă cârligul, mi-a ținut degetul în apa înghețată

până când mi-a amortit. Am privit cum sângele din tăietură curgea în curent.

— Care este conexiunea emoțională cu această amintire? întreabă Rajesh. Motivul pentru care ai ales-o.

Helena privește în ochii lui mari și negri și spuse:

— Durerea cârligului de pescuit, dar, în principal, faptul că este amintirea mea preferată cu tatăl meu. Momentul în care a fost cel mai mult el *însuși*.

ZIUA 370

Helena se așază din nou pe scaun, spunându-i-se să își amintească evenimentul din nou și din nou, spre a fi separat în segmente, până când echipa lui Rajesh reușește să atribuie anumite șabloane sinaptice unor momente specifice.

ZIUA 420

Prima tentativă de reactivare are loc în al doilea Ajun de Crăciun petrecut de Helena pe platformă. O așază din nou pe scaun și îi potrivesc o cască plină cu mii de lasere, fiecare acționând o rază ce se poate împărți în mii de curenți individuali, unii înguști cât cincizeci de fotoni. Sergei a programat laserul cu coordonatele sinaptice ale unui singur segment din amintirea de la pescuit a Helenei. Când se sting luminile în sala principală de testare, Helena aude vocea lui Slade în boxa tetierei.

— Ești gata? o întreabă el.

— Da.

Au decis cu toții să nu îi spună Helenei când va acționa laserul sau ce segment al amintirii au ales, îngrijorarea fiind aceea că, dacă ea anticipează amintirea, sunt șanse să o evoce singură fără să vrea.

Helena închide ochii și începe exercițiul de limpezire a minții pe care îl exersează deja de o săptămână. Se vede intrând într-o cameră. În mijloc este o bancă, în genul celor întâlnite într-un muzeu de artă. Se așază și studiază peretele din fața ei, de la podea la tavan. Trece imperceptibil de la alb la negru, parcurgând toate nuanțele unui cenușiu care devine brusc din ce în ce mai intens. Începe de jos, fără să se grăbească, și scanează încet lungimea

peretelui, observând culoarea unei secțiuni înainte să treacă mai departe la următoarea, fiecare regiune subsecventă fiind cu puțin mai întunecată decât cea de dinainte...

Înțepătura bruscă a unui cârlig cu ghimpe care îi străpunge degetul, strigătul de durere, o picătură roșie de sânge care se umflă în jurul cârligului și tatăl ei venind în grabă.

— Ai făcut-o? întreabă Helena, cu inima bătându-i nebunește în piept.

— Ai experimentat ceva? întreabă Slade.

— Da, chiar acum.

— Descrie!

— O amintire vie a cârligului care m-a înțepat în deget. Voi ați fost?

Cei din sala de control izbucnesc în urale.

Helena începe să plângă.

ZIUA 422

Încep să înregistreze și să catalogheze amintiri autobiografice ale tuturor celor de pe platformă, rezumându-se strict la amintiri singulare.

ZIUA 424

Lenore le permite să îi înregistreze amintirea din dimineața de 28 ianuarie 1986.

Avea opt ani și mergea la cabinetul dentistului. Asistenta adusese un televizor de acasă și îl instalase în sala de așteptare. Lenore stătea cu mama ei așteptându-și programarea și urmărea un reportaj despre lansarea spațială istorică, când nava se dezintegrase peste oceanul Atlantic.

Informația care se întipărise cel mai puternic în mintea ei era televizorul mic, așezat pe o masă cu roți. Imaginile video cu norii albi și învolburați, la câteva clipe după explozie. Mama ei, care spusese: „O, Dumnezeuule mare!” Îngrijorarea puternică din ochii doctorului Hunter. Și unul dintre igieniști, care ieșea din spate ca să se uite la televizor, cu lacrimile scurgându-i-se pe față, pe sub masca chirurgicală pe care încă o purta.

ZIUA 448

Rajesh își aminti când își văzuse tatăl ultima oară, înainte să se mute în America. Merseseră într-un safari, doar ei doi, în valea Spiti, în munții Himalaya.

Își aduce aminte mirosul iacilor. Intensitatea ascuțită a soarelui de munte. Întepăturile apei reci a râului. Amețeala care îl cuprinsese, din cauza aerului lipsit de oxigen de la 4 000 de metri. Totul maro și sterp, cu excepția lacurilor ca niște ochi albaștri și palizi și a templelor cu steagurile lor colorate de rugăciune. Înălțimile celor mai înalte piscuri, cu zăpada lor strălucitoare.

Dar mai ales noaptea în care tatăl lui Raj îi povestise tot ce credea el despre viață, despre Raj, despre mama lui Raj, într-un moment trecător de vulnerabilitate, în timp ce stăteau împreună lângă un foc de tabără ce urma să se stingă.

ZIUA 452

Sergei se așază pe scaun amintindu-și momentul în care o motocicletă se lovise de mașina lui, în spate. Sunetul brusc de metal pe metal. Momentul în care văzuse în oglinda retrovizoare cum motocicleta se rostogolise pe autostradă. Teama, groaza, gustul de rugină din gât și senzația că timpul încetinise.

Apoi, oprise mașina în mijlocul străzii aglomerate din Moscova și ieșise din ea, dând de mirosul de ulei și de benzină ce se scurgeau din motocicleta strivită. Motociclistul stătea în mijlocul drumului, cu pantalonii juliți până la piele, și își privea uluit mâinile, cu majoritatea degetelor scrijelite. Începuse să strige când îl văzuse pe Sergei și încercase să se ridice și să îl ia la bătaie, urlând apoi când piciorul său, răsucit sub el într-o poziție nefirească, refuzase să funcționeze.

ZIUA 500

Este una dintre primele zile temperate ale anului. Întreaga iarnă, platforma a fost lovită de furtună după furtună, testând chiar și limitele Helenei pentru mediile de lucru claustrofobe. Dar azi este cald și cerul este albastru, iar suprafața calmă a mării se întinde strălucind sub platformă.

Helena și Slade se plimbă pe pista de alergare.

— Ce părere ai despre progresele pe care le-am făcut? o întreabă el.
— E grozav! Timpul a trecut mult mai repede decât credeam. Ar trebui să publicăm ceva.

— Serios.

— Sunt gata să folosesc tot ce am aflat ca să schimbăm viețile oamenilor.

El se uită la ea. E mai suplu și mai solid decât atunci când s-au întâlnit prima oară, cu aproape un an și jumătate în urmă. Dar, de fapt, și ea s-a schimbat. Este în cea mai bună formă din viața ei, iar munca sa nu a fost niciodată mai incitantă.

Nimic din ceea ce credea despre implicarea lui Slade în acest proiect nu s-a potrivit cu așteptările ei. După venirea Helenei pe platformă, el plecase doar o singură dată, fiind extrem de implicat în fiecare pas al procesului. Atât el, cât și Jee-woon participaseră la fiecare ședință de echipă. Se consultaseră cu privire la fiecare decizie referitoare la materiale. Ea presupusese că un om atât de ocupat precum Slade doar ar fi venit ocazional, dar obsesia lui rivalizase cu a ei.

Acum, el îi spune:

— Vorbești despre publicat, dar mie mi se pare că am dat peste un zid. Se întorc spre colțul de nord-est al pistei și se îndreaptă spre vest. Experiența reactivării unei amintiri este o dezamăgire.

— Sunt șocată să te aud spunând asta. Toți cei care au trecut prin reactivare au raportat o experiență a amintirii mai vie și mai intensă decât orice și-au amintit pe cont propriu. Reactivarea amplifică toate semnele vitale, uneori până la momentul de stres intens. Le-ai văzut fișele medicale. Au trecut prin evocarea amintirilor. Nu ești de acord?

— Nu sunt de acord că este o experiență mai intensă decât atunci când îmi aduc aminte singur de ceva, dar nu este nici pe departe la fel de dinamic precum sperasem.

Ea simte cum un impuls de furie îi colorează chipul.

— Facem progrese într-un ritm orbitor, iar inovațiile științifice în ceea ce privește înțelegerea noastră asupra amintirilor și a engramelor chiar ar lumina lumea dacă ai fi de acord să mă lași să public. Vreau să încep să mapez amintirile subiecților cu Alzheimer în stadiul trei, iar când ajung în stadiul cinci sau șase, să reactivez amintirile pe care le-am salvat pentru ei. Dacă asta este calea către regenerarea sinapselor? Sau un leac? Sau, cel puțin, modalitatea de a păstra amintiri esențiale pentru o persoană al cărei

creier cedează?

— Faci toate astea cu gândul la mama ta, Helena?

— Sigur că da! Anul viitor o să ajungă într-un punct în care nu vor mai rămâne amintiri de mapat. Ce crezi că fac aici? De ce crezi că mi-am devotat viața acestei cauze?

— Apreciez pasiunea ta și crede-mă că vreau și eu să distrug această boală. Dar, mai întâi, vreau următorul lucru: *Platformă imersivă pentru proiectarea amintirilor de termen lung, explicite, episodice*. Era exact titlul aplicației ei pentru un patent, veche de ani întregi, cea pe care nici nu o trimisese încă.

— De unde știi despre patentul meu?

În loc să îi răspundă, el îi mai pune o întrebare.

— Crezi că tot ce ai construit până acum este oarecum aproape de a fi imersiv?

— Am dat tot ce-am putut pentru acest proiect.

— Te rog, nu mai fi atât de defensivă! Tehnologia pe care ai construit-o este perfectă. Vreau doar să te ajut să o valorifici la potențialul maxim.

Trec de colțul dinspre nord-vest, îndreptându-se acum spre sud. Echipa de imagistică și mapare se înfruntă pe terenul de volei. Rajesh pictează o acuarelă în aer liber, lângă piscina acoperită. Sergei exersează loviturile libere pe terenul de baschet.

Slade se oprește din mers și se uită la Helena.

— Instruiește echipa de infrastructură să construiască un rezervor de deprivare a simțurilor. Va trebui să se coordoneze cu Sergei ca să găsească o modalitate de a impermeabiliza și a stabiliza laserul pe un subiect de test care plutește înăuntru.

— De ce?

— Pentru că va crea versiunea de heroină pură a reactivării amintirii, pe care o caut.

— Cum ai putea să știi...?

— După ce ai realizat asta, găsește o metodă de a opri inima unui subiect de test odată ce se află în rezervorul de deprivare.

Ea se uită la Slade de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Cu cât corpul uman este supus la un stres mai mare în timpul reactivării, cu atât mai intensă va fi experiența amintirii, spune el. Adânc, în creierul nostru, se află o glandă de mărimea unui bob de orez, numită glanda pineală, care joacă un rol important în crearea unei substanțe

chimice numite dimetiltriptamină – sau DMT. Ai auzit de ea?

— Este unul dintre cele mai puternice psihedelize cunoscute.

— În doze minuscule, eliberată în creierele noastre noaptea, DMT este responsabilă pentru visele pe care le avem. Dar în momentul morții, glanda pineală eliberează un veritabil șuvoi de DMT. Ca o vânzare masivă înaintea falimentului. Este motivul pentru care oamenii văd lucruri atunci când mor, precum goana printr-un tunel spre o lumină sau întreaga viață trecându-le pe dinaintea ochilor. Pentru a avea o amintire imersivă, ca de vis, avem nevoie de vise mai mari. Sau, dacă vrei, de mult mai mult DMT.

— Nimeni nu știe prin ce trec mințile noastre conștiente atunci când murim. Nu poți fi sigur că asta va avea vreun efect asupra imersiunii de memorie. S-ar putea să ucidem oameni.

— Când ai devenit atât de pesimistă?

— Cine crezi că se va oferi voluntar să moară pentru acest proiect?

— O să îi aducem înapoi la viață. Întreabă-ți echipa! Plătesc bine, dat fiind riscul. Iar dacă nu ai destui subiecți înscriși pentru teste, voi căuta în altă parte.

— Te-ai oferi să intri voluntar în rezervorul de deprivare, știind că ți se va opri inima?

Slade zâmbi cu un aer întunecat.

— Când procedura va fi perfecționată? Absolut. Atunci și numai atunci îți poți aduce mama pe platformă – și poți utiliza toate echipamentele mele și toate cunoștințele tale pentru a mapa și a salva amintirile ei.

— Marcus, te rog...

— Atunci și numai atunci.

— Nu mai are timp.

— Atunci, treci la treabă!

Ea îl privește plecând. Înainte, era undeva sub suprafața conștiinței de ignorat. Acum, o privește în față. Nu înțelege cum, dar Slade știe lucruri pe care nu ar trebui să le știe, pe care nu ar avea cum să le știe – de la detaliile complete ale viziunii ei pentru proiecția memoriei până la numele candidaturii pentru patent pe care ar fi depus-o într-o bună zi.

Procesoarele cuantice despre care cumva el a știut că ar putea rezolva problema mapării. Iar acum ideea aceasta nebunească de a opri inima, ca modalitate de a face experiența imersivă mai profundă. Chiar și mai alarmant este modul în care Slade oferă aceste mici indicii: este aproape ca și când ar vrea ca ea să fie conștientă că el știe lucruri pe care nu ar trebui să

le știe. Ca și când ar vrea să fie îngrijorată în legătură cu amploarea puterii și cunoașterii lui. Ea se gândește că, dacă această fricțiune continuă, s-ar putea să vină o zi în care Slade să îi revoce accesul la platforma de memorie. Poate că îl va putea convinge pe Raj să îi construiască un cont de utilizator secundar, pentru orice eventualitate.

Pentru prima oară de când a pus piciorul pe această platformă, se întreabă dacă este în siguranță aici.

BARRY

5 – 6 noiembrie 2018

— Domnule? Mă scuzați, domnule!

Barry se trezește din somn și deschide ochii. E totul încețoșat pentru moment și nu știe unde se află, timp de cinci secunde dezorientate. Apoi simte mișcarea legănată a trenului.

Stâlpii de iluminat care trec prin dreptul ferestrelor de pe culoar. Chipul conductorului vârstnic.

— Pot să vă văd biletul? îl întreabă bătrânul într-o manieră politicoasă din alte timpuri. Barry caută prin haină, până când își găsește telefonul la fundul unui buzunar interior. Deschide aplicația MTA, apoi ridică biletul pentru ca bătrânul să scaneze codul de bare.

— Vă mulțumesc, domnule Sutton. Îmi pare rău că v-am trezit!

În timp ce conductorul trece la vagonul următor, Barry observă patru notificări de apeluri pierdute pe ecranul telefonului său – toate din zona având codul 934. Și un mesaj vocal.

Apasă pe redare și duce telefonul la ureche.

Bună, sunt Joe... Joe Behrman. Ăăă... mă puteți suna imediat ce primiți mesajul? Trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră.

Barry sună imediat și Joe răspunde înainte ca telefonul să sune a doua oară.

— Detectiv Sutton?

— Da.

— Unde sunteți?

— În tren spre New York.

— Trebuie să înțelegeți, nu am crezut că cineva va afla vreodată. Mi-au promis că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Despre ce vorbiți?

— Îmi era frică. Joe plânge acum. Vă puteți întoarce?

— Joe... Sunt într-un tren. Dar poți vorbi cu mine chiar acum.

Pentru o clipă, bărbatul doar respiră greu în telefon. Barry crede că aude în fundal o femeie care plânge, dar nu este sigur.

— N-ar fi trebuit s-o fac, spune Joe. Știu asta acum. Am avut o viață atât de frumoasă, cu un fiu extraordinar, dar nu mă puteam privi în oglindă.

— De ce?

— Pentru că nu am fost acolo lângă ea și a sărit. N-am putut să-mi iert...

— Cine a sărit?

— Franny.

— Despre ce vorbești? Franny nu a sărit. Doar ce am văzut-o la tine acasă.

Barry îl aude pe Joe plângând, deși conexiunea e întreruptă câte puțin de electricitatea statică.

— Joe, ai cunoscut-o pe Ann Voss Peters?

— Da.

— Cum?

— Am fost însurat cu ea.

— Poftim?

— Este vina mea că a sărit. Am văzut un anunț în ziar. Scia: „Vrei să o iei de la capăt?” Era un număr de telefon și am sunat. Ann ți-a spus că are Sindromul Amintirilor False?

— Corect. *Și acum am și eu*. Se pare că s-ar putea să-l ai și tu. Se spune că circulă în cercurile sociale.

Joe râde, dar sunetul acela este plin de regret și de dezamăgire.

— SAF nu este ceea ce cred oamenii că este.

— Știi ce este SAF?

— Desigur.

— Spune-mi!

La capătul firului se face liniște și, pentru o clipă, Barry crede că a pierdut semnalul.

— Joe, ești acolo? Te-am pierdut?

— Sunt aici.

— Ce este SAF?

— Sunt oameni ca mine, care au făcut ce am făcut și eu. Iar situația doar se va înrăutăți.

— De ce?

— Eu... Urmează o pauză lungă. Nu pot să explic. Este o nebunie. Trebuie să mergi să vezi cu ochii tăi.

— Cum pot face asta?

— După ce am sunat la numărul acela, mi-au luat interviu prin telefon, apoi m-au dus la un hotel în Manhattan.

— Sunt multe hoteluri în Manhattan, Joe.

— Nu ca acesta. Nu poți să te duci acolo, pur și simplu. *Ei* te invită pe tine. Singurul punct de acces este printr-un garaj subteran.

— Știi adresa?

— Este pe East 50th, între Lexington și 3rd. Pe același cvartal se află un restaurant deschis nonstop.

— Joe...

— Sunt oameni puternici. Franny a avut o cădere psihică atunci când și-a amintit, iar ei știau. Au apărut. M-au amenințat.

— Cine sunt ei?

Niciun răspuns.

— Joe? Joe?

Închide.

Barry încercă să îl sune din nou, dar dă de căsuța vocală.

Privește pe fereastră – nimic de văzut în afară de întuneric, întrerupt de luminile unei case sau ale unei gări pe lângă care trec în grabă.

Își întoarce atenția spre acele amintiri alternative care îi veniseră în minte la restaurant. Sunt încă acolo. Nu s-au întâmplat niciodată, dar par la fel de reale precum restul amintirilor sale, și nu poate rezolva paradoxul din minte.

Se uită în jur în vagon – este singurul pasager.

Unicul sunet este bătaia ritmată a trecerii trenului pe șine.

Atinge scaunul, apoi își trece degetele peste țesătură.

Deschide portofelul și se uită la permisul de conducere emis de statul New York, apoi la insigna NYPD.

Trage adânc aer în piept și își spune: *Ești Barry Sutton. Te afli într-un tren care merge de la Montauk la New York. Trecutul tău este trecutul tău. Nu se poate modifica. Ceea ce este real este momentul prezent. Trenul. Răceala geamului. Ploaia care se scurge de partea cealaltă. Și tu. Există o*

explicație logică pentru amintirile tale false, pentru ce s-a întâmplat cu Joe și cu Ann Voss Peters. Pentru tot. Este doar un puzzle care trebuie rezolvat. Și tu ești foarte bun la rezolvat puzzle-uri.

Toate acestea sunt prostii.

Dar niciodată în viața lui nu i-a mai fost atât de frică.

•

Când coboară în stația Penn, este trecut de miezul nopții. Zăpada cade dintr-un cer roz, iar pe stradă s-au depus deja aproape trei centimetri.

Își ridică gulerul, desface umbrela și se îndreaptă la nord de 34th.

Străzile și trotuarele sunt goale.

Zăpada atenuează zgomotul Manhattanului, transformându-l într-o șoaptă.

După cincisprezece minute de mers rapid, ajunge la intersecția dintre 8th Avenue și West 50th, unde o ia la est peste bulevarde. Acum îi este mai frig, fiindcă merge prin furtună, cu umbrela înclinată ca un scut în fața vântului și zăpezii.

Se oprește la Lexington ca să lase trei pluguri de zăpadă să treacă și se uită la o formă din neon de peste drum:

Restaurantul McLachlan's

Mic dejun

Prânz

Cină

Deschis 7 zile

24 de ore

Barry traversează, apoi rămâne sub firmă, privind zăpada căzând peste lumina roșie a neonului. Se gândește că acesta trebuie să fie localul deschis toată noaptea menționat de Joe la telefon.

Merge de aproape patruzeci de minute și deja tremură, căci zăpada îi pătrunde acum prin pantofi. Dincolo de restaurant, vede un întrând în care un om fără adăpost stă așezat și mormăie singur, legănându-se în față și în spate, cu brațele în jurul picioarelor. Apoi un butic, un magazin de spirtoase, un magazin cu haine de lux pentru femei și o bancă – toate sunt închise noaptea.

Aproape de capătul cvartalului, se oprește la intrarea pe o alee întunecată, care dă într-un tunel ce duce sub o clădire neogotică, îndesată

între doi zgârie-nori construiți din oțel și sticlă.

Își strânge umbrela și înaintează pe alee, spre calea slab luminată de sub nivelul străzii. După circa doisprezece metri, ajunge la o ușă de garaj construită din oțel ranforsat. Acolo observă un panou cu taste, iar deasupra lui, o cameră de supraveghere.

Ei bine, rahat! Se pare că acesta este capătul drumului în seara asta. Se va întoarce mâine, va pândi intrarea, va vedea dacă intră sau iese cineva...

Îi tresare inima când aude sunetul roțițelor începând să se miște. Se uită înapoi spre ușa de la garaj, care se ridică încet, în timp ce lumina de pe partea opusă se întinde peste pavaj, deja ajungând la vârfurile pantofilor uzi ai lui Barry.

Să plece?

Să stea?

S-ar putea ca acesta să nici nu fie locul potrivit.

Ușa este pe jumătate ridicată și continuă să urce, iar pe partea opusă nu se află nimeni.

Ezită, apoi traversează pragul și intră într-o parcare subterană modestă, ocupată de vreo zece vehicule.

Ecoul pașilor lui răsună între pereții de beton, iar în lumina becurilor halogen de deasupra vede un lift și, lângă el, o ușă care probabil dă spre scări.

Lumina de deasupra liftului se aprinde.

Sună un clopoțel.

Barry se ascunde în spatele unui Lincoln MKX și privește prin geamul fumuriu de la ușa pasagerului când se deschid ușile liftului. E gol.

Ce dracului este asta?

Nu ar trebui să se afle aici. Nimic din toate astea nu are vreo legătură cu cazurile la care lucrează el oficial și, din câte își poate da seama, nu a fost comisă nicio infracțiune. Tehnic, *el* este cel care încalcă legea.

Dă-o dracului!

Pereții dinăuntru sunt netezi, dintr-un metal simplu, iar liftul este aparent controlat dintr-o sursă externă.

Ușile se închid.

Liftul urcă.

Inima îi bate cu putere.

Barry înghite de două ori ca să își elimine presiunea din urechi și, după treizeci de secunde, cabina se oprește brusc.

Primul lucru pe care îl aude, când se deschid ușile, este Miles Davis – unul dintre cântecele lente perfecte de pe albumul *Kind of Blue* –, ale cărui acorduri plutesc ca un ecou singuratic prin ceea ce pare a fi holul unui hotel.

Iese din lift și pășește pe podeaua de marmură. Peste tot sunt obiecte întunecate, din lemn. Canapele de piele, scaune negre, lăcuite. O urmă de fum de trabuc se simte în aer.

Spațiul are ceva etern.

În față este un birou de recepție unde nu se află nimeni, iar pe fundal vede mai multe cutii poștale vechi, care ar fi putut fi folosite în altă epocă, și literele **HM** inscripționate pe cărămidă deasupra tuturor.

Apoi aude clinchetul fragil al cuburilor de gheață în pahare și voci care vin dinspre un bar așezat lângă mai multe ferestre. Doi bărbați, așezați pe scaune cu căptușeală de piele, poartă o conversație, în timp ce o barmaniță cu o vestă neagră lustruiește vesela.

Pe măsură ce Barry înaintează spre bar, mirosul de trabuc devine tot mai puternic, iar aerul, încetșat de fum.

Barry se urcă pe unul dintre scaunele înalte și se sprijină de tejgheaua de mahon masiv a barului. Prin ferestrele din apropiere, vede clădirile și luminile orașului învelite în pâclă.

Vine barmanița. Este o femeie frumoasă – ochi negri și păr ușor încăruntit, prins în bețișoare chinezești. Pe ecusonul cu numele scrie Tonya.

— Ce doriți să beți? îl întreabă Tonya.

— Pot să iau un whisky?

— Căutați ceva anume?

— Alegerea dealerului.

Ea pleacă să îi toarne băutura, iar Barry privește spre bărbații aflați la o distanță de câteva scaune. Beau bourbon dintr-o sticlă pe jumătate goală, care stă între ei pe bar.

Cel aflat mai aproape de el pare să aibă puțin peste șaptezeci de ani; are părul cărunț și subțire și o emaciare care sugerează o boală terminală. Fumul se ridică dinspre trabucul din mâna lui, care miroase precum ploaia ce cade în deșert.

Celălalt bărbat este mai apropiat de vârsta lui Barry – un chip tern, proaspăt ras, ochi obosiți.

— De cât timp ești aici, Amor? întrebă bărbatul mai bătrân.

— Cam de o săptămână.

— Ți-au dat o dată?

— Măine, chiar.

— Serios? Felicitări!

Ciocnesc paharele.

— Vreau să spun... mă gândesc la ce mă așteaptă. Dar fac o treabă foarte bună pregătindu-te pentru tot.

— Este adevărat, fără anestezie?

— Din păcate, da. Când ai ajuns aici?

— Ieri.

Amor trage din trabuc.

Tonya apare cu un whisky, pe care îl pune în fața lui Barry pe un șervețel inscripționat cu auriu cu *Hotel Memory*.

— Te-ai decis ce vei face când te vei întoarce? întreabă bărbatul mai tânăr.

Barry soarbe din scotch – sherry, caramel, fructe uscate și alcool.

— Am câteva idei, zice celălalt bărbat, ridicând mâna cu trabucul. Gata cu ăsta. Arată spre whisky. Mai puțin din ăsta. Am fost arhitect și era o clădire pe care mereu am regretat că nu am urmărit-o. Ar fi putut fi *magnum opus* a mea. Tu?

— Nu sunt sigur. Mă simt atât de vinovat...

— De ce?

— Nu este un gest egoist?

— Acestea sunt amintirile *noastre*, fiule! Nimeni nu are dreptul să le revendice.

Amor își termină whiskyul.

— Aș face bine să mă duc la culcare. Măine e o zi mare.

— Da, și eu.

Se ridică de pe scaune și își dau mâna, urându-și noroc unul altuia.

Barry îi privește cum se îndepărtează de bar și se îndreaptă spre lifturi.

Când se întoarce din nou spre bar, barmanița e cu fața spre el.

— Tonya, ce este locul acesta? o întreabă el, dar are o senzație ciudată în gură, iar cuvintele îi ies lent și împleticit.

— Domnule, nu arătați prea bine.

Simte ceva ciudat în spatele ochilor.

O decuplare.

Se uită la băutura lui. Apoi la Tonya.

— Vince te va ajuta să găsești o cameră, îi spune ea.

Barry se dă jos de pe scaun, clătinându-se ușor pe picioare, și se întoarce

spre privirea goală a bărbatului de la restaurant. Are în jurul gâtului un tatuaj complicat, cu mâinile unei femei care îl sugrumă de moarte.

Barry dă să apuce arma, dar e ca și cum s-ar mișca în reluare; mâinile lui Vince sunt deja în haina lui, desfăcând iute tocul de umăr care îi ține arma, ce îi alunecă pe la spatele jeansilor. Apoi scoate și telefonul lui Barry, aruncându-i-l lui Tonya.

— Sunt de la NYPD, mormăie Barry.

— Și eu am fost.

— Ce este locul acesta?

— Urmează să afli.

Amețeala se intensifică.

Vince îl apucă pe Barry de braț și îl conduce departe de bar, spre rândul de ascensoare de dincolo de biroul de recepție. Cheamă liftul și îl târăște pe Barry înăuntru.

Apoi se clatină printr-un coridor de hotel, în timp ce lumea se topește în jurul lui.

Merge pe covorul roșu și moale, trecând pe lângă candelabrele vechi ce împrăștie o lumină difuză pe lambriurile dintre uși.

Pe o ușă este proiectat numărul 1414 de o lumină de pe peretele opus, care mișcă cifrele într-un model de opt în jurul vizorului.

Vince îi conduce înăuntru și îl îndeamnă pe Barry spre baldachinul închis, împingându-l pe pat, unde Barry se ghemuiește pe o parte în poziția fetală.

Își pierde încet cunoștința și se gândește: „Ai încurcat-o rău acum, așa-i?”

Ușa camerei se închide, trântindu-se.

Este singur și nu se poate mișca.

Luminile orașului cuprins de zăpadă se preling prin perdeaua de la peretele cu ferestre și ultimul lucru pe care îl vede înainte să-și piardă cunoștința sunt arcurile ornamentale ale clădirii Chrysler, strălucind precum bijuteriile în furtună.

•

Are gura uscată.

Brațul stâng îl doare.

Împrejurimile se cristalizează și devin mai clare.

Barry este întins într-un fotoliu de piele – negru, elegant, ultramodern –, de care este legat cu niște curele. Gleznele, încheieturile mâinilor; una peste

talie, alta peste piept. În antebrațul stâng are o perfuzie – de aici și durerea –, iar lângă fotoliu este un cărucior de metal, din care iese tubul de plastic conectat la vena lui.

Peretele din față este acoperit de un terminal de computere și diverse echipamente medicale, inclusiv (spre îngrijorarea lui considerabilă) unul de resuscitare. Pitit într-un alcov din partea îndepărtată a camerei, vede un obiect neted, alb, cu tuburi și fire care intră în el, semănând cu un ou uriaș.

Pe un scaun de lângă el se află un bărbat pe care Barry nu l-a mai văzut până acum. Are o barbă lungă și ochi albaștri, stridenți, care radiază inteligență și o intensitate inconfortabilă.

Barry deschide gura, dar este încă prea amețit pentru a forma cuvinte.

— Încă te mai simți amețit?

Barry încuviințează.

Bărbatul apasă un buton de pe căruciorul de lângă fotoliu. Barry privește un lichid transparent care curge prin perfuzie și intră în brațul lui. Camera se luminează. Brusc se simte mai vioi, ca și când tocmai a dat pe gât un shot de espresso, dar cu această conștientizare vine frica.

— E mai bine? îl întrebă bărbatul.

Barry încearcă să își miște capul, dar este imobilizat. Nu se poate întoarce nici măcar un milimetru, în nicio direcție.

— Sunt polițist, spune Barry.

— Știu. Știu chiar multe despre dumneata, detectiv Sutton, inclusiv faptul că ești un om foarte norocos.

— De ce spui asta?

— Datorită trecutului tău, m-am hotărât să nu te omor.

— Țasta e un lucru bun? Sau omul ăsta se joacă acum cu el?

— Cine ești? îl întreabă Barry.

— Nu contează. Urmează să-ți ofer cel mai mare dar din viața ta. Cel mai mare dar pe care o persoană poate spera să îl primească. Dacă nu te deranjează, spune el cu o politețe paradoxal de alarmantă, am câteva întrebări înainte să începem.

Cu fiecare minut care trece, Barry devine din ce în ce mai treaz, confuzia trecând pe măsură ce revine ultimul lucru pe care și-l amintește – mersul clătinat de pe coridorul de hotel și intrarea în camera 1414.

— Te-ai dus acasă la Joe și la Franny Behrman într-o misiune oficială? îl întreabă bărbatul.

— De unde știi că am fost acolo?

— Doar răspunde la întrebare.
— Nu. Doar îmi satisfăceam propria curiozitate.
— Colegii sau superiorii tăi știu despre excursia ta la Montauk?
— Nimeni nu știe.
— Ai discutat cu cineva despre interesul tău față de Ann Voss Peters și Joe Behrman?

Deși vorbise cu Gwen despre SAF cu o zi în urmă, se simte încrezător în presupunerea că nimeni nu ar fi avut cum să știe despre conversația lor. Așa că minte.

— Nu.

Barry are activat pe telefon programul de urmărire. Nu știe câtă vreme și-a pierdut cunoștința, dar, presupunând că este încă marți-dimineața, devreme, absența lui de la muncă nu va fi observată până după-amiaza târziu. În teorie, peste ore bune. Nu are întâlniri programate. Nu are planuri de ieșit la un pahar sau la cină. Ar putea să treacă multe zile până ca absența lui să apară pe radarul cuiva.

— Oamenii vor veni să mă caute, spune Barry.

— Nu te vor găsi niciodată.

Barry trage aer în piept încet, pentru a face față panicii în creștere. Trebuie să îl convingă pe acest om să îi dea drumul, cu nimic altceva în afară de cuvinte și logică.

— Nu știu cine ești. Nu știu despre ce este vorba aici. Dar, dacă îmi dai drumul acum, nu vei mai auzi de mine. Îți jur, spune Barry.

Bărbatul se ridică de pe scaun și traversează camera, îndreptându-se spre terminalul de computere. Stând în fața unui monitor imens, tastează ceva. După o clipă, Barry aude cum aparatul atașat la capul său începe să scoată un zumzet abia observabil, precum aripile unui țânțar.

— Ce este asta? întreabă Barry din nou, cu inima bătându-i și mai tare. Ce vrei de la mine?

— Vreau să îmi povestești despre ultima oară când ți-ai văzut fiica în viață.

Într-o criză de furie pură și orbitoare, Barry se opintește în chingile de piele, luptând din toate puterile să-și desprindă capul din ceea ce îl ținut în locului. Pielea scârțâie. Capul nu i se mișcă. Pe chip i se adună broboane de sudoare care i se scurg în ochi, cu o arsură sărată pe care nu are cum să o șteargă.

— O să te omor, spune Barry.

Bărbatul se apleacă până la câțiva centimetri distanță, cu o flacără rece în ochi. Barry îi simte apa de colonie scumpă, mirosul ars de cafea din respirație.

— Nu încerc să te batjocoresc, spune bărbatul. Încerc să te ajut.

— Du-te dracului!

— Tu ai venit la hotelul *meu*.

— Da, și sunt sigur că i-ai spus lui Joe Behrman exact ce să-mi spună ca să mă ademenească aici.

— Hai să-ți spun ceva! Să facem această alegere cât de directă posibil! Răspunzi sincer când pun o întrebare sau mori acolo unde stai.

Captiv în fotoliul său, Barry nu are de ales decât să joace – să rămână în viață până când va vedea o oportunitate, o șansă, indiferent cât de mică, de a se elibera.

— Bine.

Bărbatul își saltă capul spre tavan și spune:

— Computer, inițiază sesiunea!

O voce automată, feminină, răspunde: „Sesiunea nouă începe acum!”

Bărbatul privește în ochii lui Barry.

— Acum, povestește-mi despre ultima oară când ți-ai văzut fiica în viață și nu omite niciun detaliu.

HELENA

29 martie 2009 – 20 iunie 2009

ZIUA 515

Helena stă în vestibulul portalului de încărcare dinspre vest al suprastructurii și își trage fermoarul jachetei din echipamentul de vreme rea, gândindu-se că vântul sună ca o fantomă cu vocea groasă, vuind de pe partea cealaltă a ușii. A bătut cu putere toată dimineața – o sută treizeci de kilometri pe oră, suficient cât să sufle pe cineva de mărimea ei de pe platformă.

Deschide ușa și privește lumea cenușie de afară, în care ploaia cade într-o parte, apoi conectează carabina de pe ham la cablul întins pe platformă. În

ciuda faptului că anticipase puterea vântului, nu se simte pregătită pentru forța brută care aproape că o doboară la pământ. Se opintește, încordându-se cu putere, și iese afară.

Platforma este acoperită de cenușiu și nu aude decât nebunia furioasă a vântului și acele de ploaie ce se lovesc de gluga jachetei ei ca niște rulmenți.

Durează zece minute ca să traverseze platforma, într-o serie de pași pentru care se luptă din greu, într-o constantă pierdere a echilibrului. În cele din urmă ajunge în locul ei preferat de pe platformă – colțul din nord-vest – și se așază cu picioarele atârându-i peste margine, privind cum valurile de optsprezece metri se sparg la baza structurii.

Ultimii doi membri ai echipei de infrastructură au plecat ieri, înainte să vină furtuna. Oamenii ei nu doar că au obiectat față de noua directivă a lui Slade „de a introduce subiecții într-un rezervor de deprivare de simțuri și de a le opri inima”. Cu excepția ei și a lui Sergei, și-au dat demisia în masă și au cerut să se întoarcă imediat pe continent. Ori de câte ori se simte vinovată pentru că a rămas, se gândește la mama ei și la alții ca ea – dar este o consolare mică.

În plus, este destul de sigură că Slade nu ar lăsa-o oricum să părăsească locul.

Jee-woon a plecat pe continent ca să găsească personal pentru echipa medicală, precum și ingineri pentru construcția rezervorului de deprivare, lăsând-o pe Helena singură pe platformă, cu Slade și un echipaj de bază.

Aici, afară, pe platformă, simte lumea țipându-i în ureche.

Ridică chipul spre cer și răspunde cu un strigăt.

ZIUA 598

Cineva îi bate la ușă. Întinde mâna în întuneric, apoi aprinde lampa și se dă jos din pat. Poartă pantaloni de pijama și un maiou negru. Ceasul cu deșteptător de pe birou arată că e ora 9:50 dimineața.

Intră în sufragerie și, în drum spre ușă, apasă butonul de pe perete pentru a ridica draperiile.

Slade stă pe hol, în jeanși și un hanorac – nu l-a mai văzut de săptămâni întregi.

— Rahat, te-am trezit, spune el.

Mijește ochii spre el în lumina panourilor de iluminat din tavan.

— Pot să intru? o întreabă el.

— Am de ales?

— Helena, te rog!

Face un pas înapoi și îl lasă să intre, urmându-l pe holul scurt de la intrare, dincolo de toaletă, până în spațiul principal al locuinței.

— Ce vrei? îl întreabă ea.

El se așează pe brațul unui fotoliu supradimensionat, lângă fereastra care dă spre marea infinită.

— Mi se spune că nu mănânci și că nu faci mișcare, spune el. Că nu ai mai vorbit cu nimeni și că nu ai mai ieșit afară de zile întregi.

— De ce nu mă lași să vorbesc cu părinții mei? De ce nu mă lași să plec?

— Nu ești bine, Helena. Nu ești într-o stare de spirit care să te ajute să protejezi secretul acestui loc.

— Ți-am spus că vreau să renunț. Mama mea este într-o instituție. Nu știu cum se simte. Tata nu mi-a mai auzit vocea de o lună. Sunt sigură că este îngrijorat...

— Știu că nu îți dai seama acum, dar te salvez te țin în săși.

— Of, du-te dracului!

— Ai renunțat pentru că nu ai fost de acord cu direcția în care duceam proiectul ăsta. Nu am făcut decât să îți ofer timp ca să te răzgândești înainte să dai cu piciorul la tot.

— Era proiectul *meu*.

— Sunt banii mei.

Mâinile ei tremură. De teamă. De furie.

— Nu mai vreau să fac asta, spune ea. Mi-ai distrus visul. M-ai împiedicat să încerc să îmi ajut mama și pe alții ca ea. Vreau să merg acasă. Vei continua să mă ții aici împotriva voinței mele?

— Sigur că nu.

— Deci pot să plec?

— Mai ții minte ce te-am întrebat în prima zi când ai ajuns aici?

Ea clatină din cap, lăcrimând.

— Te-am întrebat dacă vrei să schimbi lumea împreună cu mine. Stăm toți pe umerii tăi, pe munca genială pe care ai făcut-o, așa că am venit aici în dimineața asta ca să îți spun că suntem aproape gata. Uită tot ce s-a întâmplat în trecut! Hai să trecem împreună de linia de finiș!

Ea îl privește peste măsuta de cafea, iar lacrimile i se scurg pe chip.

— Ce simți? o întreabă el. Vorbește-mi!

— Că mi-ai furat totul.

— Nimic mai departe de adevăr. Am intervenit când viziunea ta dădea semne de oboseală. Asta fac partenerii. Azi este cea mai mare zi din viața mea și din a ta. Este încununarea a tot ce am lucrat. De aceea am venit aici. Rezervorul de deprivare de simțuri este gata. Laserul a fost modificat pentru a funcționa înăuntru. În zece minute, facem un nou test – și acesta este cel mare.

— Cine este subiectul testului?

— Nu contează.

— Pentru mine, da.

— E doar un tip plătit cu douăzeci de miare pe săptămână ca să facă sacrificiul suprem pentru știință.

— Și i-ai spus cât de periculoasă este cercetarea asta?

— Este complet conștient de riscuri. Uite, dacă vrei să pleci acasă, fă-ți bagajele și fii pe heliport la prânz.

— Cum rămâne cu contractul meu?

— Mi-ai promis trei ani. Îl vei încălca. Vei renunța la compensație, la participația la profit, la tot. Știai regulile de la început. Dar dacă vrei să termini ce am început, vino cu mine chiar acum în laborator. O să fie o zi de record.

BARRY

6 noiembrie 2018

Legat de un fotoliu într-un coșmar viu, Barry spune:

— Era cincisprezece octombrie. Cu unsprezece ani în urmă.

— Care este primul lucru pe care ți-l amintești când te gândești la asta? Îl întreabă bărbatul. Cea mai puternică imagine sau senzație?

Barry este prins în cea mai ciudată juxtapunere de emoții. Ar vrea să îl rupă în două pe omul acesta, dar gândul la Meghan și la noaptea aceea este pe cale să-l frângă.

Răspunde monosilabic:

— Când i-am găsit cadavrul.

— Îmi pare rău dacă nu am fost clar. Nu după ce a murit. Înainte.

— Ah... Ultima oară când am vorbit cu ea.

— Despre asta vreau să vorbești.

Barry se uită prin încăpere, scrâșnind din dinți.

— Te rog să continui, detectiv Sutton.

— Stau într-un fotoliu în sufrageria mea și mă uit la Campionatul Mondial.

— Mai ții minte cine juca?

— Red Sox și Rockies. Partida a doua. Cei de la Sox câștigaseră prima partidă. Aveau să câștige campionatul în patru.

— Cu cine țineai?

— Nu prea îmi păsa. Cred că voiam să văd cum egalează Rockies, pentru a menține campionatul interesant. De ce îmi faci asta? Ce scop are...

— Deci, stăteai pe fotoliul tău...

— Probabil beam o bere.

— Julia privea împreună cu tine?

Julia. Îi știe numele.

— Nu. Cred că se uita la televizor în dormitorul nostru. Deja mâncaserăm cina.

— Ca familie?

— Nu-mi amintesc. Probabil. Barry este brusc conștient de presiunea din piept, de intensitatea aproape strivitoare. Nu am mai vorbit de ani întregi despre acea noapte, spune el.

Bărbatul stă pe scaun, trecându-și degetele prin barbă, studiindu-l cu o privire rece și așteptând să continue.

— O văd pe Meghan ieșind de pe hol. Nu prea îmi aduc aminte ce purta, dar, dintr-un oarecare motiv, o văd într-o pereche de jeanși și cu un pulover turcoaz pe care le purta mereu.

— Ce vârstă are fiica ta?

— Peste zece zile face șaisprezece ani. Se oprește în fața măsuței de cafea – știu sigur că asta s-a întâmplat – și stă între mine și televizor cu mâinile în șolduri și cu o privire gravă.

În colțul ochilor i se adună lacrimi.

— Este încă incredibil de emoționant pentru tine, spune bărbatul. Asta este bine.

— Te rog, zice Barry. Nu mă obliga să fac asta.

— Continuă!

Barry trage aer în piept, căutând orbește un suport de echilibru emoțional.

În cele din urmă, spune:

— Era ultima oară când aveam să mai privesc în ochii fiicei mele. Și nu am știut asta atunci. Tot încercam să mă uit pe lângă ea ca să văd televizorul.

Nu vrea să plângă în fața acestui om. Iisuse, orice, dar nu asta!

— Continuă!

— A întrebat dacă poate să meargă la DQ. De obicei mergea acolo două seri pe săptămână, ca să își facă temele și să stea cu prietenii... Am pus întrebările standard. Mama ta a spus că e în regulă? Nu, venise direct la mine. Ți-ai terminat temele? Nu le terminase, dar un motiv pentru care voia să meargă acolo era să se întâlnească cu Mindy, partenera ei de la laborator la biologie, pentru a discuta un proiect la care lucrau. Cine urma să mai fie acolo? O listă de nume – pe majoritatea le știam. Îmi aduc aminte că m-am uitat la ceas – era opt și jumătate și meciul era încă început – și i-am spus că poate să meargă, dar că aș fi vrut să vină acasă nu mai târziu de ora zece. A pledat pentru ora unsprezece. I-am spus: „Nu, este o săptămână de școală, știi ora-limită!” Apoi a renunțat și s-a îndreptat spre ușă. Îmi aduc aminte că am strigat la ea chiar înainte să plece, spunându-i că o iubesc.

Lacrimile se eliberează și trupul îi tremură de emoție, dar chingile îl țin fixat de fotoliu.

Apoi continuă:

— Adevărul este că nu știu dacă am strigat după ea. Cred că probabil nu am făcut-o, că pur și simplu m-am întors să privesc meciul și că nu m-am mai gândit la ea până după ora zece seara, când m-am întrebat de ce nu venise acasă până atunci.

Bărbatul spune:

— Computer, oprește sesiunea! apoi adaugă: Îți mulțumesc, Barry!

Se apleacă din nou în față, dar de data asta șterge lacrimile de pe fața lui Barry cu dosul palmei.

— Ce rost au avut toate astea? întreabă Barry distrus. A fost mai rău decât orice tortură fizică.

— Îți voi arăta.

Bărbatul apasă un buton de pe căruciorul medical.

Barry privește spre tubul din brațul lui în timp ce un flux de lichid transparent se îndreaptă spre vena lui.

HELENA

20 iunie 2009

ZIUA 598

Bărbatul este slab și înalt, iar brațele sale subțiri sunt pline de urme de ace. Pe umărul stâng are un tatuaj cu numele *Miranda*, care pare proaspăt – e încă roșu și inflammat. Poartă o cască argintie și groasă care îi vine perfect pe scalp, iar un al doilea dispozitiv de mărima unui burete de tablă i-a fost fixat pe antebrațul stâng. Altfel, stă gol în fața unei structuri albe, ca o cochilie, ce seamănă vag cu un ou. Un bărbat și o femeie așteaptă în spate, lângă o trusă de resuscitare.

Helena privește totul printr-un geam prin care se poate vedea dintr-o singură direcție, stând pe un scaun lângă consola principală, în camera de control adiacentă, între Marcus Slade și dr. Paul Wilson, manager de proiect pentru echipa medicală. La stânga lui Slade se află Sergei, singurul membru din echipa inițială care a mai rămas pe platformă.

Cineva o atinge pe umăr. Privește în spate spre Jee-woon, care tocmai s-a strecurat în camera de control și s-a așezat în spatele ei.

Se apleacă în față și îi șoptește în ureche:

— Mă bucur foarte mult că te-ai decis să ni te alături. Laboratorul nu a mai fost la fel fără tine.

Slade se uită la Sergei, care studiază un ecran ce afișează o imagine de rezoluție înaltă a craniului subiectului testării.

— Cum arată coordonatele acelea de reactivare? întreabă Slade.

— Complet încărcate și pregătite.

Slade se întoarce spre medic.

— Paul?

— Sunt gata când ești și tu.

Slade apasă un buton de pe casca pe care o poartă și spune:

— Reed, suntem pregătiți aici. Te poți urca înăuntru.

Preț de o clipă, bărbatul slab nu se mișcă. Doar stă acolo și tremură, privind în rezervor prin hubloul deschis. Luminile conferă pielii sale o nuanță albăstruie, cu excepția cicatricelor de la ace, care sunt de un roșu strălucitor pe fundalul palorii sale bolnăvicioase.

— Reed? Mă auzi?

— Da.

Vocea bărbatului răsună prin cele patru boxe poziționate în colțurile camerei de control.

— Ești gata să faci asta?

— Da, doar că... Dacă simt durere? Nu sunt complet sigur la ce să mă aștept.

Se uită spre geamul prin care nu poate vedea – e tras la față și emaciat, iar coastele i se văd prin pielea pământie.

— Te poți aștepta la lucrurile despre care am vorbit, spune Slade. Doctorul Wilson e aici, lângă mine. Paul, vrei să spui ceva?

Bărbatul cu păr argintiu și ondulat își pune căștile.

— Reed, am în față toate semnele tale vitale, pe care le voi monitoriza în timp real; și am un plan complet pentru orice eventualitate dacă văd că ai probleme.

— Nu uita de bonusul pe care ți-l voi plăti dacă testul de azi are succes, spune Slade.

Reed își concentrează din nou privirea goală spre rezervor.

— Bine, zice el, făcându-și curaj. Bun, hai s-o facem!

Apucă mânerul de pe laturile rezervorului de deprivare și se urcă înăuntru nesigur, pleoscăitul apei auzindu-se prin boxe.

— Reed, să ne spui când te-ai așezat confortabil, rostește Slade.

— Plutesc, spune bărbatul după un moment.

— Dacă este în regulă pentru tine, acum voi închide ușa.

Trec zece secunde încordate.

— E în regulă pentru tine, Reed?

— Da, e în regulă.

Slade tastează o comandă. Ușa coboară încet, închizându-se cu ușurință.

— Reed, suntem gata să stingem luminile și să începem. Cum te simți?

— Cred că sunt gata.

— Mai ții minte tot ce am discutat împreună de dimineață?

— Cred că da.

— Am nevoie să fii sigur.

— Sunt sigur.

— Bun. Totul va fi bine. Când o să mă vezi, spune-mi că numele mamei mele este Susan. Așa voi ști.

Slade reduce intensitatea luminii. Un monitor adormit se trezește la

viață, afișând un flux în direct al unei camere cu vedere nocturnă, îndreptată direct spre Reed din tavanul rezervorului. Îl arată cum plutește pe spate în apa puternic salinizată. Slade activează un cronometru pe monitorul principal și îl setează la cinci minute.

— Reed, acum mă vei auzi pentru ultima oară. O să îți dăm câteva minute ca să te relaxezi și să te pregătești. Apoi vom începe.

— Am priceput.

— Succes! Azi vom face istorie.

Slade pornește cronometrul și își scoate casca.

— Ce fel de amintire vei reactiva? îl întreabă Helena.

— Ai observat tatuajul de pe umărul lui stâng?

— Da.

— I l-am făcut ieri-dimineață. Noaptea trecută am mapat amintirea evenimentului.

— De ce un tatuaj?

— Din cauza durerii. Am vrut o experiență puternică, recent codificată.

— Și un dependent de heroină este cel mai bun subiect de testare de care ai putut face rost?

Slade nu răspunde. Transformarea lui este uimitoare. Împinge acest proiect mai departe decât a fost ea vreodată dispusă să meargă. Nu și-a imaginat niciodată că va întâlni pe cineva mai hotărât și mai concentrat decât ea.

— Știe măcar în ce s-a băgat? întreabă ea.

— Da.

Helena privește cum timpul se scurge. Secunde și minute care trec...

— Toate acestea sunt cu mult dincolo de limitele testării științifice responsabile, spune ea, uitându-se la Slade.

— Sunt de acord.

— Și pur și simplu nu-ți pasă?

— Genul de inovație pe care o caut azi nu se întâmplă în acțiuni superficiale.

Helena studiază ecranul, care îl arată pe Reed plutind nemișcat în rezervor.

— Și ești dispus să riști viața acestui om? întreabă ea.

— Da. Dar la fel și el. Înțelege în ce stare se află. Cred că este eroic. În plus, după ce terminăm, se va duce la dezintoxicare la o clinică de lux. Iar dacă funcționează, tu și cu mine vom bea șampanie în apartamentul tău...

Se uită la Rolexul său. În zece minute.

— Despre ce vorbești?

— O să vezi!

În următoarele două minute așteaptă cu toții într-o tăcere grea, până când sună cronometrul. Slade spune:

— Paul?

— Aștept.

Slade se uită apoi spre bărbatul care controlează laserul.

— Sergei?

— Sunt gata când ești și tu.

— Resuscitarea?

— Paletele sunt încărcate și pregătite.

Slade se uită la Paul și încuviințează.

Medicul trage aer în piept, apoi apasă o tastă și spune:

— Un miligram de Rocuronium, administrat.

— Ce e asta? întreabă Helena.

— Un agent neuromuscular de blocare, răspunde doctorul Wilson.

— Orice s-ar întâmpla, nu putem să-l lăsăm să se agite înăuntru, să distrugă casca aceea, adaugă Slade.

— Știe că este paralizat temporar?

— Desigur.

— Cum sunt administrate medicamentele astea?

— Printr-un port de perfuzie wireless fixat de antebrațul său stâng. Practic, este doar o versiune a cocktailului de injecție letală, mai puțin sedativul.

— Două virgulă două miligrame de tiopental sodic – administrate, spuse medicul.

Helena își împarte atenția între fluxul video de la camera nocturnă din interiorul rezervorului și ecranul pe care îl studiază medicul, care arată pulsul lui Reed, tensiunea sanguină, EKG-ul și încă zece alte măsurători.

— Presiunea sângelui scade, spune doctorul Wilson. Ritmul inimii scade la cincizeci de bătăi pe minut.

— Suferă? întreabă Helena.

— Nu, răspunde Slade.

— Cum poți fi sigur?

— Douăzeci și cinci de bătăi pe minut.

Helena se apleacă mai aproape de monitor și privește chipul în tonuri de

verde al lui Reed prin camera de vedere nocturnă. Are ochii închiși și nu afișează niciun semn vizibil de durere. De fapt, pare împăcat.

— Zece băți pe minut. BP – treizeci și cinci.

Brusc, în camera de control răsună tonul continuu care indică oprirea băților inimii.

Medicul îl oprește și spune:

— Ora decesului: 10:13 dimineața.

Reed nu arată diferit în rezervor, încă plutind în apa sărată.

— Când îl resuscitezi? întreabă Helena.

Slade nu răspunde.

— Sunt pregătit, spune Sergei.

Pe monitorul principal al medicului apare o nouă fereastră: *Timp de la moartea inimii – 15 secunde.*

Când ceasul trece de un minut, medicul spune:

— S-a detectat eliberarea de DMT.

— Sergei, rostește Slade.

— Inițiere program reactivare amintire. Aprindere lumini...

Medicul continuă să citească nivelurile diverselor semne vitale, asociate în principal cu nivelurile de oxigen și activitatea cerebrală. Sergei oferă și el o actualizare la fiecare zece secunde, dar pentru Helena tonul vocilor lor se estompează. Nu-și poate lua ochii de la bărbatul din rezervor, întrebându-se ce vede și ce simte. Întrebându-se dacă ea ar fi dispusă să moară ca să experimenteze puterea completă a invenției sale.

În momentul două minute și treizeci de secunde, Sergei spune:

— Program de amintire complet.

— Rulează-l din nou, zice Slade.

Sergei se uită la el.

Medicul spune:

— Marcus, la cinci minute, șansele de a-l aduce înapoi sunt practic inexistente. Celulele din creierul lui mor repede.

— Reed și cu mine am vorbit despre asta de dimineață. Este gata să treacă prin asta.

— Scoate-l afară, zice Helena.

— Nici eu nu mă simt confortabil cu asta, spune Sergei.

— Te rog, ai încredere în mine! Rulează programul încă o dată.

Sergei oftează și tastează repede ceva.

— Inițiere program de reactivare amintire. Aprindere lumini.

În timp ce Helena îl privește fix pe Slade, el spune:

— Jee-woon l-a scos pe omul acela dintr-o casă de drogați din unul dintre cele mai periculoase cartiere din San Francisco. Era inconștient, iar acul încă îi atârna din braț. Probabil că ar fi fost mort până acum dacă nu era...

— Asta nu este o justificare, spune ea.

— Înțeleg de ce simți asta. Aș vrea să vă rog *pe toți* să aveți încredere în mine încă puțin. Reed o să fie bine.

— Marcus, dacă intenționezi cumva să îl resuscitezi pe domnul King, ți-aș sugera să le spui doctorilor mei să-l scoată din rezervor imediat, zice doctorul Wilson. Chiar dacă reușim să-i facem inima să bată din nou, dacă funcțiile sale cognitive s-au dus nu-ți va fi de folos cu nimic.

— Nu-l scoatem din rezervor.

Sergei se ridică și se îndreaptă spre ieșire.

Helena pleacă de pe scaunul ei, urmându-l imediat.

— Ușa este încuiată din afară, spune Slade. Și, chiar dacă ați ieși, personalul meu de securitate așteaptă pe hol. Îmi pare rău, am avut senzația că vă veți pierde cumpătul când vom ajunge la acest moment.

— Dana, Aaron, scoateți-l pe domnul King din rezervor și începeți imediat resuscitarea! rostește doctorul la microfon.

Helena se uită prin peretele de sticlă. Medicii care stau lângă trusa de resuscitare nu se mișcă.

— Aaron! Dana!

— Nu te pot auzi, zice Slade. Am oprit interfonul din sala de testare imediat după ce ai început administrarea medicamentelor.

Sergei se îmbrâncește în ușă, lovindu-se cu umărul de metal.

— Vrei să schimbi lumea? întreabă Slade. De asta este nevoie. Așa se simte. Momente de hotărâre precisă, de oțel.

În imaginile cu camera nocturnă din rezervor, Reed nu mișcă niciun mușchi.

Apa este perfect calmă.

Helena se uită la monitorul medicului. *Timp de la moartea inimii – 304 secunde.*

— Am trecut de limita de cinci minute, îi spune ea doctorului Wilson. Există speranță?

— Nu știu.

Helena se repede spre un scaun gol și-l ridică de jos; Jee-woon și Slade

își dau seama ce face cu o jumătate de secundă prea târziu și amândoi se ridică iute de pe scaune ca s-o oprească.

Ea saltă scaunul peste umăr și-l aruncă spre fereastră.

Dar nu apucă să atingă sticla.

BARRY

6 noiembrie 2018

Deschide ochii, dar nu vede nimic. Senzația de timp a dispărut. Ar fi putut să treacă ani întregi. Sau doar secunde. Clipește, dar nu se schimbă nimic. Se întreabă: „Am murit?” Trage aer în piept, apoi îl suflă afară. Când ridică brațul, aude apa mișcând și simte ceva alunecându-i pe suprafața pielii.

Își dă seama că plutește pe spate, fără efort, într-o apă care are exact temperatura pielii sale. Când nu se mișcă, nu o poate simți, iar când rămâne nemișcat din nou, este izbit de senzația că trupul său nu are început și sfârșit.

Nu... este o simplă senzație. Are ceva fixat pe antebrațul stâng.

Întinde mâna dreaptă și atinge un obiect ce pare a fi o casetă tare din plastic, lată de doi centimetri, poate patru. Încearcă să o desprindă, dar fie a fost lipită, fie a fost încorporată în pielea lui.

— Barry...

Este vocea bărbatului dinainte. Cel care stătea pe scaun, obligându-l pe Barry să vorbească despre Meghan în timp ce era legat de acel fotoliu.

— Unde sunt? Ce se întâmplă?

— Trebuie să te calmezi. Pur și simplu, respiră.

— Sunt mort?

— Ți-aș spune să respiri dacă ai fi? Nu ești mort și, în clipa asta, este irelevant unde te afli.

Barry întinde o mână în afara apei, degetele sale atingând o suprafață aflată la șaiszeci de centimetri deasupra feței sale. Caută un levier, un buton, ceva cu care să deschidă recipientul în care a fost închis, dar pereții sunt netezi și fără întreruperi.

Simte o ușoară vibrație în dispozitivul de pe antebraț și întinde mâna ca

să îl atingă iar, dar nu se întâmplă nimic. Brațul lui drept nu se mai mișcă.

Încearcă să îl ridice pe stângul – nimic.

Apoi picioarele, capul, degetele...

Nici nu poate clipi, iar când încearcă să vorbească, buzele refuză să i se despartă.

— Ceea ce experimentezi este un agent paralytic, spune bărbatul de undeva din întunericul de deasupra. Acea a fost vibrația pe care tocmai ai simțit-o – dispozitivul care injectează medicamentul. Din păcate, trebuie să te menținem conștient. Nu te voi minți, Barry. Următoarele câteva momente vor fi foarte incomfortabile.

E cuprins de teroare – cea mai profundă teamă pe care a cunoscut-o vreodată. Are ochii deschiși și blocați și încearcă cu disperare să se miște – brațe, picioare, degete, orice –, dar nimic nu răspunde. Ar putea la fel de bine să încerce să controleze un singur fir de păr. Și toate acestea înainte să își dea seama de cel mai groaznic lucru dintre toate: nu-și poate contracta diafragma.

Ceea ce înseamnă că nu poate să tragă aer în piept.

Îl cuprinde un val de panică și, în cele din urmă, de durere; totul se dilată până la o escaladare cumplită, de la o secundă la alta, a nevoii desperate de a inhala oxigen. Dar este încuiat pe dinafara controlului asupra propriului său corp. Nu poate să strige sau să se agite, nici să implore pentru viața lui, ceea ce ar fi mai mult decât dispus să facă dacă ar putea vorbi.

— Probabil că până acum ți-ai dat seama că nu mai ai abilitatea de a respira. Acesta nu este sadism, Barry. Îți promit că se va termina totul în curând.

Nu poate decât să stea întins într-un întuneric complet, ascultând țipetele minții sale și torentul de gânduri care gonesc, în timp ce singurul sunet este bubuitul puternic al inimii sale, care bate din ce în ce mai repede.

Dispozitivul de pe antebrațul său vibrează din nou.

Acum, o durere fierbinte începe să îi curgă prin vene, iar acea bătaie ca de ciocan a inimii sale răspunde instantaneu la ceea ce tocmai i-a fost injectat în sânge.

Încetinind.

Încetinind.

Încetinind.

Și apoi nu o mai aude, nici nu o mai simte cum bate.

Tăcerea locului în care se află devine completă.

În acel moment, știe că sângele nu îi mai circulă prin corp.

„Nu pot să respir și inima nu îmi mai bate. Sunt mort. Clinic mort. Deci cum de încă gândesc? Cum de încă sunt conștient? Cât va dura asta? Cât de mult se va înrăutăți durerea? Acesta este sfârșitul, într-adevăr?”

— Barry, tocmai ți-am oprit inima. Te rog, ascultă! Trebuie să îți menții concentrarea în următoarele câteva momente, altfel te vom pierde. Dacă ajungi dincolo, ține minte ce am făcut pentru tine. Nu o lăsa să se mai întâmple de data asta. Poți schimba totul.

În creierul său privat de oxigen și de sânge se detonează explozii de culoare – un spectacol de lumini pentru un om mort, fiecare scânteiere tot mai aproape și tot mai strălucitoare decât cea dinainte. Până când nu mai vede decât o albeață orbitoare, care începe deja să se estompeze printre umbre de cenușiu spre negru, și știe ce se află la capătul acelui spectru – neființa. Sau poate un sfârșit al durerii. Al acestei nevoi brutale de aer. Este pregătit pentru asta.

Pregătit pentru orice poate face ca acest proces să se oprească.

Și apoi miroase ceva. Este ciudat, pentru că implică un răspuns emoțional pe care nu-l prea poate numi, dar care poartă durerea nostalgiei. Durează un moment până își dă seama că așa mirosea casa lui după ce el, Julia și Meghan terminaseră cina. În special, friptura făcută de Julia, cu morcovi și cartofi copti. Mai departe, simte mirosul de drojdie, malț și orz. Bere, dar nu orice bere. Rolling Rocks, de care obișnuia să bea.

Apoi apar și alte mirosuri, într-o aromă mai complexă decât orice vin. Este una pe care ar recunoaște-o oriunde – casa din Jersey City în care locuia cu fosta soție și cu fiica lui moartă.

Mirosul de acasă.

Brusc, simte gustul de bere și prezența constantă în gură a țigărilor pe care obișnuia să le fumeze.

Creierul lui declanșează o imagine care taie prin pâcla muribundă – încețoșată și neclară spre margini, dar devenind iute mai clară. Un televizor. Și, pe ecran, un meci de baseball. Imaginea din mintea lui este la fel de clară precum cea pe care o vede, la început în tonuri de gri, apoi din ce în ce mai colorată.

Fenway Park.

Iarba verde sub lumina reflectoarelor de pe stadion.

Mulțimea.

Jucătorii.

Argila roșie de la baza jucătorului și Curt Schilling, care stă acolo cu mâna în mănășă, privindu-l fix pe Todd Helton la servire.

Este ca și când o amintire este construită în fața lui. Mai întâi fundația: mirosul și gustul. Apoi schela de imagini vizuale. Mai departe, un strat de atingeri, întrucât simte – chiar *simte* – moliciunea rece a fotoliului de piele în care stă, picioarele întinse pe taburetul de lângă, capul întors și o mână – *mâna lui* – care se întinde după sticla de Rolling Rocks, aflată pe un suport pe măsuta de lângă fotoliu.

Când atinge sticla, simte umezeala rece a condensului pe sticla verde, iar când o duce la buze și o înclină, gustul și mirosul îl copleșesc cu puterea prezenței. Nu mai este doar o amintire, ci un eveniment care se întâmplă *acum*.

Și este cât se poate de conștient – nu doar de amintirea în sine, ci și de perspectiva lui asupra amintirii. Nu seamănă cu nicio altă amintire pe care a experimentat-o vreodată, pentru că el este *în* ea: privește prin ochii sinelui său mai tânăr și vede filmul vechii sale vieți derulându-se în fața lui, ca un observator complet imersat.

Durerea morții a devenit o stea stinsă și distantă, iar acum începe să audă sunete, doar tușe la început, înfundate și nedeslușite, apoi căpătând volum și claritate, ca și când cineva ar fi dat încet volumul mai tare.

Crainicii la televizor.

Un telefon care sună în casa lor.

Pașii care se aud pe podeaua de lemn din hol.

Și apoi Meghan, care se află în fața lui. O privește direct în față și îi vede gura mișcându-i-se, apoi îi aude și vocea – prea slabă, prea distantă ca să înțeleagă cuvinte specifice, dar recunoaște acel ton familiar care s-a stins în tăcere din amintirea lui în ultimii unsprezece ani.

Este frumoasă. Este plină de viață. Stă în fața televizorului, blocând ecranul, cu ghiozdanul peste un umăr, în blugi, cu un pulover turcoaz, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal.

E totul prea intens. Mai rău decât tortura asfixierii și la fel de mult în afara controlului său, pentru că nu este o amintire pe care o reia din voință proprie. Este cumva proiectată pentru el, împotriva voinței sale, și se gândește că poate există un motiv pentru care amintirile noastre sunt păstrate neclare și în ceață. Poate că abstractizarea lor servește drept anestezic, un tampon care ne protejează de agonia timpului și a tot ceea ce fură și șterge.

Vrea să iasă din această amintire, dar nu poate pleca. Toate simțurile îi sunt complet implicate. Totul este la fel de limpede și de viu precum existența. Doar că nu are control. Nu poate să facă nimic, ci doar să privească prin ochii sinelui său cu unsprezece ani mai tânăr și să asculte ultima conversație pe care a avut-o cu fiica sa; simte vibrația laringelui său, apoi mișcarea gurii și a buzelor sale formând cuvinte.

— Ai vorbit cu mama despre asta?

Vocea lui nu sună deloc ciudat. Se aude și sună exact la fel ca atunci când vorbește.

— Nu, am venit la tine.

— Ți-ai făcut temele?

— Nu, de aceea vreau să merg.

Barry își simte sinele mai tânăr aplecându-se pe lângă Meghan cum Todd Helton dă următoarea lovitură. Alergătorul de la baza a treia nimerește, dar Helton este eliminat.

— Tată, nici măcar nu mă ascuți!

— Te ascult.

Acum se uită din nou la ea.

— Mindy este partenera mea de laborator și avem de făcut chestia asta, care trebuie să fie gata miercurea viitoare.

— Pentru ce?

— Biologie.

— Cine o să mai fie acolo?

— Of, Dumnezeule, sunt eu, Mindy, poate Jacob, Kevin și Sarah. Acum se privește cum ridică brațul stâng ca să se uite la ceas – unul pe care îl va pierde când se va muta din casa asta după zece luni, în urma morții lui Meghan și a decompresiei explozive a căsniciei sale.

Este puțin peste 20:30.

— Deci pot să plec?

Spune nu!

— Să fii înapoi nu mai târziu de zece, da?

— Unsprezece.

— Unsprezece este pentru weekenduri, știi bine asta.

— Zece și jumătate.

— Bine, las-o baltă!

— Bine, zece și un sfert.

— Glumești acum?

— Îmi ia zece minute ca să ajung acolo. Asta dacă nu vrei să mă duci cu mașina. Uau! Reprimase acest moment, pentru că era prea dureros. Sugerase s-o ducă cu mașina, iar el refuzase. Dacă ar fi dus-o, ar fi fost încă în viață.

Da! Condu-o! Condu-o, idiotule!

— Draga mea, mă uit la meci.

— Zece și jumătate, atunci?

Își simte buzele curbându-i-se într-un zâmbet și își amintește acut sentimentul de mult pierdut al pierderii într-o negociere cu fiica lui. Enervarea, dar și mândria că educa o femeie hotărâtă, care lupta pentru lucrurile pe care le voia.

Își amintește că spera ca acel foc să îi rămână și în viața de adult.

— Bine. Meghan se îndreaptă spre ușă. Dar niciun minut mai târziu. Am cuvântul tău?

Oprește-o!

Oprește-o!

— Da, tată.

Ultimele ei cuvinte. Acum își amintește. *Da, tată.*

Sinele mai tânăr al lui Barry se îndreaptă din nou spre televizor, privindu-l pe Brad Hawpe în timp ce lovește o minge drept spre mijloc. Aude pașii lui Meghan îndepărtându-se de el și urlă pe dinăuntru, dar nu se întâmplă nimic. Este ca și cum ar locui într-un corp asupra căruia nu exercită niciun fel de control.

Sinele lui mai tânăr nici măcar nu se uită la Meghan când ea se îndreaptă spre ușă. Îi pasă doar de meci și nu știe că tocmai a privit în ochii fiicei sale pentru ultima oară, că ar putea opri asta cu un singur cuvânt.

Aude cum ușa de la intrare se deschide și se trântește.

Apoi ea pleacă, îndepărtându-se de casa ei, de el, și îndreptându-se spre moarte. Iar el stă într-un fotoliu comod și se uită la un meci de baseball.

Durerea de a nu putea să respire l-a părăsit. Nu mai simte că plutește în apa acea caldă, nici că inima îi stă locului în piept. Nimic nu mai contează în afara acelei amintiri groaznice, pe care este forțat să o îndure din motive ce sunt dincolo de capacitatea lui de înțelegere, iar faptul că fiica lui tocmai a plecat din casă pentru ultima...

Degetul mic de la mâna stângă i se mișcă.

Sau, mai degrabă, este conștient că l-a mișcat. De acțiune ca rezultat al intenției sale.

Încearcă din nou. Toată mâna se mișcă.

Întinde un braț, apoi pe celălalt.

Clipește. Respiră.

Deschide gura și scoate un sunet ca un mormăit – gutural și fără sens –, dar *el* e cel care l-a produs.

Ce înseamnă asta? Înainte, experimenta amintirea precum un observator care parcurge un fișier ce se poate doar citi. Ca și cum ar fi privit un film. Acum, poate să se miște, să scoată sunete și să interacționeze cu mediul său și în fiecare secundă simte că are tot mai mult control asupra trupului său.

Întinde mâna în jos și coboară partea inferioară a fotoliului. Apoi stă în picioare, privește prin casa în care a locuit în urmă cu mai mult de un deceniu și se minunează de cât de reală este.

Traversează sufrageria, se oprește în fața oglinzii de lângă ușa de la intrare și își studiază reflexia în sticlă. Are părul mai des și de culoarea nisipului, fără şuvițele argintii, care, în ultimii câțiva ani, s-au tot îndesit.

Are falca delimitată de o linie ascuțită. Nu-i atârână pielea. Nu are pungi mari sub ochi, nici pete roșii de băutură pe laturile nasului, și își dă seama că, de când a murit Meghan, și-a lăsat corpul să decadă în ultimul hal.

Se uită spre ușă. Ușa prin care fiica lui tocmai a plecat.

Ce dracului se întâmplă? Era într-un hotel din Manhattan, lăsându-se ucis într-un fel de experiment de deprivare de simțuri.

Este real?

Chiar se întâmplă?

Nu se poate și, cu toate astea, este exact ca atunci când ești viu.

Deschide ușa și iese afară, în seara de toamnă.

Dacă momentul acesta n-ar fi real, este o tortură dintre cele mai rele. Dar dacă este adevărat ceea ce i-a spus bărbatul? *Urmează să îți ofer cel mai mare dar din viața ta. Cel mai mare dar la care poate spera o persoană.*

Barry revine înapoi în momentul prezent. Acelea sunt întrebări pentru mai târziu. Acum stă pe veranda din fața casei sale și ascultă frunzele stejarului din curtea din față scuturându-se într-o briză ușoară care mișcă și leagănul. După toate aparențele, deși pare imposibil, este 25 octombrie 2007 – noaptea în care fiica lui a murit într-un accident, al cărui autor a fugit. Nu a mai ajuns niciodată la Dairy Queen ca să se întâlnească cu prietenii ei, ceea ce înseamnă că această tragedie se va întâmpla în următoarele zece minute.

Și deja a plecat de două minute.

Nu poartă pantofi, dar deja a pierdut destul timp.
Închide ușa de la casă, iese pe peluză, strivind frunzele cu picioarele goale, și pornește în noapte.

HELENA

20 iunie 2009

ZIUA 598

Cineva îi bate la ușă. Întinde mâna în întuneric, apoi aprinde lampa și se dă jos din pat. Poartă pantaloni de pijama și un maiou negru. Ceasul cu deșteptător de pe biroul ei arată că e ora 9:50 dimineța.

Intră în sufragerie și, în drum spre ușă, apasă butonul de pe perete pentru a ridica draperiile. O cuprinde o senzație puternică de déjà-vu.

Slade stă pe coridor, în jeanși și un hanorac, ținând în mână o sticlă de șampanie, două pahare și un DVD. E pentru prima oară când îl vede după săptămâni întregi.

— Rahat, te-am trezit, spune el.

Mijește ochii spre el în strălucirea panourilor de iluminat din tavan.

— Te deranjează dacă intru? o întreabă el.

— Am de ales?

— Te rog, Helena!

Face un pas înapoi și îl lasă să intre, urmându-l prin holul scurt de la intrare, dincolo de toaletă, până în spațiul principal al locuinței.

— Ce vrei? îl întreabă ea.

El se așază pe brațul unui fotoliu supradimensionat, lângă fereastra care dă spre marea infinită.

— Mi se spune că nu mănânci și că nu faci mișcare, spune el. Că nu ai mai vorbit cu nimeni și că nu ai mai ieșit afară de zile întregi.

— De ce nu mă lași să vorbesc cu părinții mei? De ce nu mă lași să plec?

— Nu ești bine, Helena. Nu ești într-o stare de spirit care să te ajute să protejezi secretul acestui loc.

— Ți-am spus că vreau să renunț. Mama mea este într-o instituție. Nu știi cum se simte. Tata nu mi-a mai auzit vocea de o lună. Sunt sigură că

este îngrijorat...

— Știu că nu îți dai seama acum, dar te salvez te țin în săși.

— Of, du-te dracului!

— Ai renunțat pentru că nu ai fost de acord cu direcția în care duceam proiectul ăsta. Nu am făcut decât să îți ofer timp ca să te răzgândești înainte să dai cu piciorul la tot.

— Era proiectul *meu*.

— Sunt banii mei.

Mâinile ei tremură. De teamă. De furie.

— Nu mai vreau să fac asta, spune ea. Mi-ai distrus visul. M-ai împiedicat să încerc să îmi ajut mama și pe alții ca ea. Vreau să merg acasă. Vei continua să mă ții aici împotriva voinței mele?

— Sigur că nu.

— Deci pot să plec?

— Mai ții minte ce te-am întrebat în prima zi când ai ajuns aici?

Ea clatină din cap, lăcrimând.

— Te-am întrebat dacă vrei să schimbi lumea împreună cu mine. Stăm toți pe umerii tăi, pe munca genială pe care ai făcut-o, așa că am venit aici în dimineața asta ca să îți spun că am reușit.

Ea se uită la el peste măsuța de cafea, iar lacrimile i se scurg pe chip.

— Despre ce vorbești?

— Azi este cea mai mare zi din viața mea și a ta. Este încununarea a tot ce am vrut să realizăm prin munca noastră. Așa că am venit aici ca să sărbătoresc cu tine.

Slade începe să desfacă sârma care ține dopul sticlei de Dom Perignon. Când o scoate, o aruncă pe măsuța de cafea. Apoi, apucând sticla între picioare, scoate cu grijă dopul. Helena îl privește cum toarnă șampanie în cele două pahare, umplându-le cu grijă până sus.

— Ți-ai pierdut mințile, îi spune ea.

— Nu le putem bea încă. Trebuie să așteptăm până la... Își privește Rolexul. 10:15, mai mult sau mai puțin. În timp ce așteptăm, vreau să îți arăt ceva ce s-a întâmplat ieri.

Slade ia DVD-ul de pe măsuța de cafea și-l duce spre dispozitivul de redare. Îl inserează și dă volumul mai mare.

Pe ecran apare un bărbat înalt, emaciat, pe care ea nu l-a mai văzut până atunci. Acesta este întins în scaunul de memorie. Jee-woon Chercover stă aplecat deasupra lui, făcându-i un tatuaj din litere – *Miran* – pe umărul

stâng. Bărbatul emaciat ridică un braț și spune:

— Stop!

Slade intră în cadru.

— *Ce este, Reed?*

— *M-am întors. Sunt aici. Oh, Dumnezeule!*

— *Despre ce vorbești?*

— *Experimentul a funcționat.*

— *Dovedește-mi.*

— *Numele mamei tale este Susan. Înainte să intru în ou, mi-ai spus să îți spun asta.*

Pe ecran, pe chipul lui Slade apare un zâmbet larg.

— *La ce oră am făcut experimentul mâine? întreabă el.*

— *La ora zece dimineața.*

Slade oprește televizorul și se uită la Helena.

— Asta ar trebui să aibă sens pentru mine? spune ea.

— Bănuiesc că vom afla într-un minut.

Stau într-o tăcere stânjenitoare, iar Helena privește cum se ridică bulele de șampanie.

— Vreau să mă întorc acasă, spune ea.

— Poți pleca azi, dacă vrei.

Ea se uită la ceasul de perete. 10:10 dimineața. Este atât de liniște în apartamentul ei, încât poate să audă fâsâitul gazului care iese din pahare. Se uită spre mare, gândindu-se că s-a săturat de tot ce se întâmplă aici. Va pleca de pe platformă și va lăsa cercetarea ei – totul. Va renunța la bani, la participația la profit, pentru că niciun vis, nicio ambiție nu merită ce i-a făcut Slade. Se va întoarce acasă, în Colorado, și va ajuta la îngrijirea mamei ei. Nu i-a putut păstra amintirile care dispar sau stopa boala, dar cel puțin poate să fie cu ea pentru cât timp i-a mai rămas.

10:15 vine și pleacă.

Slade se uită întruna la ceas, iar privirea lui devine acum puțin îngrijorată.

— Uite, orice ar trebui să fie asta, ar fi mai bine să pleci, spune Helena. La ce oră poate elicopterul să mă ducă înapoi în California?

Din nasul lui Slade începe să curgă sânge.

Ea simte acum un gust de rugină și își dă seama că și din nasul ei curge sânge. Întinde mâna și încearcă să îl stopeze, dar sângele se prelinge printre degetele sale și îi picură pe bluză. Se duce în grabă la baie, ia două șervețele

din sertar și ține unul la nas în timp ce i-l aduce pe celălalt lui Slade.

Când i-l oferă, simte o durere agonizantă în spatele ochilor, precum un junghi, precum cea mai groaznică durere de cap provocată de înghețată din viața ei, apoi vede după expresia de pe chipul lui Slade că și el are aceeași senzație.

Acum el zâmbește, cu sângele printre dinți. Se ridică de pe fotoliu, se șterge la nas și aruncă șervețelul.

— Le simți cum vin? o întreabă el.

La început, Helena crede că el se referă la durere, dar nu este asta. Devine brusc conștientă de o amintire cu totul nouă din ultima jumătate de oră. O amintire cenușie, bântuită, în care Slade nu venise la ea cu o sticlă de șampanie, ci o invitase să îl urmeze în sala de testare. Își amintește cum stătea în sala de control și privea cum un dependent de heroină se urca în rezervorul de deprivare de simțuri. Apelaseră la o amintire cu el, în timp ce i se făcea un tatuaj, și apoi îl ucisese. Ea încerca să arunce cu un scaun în fereastra dintre sala de control și cea de testare, când, brusc, se trezise aici – stând în apartamentul ei, cu nasul sângerând și cu o durere de cap criminală.

— Nu înțeleg, spune ea. Ce s-a întâmplat acum?

Slade ridică paharul de șampanie, îl ciocnește de al ei și ia o înghițitură lungă.

— Helena, nu doar că ai construit un scaun care ajută oamenii să își retrăiască amintirile, ai realizat ceva care îi poate întoarce în trecut.

BARRY

25 octombrie 2007

Ferestrele caselor învecinate par să pâlpâie de la iluminatul ecranelor de televizor dinăuntru, iar afară nu mai este nimeni altcineva în afară de Barry, care aleargă pe mijlocul unei străzi goale, plină de frunze căzute de la stejarii de pe margine. Se simte mai puternic decât s-a simțit în ultima vreme. Nu mai simte durere în genunchiul stâng, de la alunecarea nepotrivită peste placa de bază în timpul unui joc de softball din Central Park, care va avea loc abia peste cinci ani. Și este mult mai ușor, având cu cel puțin cincisprezece kilograme mai puțin.

După vreo opt sute de metri, vede lumina restaurantelor și a semnelor de motel, printre care și Dairy Queen. Detectează ceva în buzunarul stâng din față al jeansilor. Încetinește fuga până la un mers alert și scoate un iPhone de primă generație, pe al cărui Screensaver apare o fotografie cu Meghan, care trece linia de finisaj la o competiție.

După patru încercări, reușește să-l deblocheze, apoi derulează printre contacte până o găsește pe Meghan, sunând-o în timp ce începe din nou să alerge.

Sună o dată.

Căsuța vocală.

Sună din nou.

Din nou, căsuța vocală.

Și aleargă pe trotuarul spart, pe lângă o serie de clădiri vechi care se vor transforma în spații de închiriat – o cafenea și o distilerie în următorul deceniu. Dar, momentan, par întunecate și abandonate.

La câteva sute de metri distanță, vede cum din întunericul acestei zone nedezvoltate apare o siluetă, care intră în zona bine luminată a districtului de afaceri.

Pulover turcoaz. Coadă de cal.

Strigă numele fiicei sale. Ea nu privește înapoi, iar el continuă să alerge, mai tare decât oricând în viața lui, strigându-i numele printre respirații, chiar în timp ce se întreabă...

E ceva real în toate astea? De câte ori nu și-a imaginat acest moment? Să aibă ocazia de a împiedica moartea ei...

— Meghan!

Acum se află la o distanță de patruzeci și cinci de metri în fața lui și este suficient de aproape încât el să o vadă vorbind la telefon, total neatentă.

Undeva, în spatele lui, scârțâie niște cauciucuri. Privește în urmă la farurile care se apropie cu repeziciune și aude zgomotul unui motor ambalat. Restaurantul la care Meghan nu a mai ajuns niciodată se află undeva în depărtare, la capătul opus al străzii, iar acum ea face un pas pe stradă pentru a o traversa.

— Meghan! Meghan! *Meghan!*

La aproape un metru pe stradă, ea se oprește și se uită înapoi, în direcția lui Barry, cu telefonul încă la ureche. Acum el este suficient de aproape încât să vadă confuzia pură de pe chipul ei, să audă zgomotul mașinii care se apropie exact în spatele lui.

Un Mustang negru trece în goană cu aproape o sută de kilometri la oră, luând-o pe mijlocul străzii și ocolind linia de centru.

Și apoi dispare.

Meghan încă stă lângă trotuar.

Barry ajunge la ea, deja fără răsuflare, cu picioarele arzându-i de la sprintul de un kilometru și jumătate.

Ea lasă telefonul în jos.

— Tată? Ce faci?

El privește de-a lungul drumului. Sunt doar ei doi, stând în lumina galbenă a unui felinar atârnat; nu vin mașini și este suficient de liniște încât să audă frunzele moarte care ating pavajul.

Oare acel Mustang era mașina care o lovise cu unsprezece ani în urmă? Mașina care, în mod imposibil, apăruse în seara asta? Oare el tocmai a împiedicat totul?

— Nu porți pantofi, spune Meghan.

El o îmbrățișează feroce, încă respirând cu greu, printre hohote de plâns pe care nu le poate înăbuși. Este prea mult. Mirosul ei. Vocea ei. Prezența ei pură.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Meghan. De ce ești aici? De ce plângi?

— Mașina aia... te-ar fi...

— Iisuse, tată, sunt bine!

Dacă ceea ce se întâmplă nu este real, este cel mai crud lucru la care l-ar putea supune cineva, pentru că nu are senzația unei experiențe de realitate virtuală – sau oricare ar fi lucrul la care l-a obligat bărbatul acela.

Se simte *real*. Este în viață. Nu te întorci dintr-o experiență ca asta.

Se uită la ea și îi atinge fața perfectă în lumina felinarului.

— Ești reală? o întreabă el.

— Ești beat? îl întreabă ea.

— Nu, eram...

— Ce?

— Eram îngrijorat pentru tine.

— De ce?

— Pentru că... pentru că asta fac tații. Își fac griji pentru fiicele lor.

— Ei bine, iată-mă!

Ea zâmbește cu un aer inconfortabil, în mod clar și pe bună dreptate punându-i la îndoială sănătatea în clipa aceea. Teafără și nevătămată.

El se gândește la noaptea în care a găsit-o, nu departe de locul în care

stau acum. O sunase vreme de o oră, iar telefonul ei suna un timp, apoi intra mesageria vocală. În timp ce mergea pe strada aceea, a văzut ecranul spart al telefonului ei luminând din locul unde fusese scăpat, în mijlocul drumului. Și apoi i-a găsit trupul, frânt și întins în umbrele de dincolo de trotuar, loviturile indicând faptul că fusese aruncată pe o distanță lungă și lovită cu viteză mare.

Este o amintire care nu îl va părăsi niciodată, dar care acum pare cenușie și estompată, exact la fel ca amintirea falsă care îl bântuia în acel restaurant din Montauk. Oare a schimbat cumva ceea ce se întâmplase? Nu se poate, își spune.

Meghan îl privește un moment îndelungat. Nu mai este enervată. Ci blândă. Preocupată. El își tot șterge ochii, încercând să nu plângă, iar ea pare în același timp speriată și impresionată.

— E în regulă dacă plângi, spune ea. Tatăl lui Sarah se emoționează din orice.

— Sunt foarte mândru de tine.

— Știu. Și apoi, tata, mă așteaptă prietenii mei.

— Bine.

— Dar ne vedem mai târziu, da? zice ea.

— În mod sigur.

— Mai mergem la film în weekend? La întâlnirea noastră?

— Da, desigur. El nu vrea să-i dea drumul. Ar putea să o țină în brațe o săptămână întreagă și tot nu ar fi destul. În schimb, spune: Te rog, ai grijă în seara asta!

Ea se întoarce și continuă să meargă în susul străzii. El îi strigă numele și ea se întoarce.

— Te iubesc, Meghan.

— Și eu te iubesc, tată.

Iar el stă acolo, tremurând și încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat, privind cum ea se îndepărtează de el și apoi traversează, intrând la Dairy Queen, unde se alătură prietenilor săi, aflați la o masă de lângă fereastră.

Din spate se aud pași apropiindu-se.

Barry se întoarce și vede un bărbat îmbrăcat în negru care vine spre el. Chiar de la distanță, pare vag familiar, iar pe măsură ce se apropie, îl recunoaște complet. Este bărbatul de la restaurant, Vince, care îl escortase în cameră după ce fusese drogat în barul hotelului. Cel cu tatuajul pe gât, doar că nu îl mai are. Sau nu îl are încă. Acum are păr pe cap și este mai

suplu. Și arată cu *zece ani* mai tânăr.

Barry se dă înapoi instinctiv, dar Vince ridică palmele, în semn de pace. Stau față în față pe trotuarul gol, sub felinarul stradal.

— Ce mi se întâmplă? îl întreabă Barry.

— Știu că ești confuz și dezorientat, dar nu va dura. Sunt aici ca să îmi îndeplinesc ultima parte a contractului de angajare. Ai priceput deja?

— Ce să pricep?

— Ce a făcut șeful meu pentru tine.

— E real?

— Asta e real.

— Cum?

— Ești din nou cu fiica ta, iar ea este în viață. Contează? După seara asta, nu mă vei mai revedea, dar trebuie să îți spun ceva. Sunt reguli de bază și sunt simple. Nu încerca să modifice sistemul cu ajutorul cunoștințelor tale despre ce urmează. Doar trăiește-ți viața din nou. Trăiește-o puțin mai bine. Și nu spune nimănui. Nici soției tale. Nici fiicei tale. *Nimănui*.

— Dacă vreau să mă întorc?

— Tehnologia care te-a adus aici nici nu a fost încă inventată.

Vince se întoarce să plece.

— Cum îi pot mulțumi pentru asta? îl întreabă Barry, din nou cu lacrimi în ochi.

— Chiar acum, în 2018, se uită la tine și la familia ta. Să sperăm că vede că ai profitat la maximum de această șansă. Că ești fericit. Că fiica ta e bine. Și, cel mai important, că ți-ai ținut gura și ai respectat regulile pe care tocmai ți le-am spus. Așa îi poți mulțumi.

— Ce vrei să spui prin „chiar acum, în 2018”?

El ridică din umeri.

— Timpul este o iluzie, o construcție realizată de memoria umană. Nu există trecut, prezent sau viitor. Totul se întâmplă acum.

Barry încearcă să înțeleagă, dar este prea mult de procesat.

— Și tu te-ai întors, nu?

— Puțin mai departe decât tine. Deja îmi re trăiesc viața de trei ani.

— De ce?

— Am dat-o în bară când eram polițist. M-am încurcat cu oameni nepotrivii. Acum am un magazin de momeală de pescuit și viața e frumoasă. Succes cu a doua ta șansă!

Vince se întoarce și dispare în noapte.

CARTEA A DOUA

Îmi doresc să fi știut ceea ce știu acum pe când eram mai tânăr.

Faces, „Ohh La La”

HELENA

20 iunie 2009

ZIUA 598

Helena stă pe canapea în apartamentul ei, încercând să înțeleagă dimensiunea ultimelor treizeci de minute din viața ei. Primul ei gând este că nu se poate să fie adevărat, că este un fel de truc sau de iluzie. Dar vede în continuare tatuajul terminat cu *Miranda* de pe umărul dependentului de heroină; și tatuajul neterminat în videoclipul pe care tocmai i l-a arătat Slade. Și știe că, într-un fel, chiar dacă are o amintire bogată și detaliată a experimentului din dimineața aceea – până în momentul aruncării unui scaun spre o fereastră –, nimic din toate astea nu s-au întâmplat. Și că există precum o ramură moartă a memoriei ei în structura neuronală a creierului său. Singurul lucru cu care îl poate compara este amintirea unui vis foarte detaliat.

— Spune-mi ce îți trece prin cap acum, îi zice Slade.

Își fixează privirea asupra lui.

— Această procedură – a muri în rezervorul de deprivare când se reactivează o amintire – chiar poate să modifice trecutul?

— Nu există trecut.

— Asta e o nebunie.

— Ce? Tu poți să ai teoriile tale, dar eu nu le pot avea pe ale mele?

— Explică.

— Ai spus chiar tu. „Acum” este o iluzie, un accident legat de felul în care creierele noastre procesează realitatea.

— Asta e doar... un rahat de filosofie de student din primul an.

— Strămoșii noștri trăiau în oceane. Din cauza modului în care lumina călătorește prin apă în comparație cu aerul, volumul lor senzorial – regiunea în care puteau căuta prada – era limitat la volumul motrice – regiunea pe care o puteau ajunge și cu care puteau interacționa. Care crezi că ar putea fi rezultatul acestui fapt?

Ea se gândește la întrebare.

— Puteau să reacționeze numai la stimuli imediați.

— Bun. Acum, ce crezi că s-a întâmplat când peștii aceia au ieșit în cele din urmă din ocean, cu patru sute de milioane de ani în urmă?

— Volumul lor senzorial a crescut, pentru că lumina pătrunde mai mult în aer decât în apa mării.

— Unii biologi evoluționiști cred că această diferență terestră dintre volumul deprinderilor motrice și cel senzorial a pregătit terenul pentru evoluția conștiinței. Dacă putem vedea în viitor, atunci putem gândi dinainte, putem planifica. Și atunci, putem să ne imaginăm viitorul, chiar dacă nu există.

— Și ce vrei să spui?

— Că, de fapt, conștiința este un rezultat al mediului. Cognițiile noastre – ideea noastră de realitate – sunt modelate de ceea ce putem percepe, de limitările simțurilor noastre. Credem că vedem lumea așa cum este ea de fapt, dar tu, dintre toți oamenii, știi... sunt doar umbre pe peretele peșterii. Suntem la fel de limitați precum strămoșii noștri acvatici, limitele creierelor noastre sunt la fel de mult un accident al evoluției. Și, ca și ei, prin definiție, nu putem să vedem ce ne scapă. Sau... nu puteam – până acum.

Helena își amintește zâmbetul misterios al lui Slade de la cina din seara aceea, cu atât de multe luni în urmă.

— Străpungerea vălului percepției, spune ea.

— Exact. Pentru o ființă bidimensională, călătoria într-o a treia dimensiune nu ar fi doar imposibilă, ci și ceva de neconceput. La fel cum creierul nostru ne țin pe loc aici. Imaginează-ți cum ar fi să poți vedea lumea prin ochii ființelor mai avansate – în patru dimensiuni. Ai putea experimenta evenimente din viața ta în orice ordine. Ai putea re trăi orice amintire pe care o dorești.

— Dar asta este... este... ridicol. Și încalcă regula cauzei și a efectului.

Pe fața lui Slade apare iar acel surâs superior. Încă este cu un pas înainte.

— Aici mă tem că fizica cuantică este de partea mea. Deja știm asta la

nivel de particule: cauzalitatea nu este limitată de timp așa cum cred oamenii că este.

— Chiar crezi că timpul este o iluzie?

— Mai mult cred că percepția noastră asupra lui este atât de eronată, încât ar putea la fel de bine să fie o iluzie. Fiecare moment este la fel de real și se întâmplă acum, dar natura conștiinței noastre nu ne oferă acces decât la câte o felie pe rând. Gândește-te la viața noastră ca la o carte! Fiecare pagină este un moment diferit. Dar, în același fel în care citim o carte, nu putem percepe decât câte un moment, o pagină, pe rând. Percepția noastră eronată ne oprește accesul la toate celelalte. Până acum.

— Dar cum?

— Mi-ai spus odată că memoria este singurul nostru acces adevărat la realitate. Cred că aveai dreptate. Un alt moment – o amintire veche – este la fel de mult *acum* pe cât este propoziția pe care o rostesc, la fel de accesibilă precum a merge în camera alăturată. Aveam nevoie doar de o modalitate de a ne convinge creierul de acest lucru. Să ne scurtcircuităm limitările evoluționare și să ne extindem conștiința dincolo de volumul nostru senzorial.

Helenei îi vâjâie capul.

— Ai știut? întreabă ea.

— Ce să știu?

— La ce lucram de fapt de la bun început. Că era mult mai mult decât o imersiune în amintire.

Slade se uită spre podea, apoi ridică privirea spre ea.

— Te respect prea mult ca să te mint.

— Deci... da.

— Înainte să ajungem la ceea ce am făcut, putem să ne rezervăm un moment pentru a ne bucura de ce ai realizat. Acum ești cel mai mare cercetător și inventator care a trăit vreodată. Ești responsabilă pentru cea mai importantă descoperire din timpurile noastre. Din orice timpuri.

— Și cea mai periculoasă.

— Ajunsă în mâinile nepotrivite, în mod sigur.

— Dumnezeu, ce arogant ești! În mâinile oricui. De unde știai ce poate face scaunul?

Slade pune paharul de șampanie pe măsuta de cafea, apoi se ridică și se îndreaptă spre fereastră.

La mulți kilometri în larg, pe mare, norii de furtună se adună,

îndreptându-se spre platformă.

— Prima oară când ne-am întâlnit, spune el, conduceai o echipă de cercetare și dezvoltare pentru o companie din San Francisco, pe nume Ion.

— Cum adică „prima oară”? N-am lucrat niciodată...

— Lasă-mă să termin! M-ai angajat ca asistent de cercetare. Scriam rapoarte pe baza dictărilor tale și urmăream articole pe care voiai să le citești. Îți gestionam calendarul și călătoriile. Îți țineam cafeaua fierbinte și biroul curat. Zâmbește cu nostalgie, apoi continuă: Cred că titlul meu oficial era târfă de laborator. Dar erai bună cu mine. Mă făceai să mă simt inclus în cercetare, de parcă făceam parte cu adevărat din echipa ta. Înainte să ne cunoaștem, aveam probleme cu drogurile. Se poate spune că mi-ai salvat viața. Ai construit un microscop cu lumină foarte bun și un laser decent. Ai avut procesoare cuantice cu mult superioare celor pe care le folosim aici, de vreme ce tehnologia Qbit era mult mai avansată. Ai înțeles cum funcționează rezervorul de deprivare și cum să faci laserul funcțional înăuntru. Dar nu erai mulțumită. Teoria ta dintotdeauna era că rezervorul va induce subiectului de test o stare de deprivare a simțurilor atât de intensă, încât atunci când laserul va reactiva coordonatele neuronale pentru o amintire, experiența s-ar transforma într-una complet imersivă, transcendentă.

— Stai, deci toate acestea s-au întâmplat... când?

— În cronologia originală.

Durează un moment până ca ea să proceseze magnitudinea a ceea ce el tocmai a spus.

— Cercetam aplicarea capsulei timpului pentru Alzheimer? întreabă ea.

— Nu cred. Ion căuta aplicațiile de divertisment ale scaunului și cred că la asta lucram. Dar în mod asemănător cu ceea ce am descoperit aici, nu poți decât să oferi cuiva o experiență mai vie a unei amintiri, fără ca persoana să trebuiască să o reia singură. S-au cheltuit zeci de milioane, dar tehnologia aceasta pe care ți-ai construit cariera nu se materializa. Slade se întoarce dinspre fereastră și o privește. Până pe 2 noiembrie 2018.

— *Anul 2018.*

— Da.

— Adică nouă ani în viitor.

— Corect. În dimineața aceea, s-a întâmplat ceva tragic, accidental și uimitor. Rulai o reactivare de amintire pe un subiect de test nou, pe nume Jon Jordan. Evenimentul de redare era un accident de mașină în care el își

pierduse soția. În timp ce totul uruia de zor, el a cedat în rezervorul de deprivare. A fost un stop cardiac masiv. Echipa medicală s-a grăbit să-l scoată afară, dar s-a întâmplat ceva extraordinar. Înainte să se deschidă rezervorul, toți cei din laborator ne-am dat seama că tuturor ne curgea sânge din nas; unii dintre noi aveam dureri de cap foarte puternice și, în loc de Jon Jordan în rezervor, rulam un experiment pe un tip pe nume Michael Dillman. Totul s-a întâmplat cât ai clipi din ochi, ca și când cineva ar fi activat un comutator.

Nimeni nu a înțeles ce se întâmplase. Nu aveam nicio dovadă cum că Jordan pusese vreodată piciorul în laboratorul nostru. Eram tulburați și încercam să găsim o explicație. O poți numi curiozitate bolnavă, dar nu am putut să o las baltă. Am încercat să îl găesc pe Jordan, să văd ce se întâmplase cu el și unde ajunsese și, ce era cel mai ciudat, ce legătură avea cu amintirea acelui accident de mașină pe care îl reactivam. S-a dovedit că, de fapt, el murise atunci împreună cu soția lui, cu cincisprezece ani în urmă.

Ploaia începe să lovească geamul, iar sunetul răpăiturilor abia este perceptibil din apartamentul Helenei.

Slade se întoarce la fotoliu.

— Cred că am fost primul care și-a dat seama ce se întâmplase: cumva, trimisesei conștiința lui Jon Jordan înapoi într-o amintire. Desigur, nu vom ști niciodată, dar bănuiesc că dezorientarea de a se întoarce în sinele lui mai tânăr a alterat rezultatul accidentului, omorându-l și pe el, și pe soția lui.

Helena ridică privirea de pe peticul de covor la care se holba de ceva vreme, în timp ce înfrunta groaza acestei revelații.

— Marcus, ce ai făcut?

— Aveam patruzeci și șase de ani. Eram dependent. Îmi irosisem timpul. M-am temut că vei distruge scaunul dacă ți-ai da seama de ce este în stare.

— Ce ai făcut?

— Trei zile mai târziu, în noaptea de 5 noiembrie 2018, m-am dus la laborator și am încărcat una dintre amintirile *mele* în laser. Apoi m-am urcat în rezervor și mi-am administrat o doză letală de clorură de potasiu în sânge. Iisuse, îmi ardea ca focul în vene! Cea mai groaznică durere prin care am trecut vreodată. Mi s-a oprit inima, iar când s-a eliberat DMT-ul, conștiința mea s-a întors într-o amintire care data de când aveam douăzeci de ani. Și acela a fost începutul unei noi cronologii, care s-a ramificat din cea originală, în 1992.

— Pentru întreaga lume?

— Așa se pare.

— Și în aceasta trăim acum?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu cea originală?

— Nu știu. Când încerc să mă gândesc la asta, amintirile sunt cenușii și bânuite. Este ca și cum toată viața ar fi fost scoasă de acolo.

— Deci tu încă îți mai amintești cronologia originală, când erai asistentul meu de laborator de patruzeci și șase de ani?

— Da. Acele amintiri au călătorit cu mine.

— Eu de ce nu le am?

— Gândește-te la experimentul nostru de acum! Tu și cu mine nu ni-l amintim deloc – până când am recuperat totul, până în momentul precis în care Reed a murit în ou și a călătorit înapoi în amintirea lui cu tatuajul. Abia atunci intervin în cronologia actuală amintirile și conștiința ta din cronologia anterioară, când ai încercat să arunci un scaun prin sticlă.

— Deci, peste nouă ani, în noaptea de 5 noiembrie 2018 o să îmi amintesc această viață complet diferită?

— Așa cred. Conștiința și amintirile tale din acea cronologie originală se vor uni cu aceasta. Vei avea două seturi de memorii – una vie și alta moartă.

Ploaia se scurge pe geam, estompând lumea de afară.

— Ai avut nevoie de mine ca să faci scaunul a doua oară, spune Helena.

— Este adevărat.

— Și, cu ajutorul cunoștințele tale din viitor, ai construit un imperiu în cronologia asta și m-ai ademenit cu promisiunea finanțării nelimitate, imediat după inovațiile inițiale de la Stanford cu laserul și microscopul cu lumină.

El încuviințează.

— Ca să poți controla complet crearea scaunului și a modului în care a fost utilizat.

El nu spune nimic.

— Practic, m-ai pândit de când ai început această a doua cronologie.

— Cred că „pândit” e puțin hiperbolic.

— Îmi pare rău, suntem pe o platformă petrolieră dezafectată din mijlocul Pacificului, pe care ai construit-o doar pentru mine – sau mi-a scăpat ceva?

Slade ridică paharul de șampanie și termină de băut.

— Mi-ai furat cealaltă viață.

— Helena...

— Eram căsătorită? Aveam copii?

— Chiar vrei să știi? Acum nu mai contează. Nu s-a întâmplat niciodată.

— Ești un monstru.

Ea se ridică, se duce la fereastră și privește pe geam spre nenumăratele nuanțe de cenușiu – oceanul apropiat și oceanul îndepărtat, straturile nivelate de nori, furtuna care se îndreaptă spre ei. În ultimul an, acest apartament i-a dat din ce în ce mai mult senzația unei închisori, dar niciodată mai mult ca acum. Și își dă seama, în timp ce lacrimile îi curg pe chip, că propria ambiție autodistructivă a adus-o în acest moment și, probabil, și în cel din 2018.

Retrospectiva are și un efect de clarificare a comportamentului lui Slade, mai ales în ceea ce privește ultimatumul său din urmă cu mai multe luni, când o somase să înceapă să ucidă subiecți de testare pentru a accentua experiența de reactivare a amintirii. În momentul acela, îl crezuse doar nesăbuit, mai ales că urmasse exodul tuturor celor de pe platformă. Acum, ea înțelege cum era de fapt – meticulos și calculat. El știa că erau pe ultima sută de metri și nu voia nimic altceva decât un echipaj de bază, dedicat, care să fie martor la adevărata funcție a scaunului. Acum, că se gândește la asta, nici nu mai este sigură că ceilalți colegi ai săi au ajuns în siguranță pe țărm.

Până acum, doar bănuise că viața ei ar fi putut să fie în pericol.

Acum este sigură de asta.

— Vorbește-mi, Helena! Nu te retrage în tine din nou.

Răspunsul ei din acest moment va fi probabil factorul determinant în ceea ce Slade va decide să facă în privința ei.

— Sunt furioasă, spune ea.

— E corect. Și eu aș fi.

Până acum, ea a presupus mereu că Slade are un intelect impresionant, că e un maestru în manipularea oamenilor, așa cum tind să fie toți liderii din industrie. Poate că toate acestea sunt încă adevărate, dar o mare parte din succesul și averea lui se datorează, pur și simplu, faptului că el știa evenimentele viitoare. Și intelectului ei.

Pe el, invenția scaunului poate să îl intereseze doar pentru bani. Deja are mai mulți bani, mai multă faimă și putere decât Dumnezeu.

— De vreme ce ai scaunul, spune ea, ce plănuiești să faci cu el?

— Nu știu încă. Mă gândeam că am putea să descoperim împreună asta.

„Aiureli. Știi asta. Ai avut douăzeci și șase de ani până la momentul ăsta

ca să îți dai seama”.

— Ajută-mă să perfecționez scaunul, adaugă el. Ajută-mă să-l testez în siguranță. Prima oară nu am putut să îți spun ce voiam – nici a doua oară când am pus întrebarea aceea dar acum știi adevărul, așa că te întreb pentru a treia oară și sper că răspunsul va și da.

— Ce întrebare?

— Helena, vrei să schimbi lumea cu mine?

BARRY

25 – 26 octombrie 2007

Intră în casa lui și închide ușa de la intrare, oprindu-se din nou la oglinda de lângă cuier, ca să se uite la imaginea sinelui său mai tânăr.

Nu este real.

Nu poate fi real.

Julia îi strigă numele din dormitor. Trece de televizor, unde meciul din campionatul mondial încă se difuzează, și o ia pe hol; podeaua scârțâie sub picioarele lui goale în toate locurile cunoscute. Trece de camera lui Meghan, apoi pe lângă o cameră de oaspeți ce servește drept birou, până când ajunge în pragul camerei lui și a Juliei.

Fosta lui soție stă în pat cu o carte deschisă în poală și cu o cană de ceai aburindă pe noptieră.

— Te-am auzit plecând? îl întreabă ea.

Arată atât de diferit...

— Pentru o țigară, da.

— Unde e Meghan?

— S-a dus la Dairy Queen.

— E în timpul săptămânii de școală.

— Se va întoarce până la 22:30.

— A știut cui să ceară voie, nu-i așa?

Julia zâmbește și bate ușor cu palma în cuvertura de lângă ea, iar Barry intră în camera lor. Privirea îi trece peste câteva fotografii de nuntă, apoi una în alb-negru cu Julia ținând-o pe Meghan în noaptea în care s-a născut și, în cele din urmă, peste cea de deasupra patului, cu *Noaptea înstelată* a

lui Van Gogh, pe care au cumpărat-o de la MoMA cu zece ani în urmă, după ce văzuseră originalul. Se urcă în pat și se sprijină de tăblie, lângă Julia. De aproape, pare retușată; pielea îi e prea netedă, abia începând să sugereze ridurile pe care le-a văzut cu două zile în urmă, la brunch.

— De ce nu te uiți la meci? îl întrebă ea.

Ultima oară când au stat în acest pat amândoi a fost în noaptea în care l-a părăsit. L-a privit în ochi și i-a spus: „Îmi pare rău, dar nu te pot separa de toată această durere...”

— Dragule? Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ar fi murit cineva.

N-a mai auzit-o spunându-i „dragule” de ani întregi și... nu, nu se simte ca și când ar fi murit cineva. Simte... o senzație intensă de dezorientare și deconexiune. Ca și când propriul trup este un avatar căruia încă îi descoperă funcționalitatea.

— Sunt bine.

— Oh, vrei să mai încerci o dată, dar de data asta mai convingător?

Oare este posibil ca pierderea pe care a simțit-o de la moartea lui Meghan să îi sângereze în suflet și să i se vadă în ochi chiar și în acest moment imposibil? E oare posibil ca Julia să simtă această schimbare în el, ca pe o frecvență joasă? Pentru că absența tragediei are un efect invers, proporțional cu ceea ce vede când privește în ochii ei. Îl uluiesc. Sunt strălucitori și prezenți, și limpezi. Ochii femeii de care s-a îndrăgostit. Și își dă seama din nou de puterea devastatoare a durerii.

Julia își trece degetele peste ceafa lui, ceea ce îi provoacă fiori pe șira spinării și îi face pielea de găină. N-a mai fost atins de soția lui de un deceniu.

— Ce este? S-a întâmplat ceva la serviciu?

Tehnic, ultima lui zi la muncă a constatat în moartea într-un rezervor de deprivare și trimiterea înapoi în orice ar fi asta, așa că...

— De fapt, da.

Experiența senzorială este cea care îl ucide. Mirosul camerei lor. Moliciunea mâinilor Juliei. Toate lucrurile pe care le-a uitat. Tot ceea ce a pierdut.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întrebă ea.

— Te-ar deranja dacă stau întins aici în timp ce citești?

— Sigur că nu.

Așa că se așază lângă ea, ținând capul în poala ei. Și-a imaginat asta de o mie de ori, de obicei pe la trei dimineța, în timp ce zăcea în pat în

apartamentul său din Washington Heights, prins în acea trecere ușoară de la intoxicație la mahmureală, întrebându-se...

Dacă fiica lui ar fi trăit? Dacă mariajul lui ar fi supraviețuit? Dacă nu s-ar fi dereglat nimic? Dacă...

Asta nu e real.

Nu poate fi real.

Singurul sunet din cameră este foșnetul ușor al degetelor Juliei, care dau pagina aproape după fiecare minut. Are ochii închiși, concentrându-se doar să respire, iar când ea își trece degetele prin părul lui, așa cum obișnuiește, el se întoarce pe o parte ca să își ascundă lacrimile din ochi.

Înăuntru, există o masă tremurătoare de protoplasmă și este nevoie de un efort uriaș ca să își mențină cumpătul mental. Emoția pură este imensă, dar Julia nu pare să observe de câte ori îi tremură spatele din cauza unui hohot de plâns abia stăpânit.

Tocmai s-a reunit *cu copilul lui mort*.

A vorbit cu ea, i-a auzit vocea, a strâns-o în brațe.

Acum, se află cumva în vechiul lui dormitor, cu Julia, și este prea mult.

În minte i se strecoară un gând terifiant: *dacă toate astea nu sunt decât un episod psihotic?*

Dacă dispare totul?

Dacă o pierd iar pe Meghan?

Hiperventilând... *Dacă...*

— Barry, ești bine?

Nu mai gândi!

Respiră!

— Da.

Doar respiră!

— Ești sigur?

— Da.

Adormi!

Nu visa!

Și vei vedea dacă toate astea încă vor exista și mâine-dimineață.

•

Se trezește devreme din cauza luminii care pătrunde prin obloane. E întins lângă Julia, încă purtând hainele de noaptea trecută. Se dă jos din pat fără să o deranjeze și iese pe hol, luând-o spre camera lui Meghan. Ușa e închisă. O crapă ușor și privește înăuntru. Fiica lui doarme sub un munte de

pături, iar în casă este suficient de liniște la ora asta încât să o poată auzi respirând.

Este vie. Este în siguranță. Este chiar aici.

El și Julia ar trebui să se afle într-o stare de șoc, întorcându-se acasă după ce și-au petrecut toată noaptea la morgă. Imaginea trupului lui Meghan pe tăblie – trunchiul ei strivit, acoperit de o vânătaie neagră – nu l-a părăsit niciodată, deși amintirea asta a căpătat aceeași nuanță bântuită precum celelalte amintiri false.

Dar iat-o aici – și iată-l și pe el, simțindu-se tot mai acasă în acest trup, cu fiecare secundă care trece. Acea linie întreruptă de amintiri din cealaltă viață pare să se retragă, ca și când tocmai s-ar fi trezit din cel mai lung și mai groaznic coșmar. Un coșmar lung de unsprezece ani.

„Exact asta este, un coșmar”, se gândește el. Pentru că acum, asta pare din ce în ce mai mult realitatea lui.

Intră în camera lui Meghan și rămâne lângă pat, privind-o cum doarme. Nici dacă ar fi martor la crearea universului nu s-ar simți mai plin de această senzație profundă de minunăție, bucurie și recunoștință copleșitoare față de forța care a refăcut lumea pentru Meghan și pentru el.

Însă în ceafă îi suflă o groază rece la gândul că asta ar putea fi o iluzie.

O bucată de o perfecțiune inexplicabilă care așteaptă să-i fie luată.

•

Rătăcește prin casă ca o fantomă printr-o viață anterioară, redescoperind spații și obiecte, toate pierdute în amintirea lui. Nișa din sufragerie în care instalau pomul la fiecare Crăciun. Masa mică de lângă ușa din față, unde își ascundea obiectele personale. Cana de cafea pe care o prefera. Biroul din camera de oaspeți, unde se instala când plătea facturile. Fotoliul din sufragerie, în care citea în fiecare duminică *Washington Post* și *New York Times*, din scoarță în scoarță.

Un muzeu al amintirilor.

Inima îi bate mai repede decât de obicei, ținând seama timpului cu o ușoară durere de cap în spatele ochilor. Vrea o țigară. Nu psihologic – s-a lăsat, în sfârșit, cu cinci ani în urmă, după numeroase încercări eșuate –, dar se pare că trupul lui de treizeci și nouă de ani chiar are nevoie de o doză de nicotină.

Se duce în bucătărie și își umple un pahar cu apă de la robinet. Stând lângă chiuvetă, privește cum primele raze de soare luminează curtea din spate.

Deschide dulapul din dreapta chiuvetei și scoate cafeaua din care obișnuia să bea. Fierbe un ibric și pune o parte dintre vasele de ieri în mașina de spălat, apoi se apucă de lucru, realizând că sarcina lui pe durata căsniciei lor era să spele de mână vasele rămase în chiuvetă.

Când termină, țigările încă îl cheamă. Se duce la masa de lângă ușa din față și ia cutia de Camel, aruncând-o la coșul de gunoi de afară. Apoi se așază pe verandă, bându-și cafeaua în frig, sperând să i se limpezească mintea și întrebându-se dacă bărbatul responsabil pentru faptul că fusese trimis aici îl privește chiar atunci.

Poate dintr-un plan mai înalt al existenței? De dincolo de timp? Teama revine. Oare va fi smuls brusc din acest moment și aruncat înapoi în vechea lui viață? Sau versiunea asta este permanentă?

Își domolește panica crescândă, spunându-și că nu și-a imaginat încă SAF și viitorul.

Este mult prea complex – chiar și pentru mintea lui de detectiv – ca să fie doar un vis.

Este real.

Este acum.

Este.

Meghan este în viață și nimic nu o va mai lua de lângă el.

Rostește cu voce tare ceva ce seamănă cu o rugăciune, niciodată rostită:

— Dacă mă auzi acum, te rog, nu mă despărți de asta. O să fac orice.

În tăcerea zorilor, nu se aude niciun răspuns.

Mai soarbe o gură de cafea și privește lumina soarelui pătrunzând printre ramurile stejarului și atingând iarba înghețată, ce începe să se dezmorească.

HELENA

5 iulie 2009

ZIUA 613

În timp ce coboară scara spre al treilea nivel al superstructurii, se gândește la părinții ei – la mama ei, în mod special.

Cu o noapte în urmă, visase vocea mamei ei.

Accentul subtil, sud-vestic.

Vioiciunea ei moale.

Stăteau într-un câmp de lângă vechea fermă în care crescuse. Era o zi de toamnă. Aerul era răcoros și totul era atins de lumina aurie a după-amiezii târzii, în care soarele aluneca pe după munți. Dorothy era tânără, având părul castaniu și bătut de vânt. Chiar dacă nu își mișca buzele, vocea ei era clară și puternic. Helena nu își amintește nimic din ce spusese, ci doar senzația vocii mamei ei reverberând în ea – iubire pură și necondiționată, împreună cu o nostalgie intensă care îi face inima să doară.

Este disperată să discute cu ei, dar de la revelația din urmă cu două săptămâni, când a înțeles că ea și Slade construiseră ceva cu mult mai puternic decât un dispozitiv de imersiune în memorie, nu s-a mai simțit confortabil să abordeze din nou subiectul de a comunica cu mama și tatăl ei.

O va face la momentul potrivit, dar totul este încă prea proaspăt și crud.

Îi este greu să accepte ceea ce crede despre invenția ei accidentală, modul cum a manipulat-o Slade și ce o așteaptă mai departe.

Dar lucrează din nou în laborator.

Face mișcare.

Se face plăcută.

Încearcă să fie utilă.

Când părăsește scara și intră în laborator, simte în sistem un puls de adrenalină. Azi vor face testul numărul nouă pe Reed King, unul nou. Va experimenta cum realitatea îi fuge din nou de sub picioare și nu poate nega incitarea.

Când se apropie de sala de testare, Slade apare de după colț.

— Bună dimineața, spune ea.

— Vino cu mine!

— Ce s-a întâmplat?

— Schimbare de planuri.

Părănd încordat și tulburat, o conduce într-o sală de conferințe și închide ușa. Reed este deja la masă; poartă jeansi rupți și un pulover tricotat, iar în mâini ține o cană aburindă de cafea. Timpul petrecut pe platformă pare să îl ajute să mai pună niște carne pe el și să șteargă goliciunea privirii de dependent de droguri.

— Experimentul este anulat, spune Slade, așezându-se în capul mesei.

— Pentru asta urma să primesc cincizeci de mii, rostește Reed.

— Îți vei primi banii oricum. Ideea este că deja am efectuat

experimentul.

— Despre ce vorbești? întreabă Helena.

Slade se uită la ceas.

— Am derulat experimentul cu cinci minute în urmă. Se uită la Reed. Ai murit.

— Nu asta trebuia să se întâmple? întreabă Reed.

— Ai murit în rezervor, dar nu a avut loc o schimbare de realitate, spune Slade. Chiar ai murit.

— De unde știi toate astea? întreabă Helena.

— După ce Reed a murit, m-am urcat în scaun și am înregistrat o amintire mai timpurie de când m-am tăiat la bărbierit în dimineața asta. Slade ridică capul și atinge o tăietură urâtă de pe linia gâtului. L-am scos pe Reed din rezervor, apoi m-am urcat eu. Am murit și m-am întors la momentul în care mă bărbieream ca să pot să vin aici și să opresc experimentul.

— De ce nu a funcționat? întreabă ea. Numărul sinaptic nu a fost suficient de mare?

— Numărul sinaptic era pe verde.

— Care era amintirea?

— În urmă cu cincisprezece zile. 20 iunie. Prima oară când Reed s-a urcat în rezervor, cu tatuajul complet cu *Miranda* pe braț.

Este ca și cum ceva s-a detonat în creierul Helenei.

— Serios, a murit, spune ea. Asta nu este o amintire reală.

— Ce vrei să spui?

— Versiunea aceea a evenimentelor nu a avut loc niciodată. Reed nu a primit niciodată un tatuaj. A modificat acea amintire când a murit în rezervor.

Ea se uită acum la Reed, începând să pună piesele cap la cap.

— Ceea ce înseamnă că tu nu ai avut la ce să te întorci.

— Dar îmi amintesc, spune Reed.

— Cum arată în ochii minții? întreabă ea. Întunecat? Static? Nuanțe de gri?

— Ca și când timpul a înghețat.

— Atunci, nu este o amintire reală. Este... Nu știu cum să-i spun. Falsă. Artificială.

— Moartă, spuse Slade, privind din nou la ceas.

— Deci acesta nu a fost un accident. Ea se uită fix la Slade, dincolo de

masă. Știi.

— Amintirile false mă fascinează.

— De ce?

— Reprezintă... o altă dimensiune a mișcării.

— Nu știu ce dracului înseamnă asta, dar ieri am căzut de acord că nu vei încerca să mapezi o...

— De fiecare dată când Reed moare în rezervor, abandonează un șir de amintiri care devin moarte în mințile noastre după ce facem mutarea. Dar ce se întâmplă, de fapt, cu acele cronologii? Au fost cu adevărat distruse sau sunt încă acolo, undeva, dincolo de puterea noastră de influență? Slade se uită din nou la ceas. Îmi amintesc totul de la experimentul pe care l-am făcut în dimineața asta, iar voi doi veți căpăta acele amintiri moarte dintr-o clipă în alta.

Stau în tăcere la masă, iar pe Helena o cuprinde o răceală inexplicabilă.

Tulburăm lucruri pe care nu ar trebui să le tulburăm.

Simte cum durerea vine în spatele ochilor. Întinde mâna și apucă mai multe șervețele din cutia de Kleenex pentru a opri sângerarea din nas.

Amintirea moartă a testului lor eșuat dă năvală.

Reed făcând stop cardiac în rezervor.

Zece minute.

Cincisprezece.

Ea țipând la Slade să facă ceva.

Grăbindu-se spre sala de testare, deschizând ușa rezervorului de deprivare.

Reed plutind liniștit înăuntru.

Mort, încremenit.

Trăgându-l afară împreună cu Slade și așezându-l ud pe podea.

Efectuând manevrele de resuscitare în timp ce doctorul Wilson spune la interfon: „Nu are rost, Helena. S-a dus de prea multă vreme”.

Continuând oricum, cu transpirația curgându-i în ochi în timp ce Slade dispare pe hol, în sala cu scaunul.

Renunțând să-l mai salveze pe Reed până când Slade revine – stând în colț și încercând să se împace cu ideea că, într-adevăr, uciseseră un om. Nu doar un om. El era responsabilitatea ei. Era acolo din cauza unui lucru construit de ea.

Slade începe să se dezbrace.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— *Repar asta. Apoi se uită spre geamul semiopac dintre sala de testare și camera de control. Poate cineva s-o scoată de aici, vă rog?*

Oamenii lui Slade dau buzna înăuntru, iar el se urcă gol în rezervor.

— *Vă rugăm să veniți cu noi, doctore Smith.*

Ridicându-se încet, ieșind fără voia ei în camera de control, unde se așază în spatele lui Sergei și doctorului Wilson, care reactivează amintirea lui Slade cu tăietura la bărbierit.

Tot timpul acesta gândindu-se: „E greșit, e greșit, e greșit! Până când...”

Dintr-odată, se află chiar aici, în această sală de conferințe, oprind sângele cu șervețelul.

Helena se uită la Slade.

El se uită la Reed, care se holbează în gol cu un fel de zâmbet fermecat.

— *Reed? Întrebă Slade.*

Bărbatul nu răspunde.

— *Reed, mă auzi?*

Reed întoarce încet capul până când ajunge să îl privească pe Slade, iar sângele i se scurge pe buze, picurând pe masă.

— *Am murit, spune Reed.*

— *Știu. M-am întors într-o amintire ca să salvez...*

— *Și a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.*

— *Ce ai văzut? Întrebă Slade.*

— *Am văzut... Se străduiește să exprime totul în cuvinte. Totul.*

— *Nu știu ce înseamnă asta, Reed.*

— *Fiecare moment al vieții mele. Goneam printr-un tunel care era plin de amintiri și era atât de frumos... Am găsit una pe care o uitasem. O amintire deosebită. Cred că a fost prima mea amintire.*

— *Cu ce? Întreabă Helena.*

— *Aveam doi, poate trei ani. Stăteam în poala cuiva pe o plajă și nu puteam să mă întorc să îi văd fața, dar știu că era tatăl meu. Eram la Cape May, pe Jersey Shore, unde obișnuiam să mergem în vacanță. Nu o puteam vedea, dar știu că și mama era în spatele meu, iar fratele meu, Will, stătea în depărtare, în apă, lăsând valurile să-l lovească. Mirosea a ocean, a cremă solară și a prăjiturile pe care cineva le vindea în spatele nostru pe faleză. Acum i se scurg lacrimi pe obraji. Nu am mai simțit în toată viața mea o asemenea iubire. Totul bine. Sigur. Era un moment perfect înainte...*

— *Ce? Întreabă Slade.*

— *Înainte să devin eu. Se șterge la ochi și se uită la Slade. N-ar fi trebuit*

să mă salvezi. N-ar fi trebuit să mă aduci înapoi.
— Despre ce vorbești?
— Aș fi rămas pentru totdeauna în acel moment.

BARRY

noiembrie 2007

Fiecare zi este o revelație, fiecare moment, un dar. Simplul act de a sta la masă în fața fiicei sale și a o asculta vorbind despre ziua ei pare o iertare. Cum a putut vreodată să ia totul de bun, fie și numai pentru o secundă?

Absoarbe fiecare moment – felul în care Meghan dă ochii peste cap când el o întreabă despre băieți, felul în care i se luminează fața când vorbesc despre facultățile pe care vrea să le viziteze. Plânge spontan în prezența ei, dar este suficient de ușor să dea vina pe renunțatul la țigări, pe faptul că vede cum fetița lui devine femeie.

Antenele Juliei sunt ușor ridicate. În acele momente, el o observă ca și cum ar privi un tablou care nu atârna tocmai drept.

•

În fiecare dimineață, când conștiința revine prima oară, stă întins în pat, temându-se să deschidă ochii, temându-se că se va trezi din nou în apartamentul său cu un dormitor din Washington Heights, cu a doua lui șansă căzând în uitare.

Dar se trezește mereu lângă Julia, privind cum intră lumina printre obloane, iar singura lui legătură cu acea altă viață există în amintirile false, pe care i-ar plăcea foarte mult să le uite.

HELENA

5 iulie 2009

ZIUA 613

După cină, în timp ce se spală pe față și se pregătește de culcare, Helena aude o bătaie în ușă și îl găsește pe Slade stând în hol, cu ochii întunecați și

tulburi.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea.

— Reed s-a spânzurat în camera lui.

— O, Dumnezeu! Din cauza amintirii moarte?

— Să nu facem presupuneri. Creierul unui dependent este conectat într-un mod diferit de al nostru. Cine știe ce a văzut de fapt când a murit?! Oricum, m-am gândit doar că ar trebui să știi. Dar nu-ți face griji. O să-l recuperăm mâine.

— Să-l recuperăm?

— Cu scaunul. Voi fi sincer, nu sunt nerăbdător să mor din nou. După cum îți poți imagina, este extrem de neplăcut.

— El a ales să își pună capăt vieții, spune Helena, încercând să-și controleze emoțiile. Cred că ar trebui să respectăm asta.

— Nu cât timp este angajatul meu.

•

Stând în pat, câteva ore mai târziu, ea se întoarce de pe o parte pe alta fără să adoarmă.

Gândurile îi trec iute prin minte și nu le poate opri.

Slade a mințit-o.

A manipulat-o.

A împiedicat-o să comunice cu părinții ei.

I-a furat o viață.

Deși nimic nu a provocat-o intelectual mai mult decât puterea misterioasă a scaunului, nu are încredere în Slade. Au modificat amintiri. Au schimbat realitatea.

Au adus un om înapoi din morți. Și, cu toate astea, el încă împinge limitele, cu o hotărâre obsesivă care o face să se întrebe care este scopul lui final.

Se dă jos din pat și se îndreaptă spre fereastră, dând la o parte draperiile.

Luna e sus pe cer și luminează marea, a cărei suprafață este de un albastru întunecat și strălucitor, ce pare încremenit.

Nu va mai exista ziua în care să o aducă acolo pe mama ei, instalând-o pe scaun pentru a mapa ce a mai rămas din mintea ei.

Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Este timpul să lase visul să moară și să plece de acolo cât mai repede.

Dar nu poate. Chiar dacă ar reuși să fugă cu unul dintre vasele de provizii, în clipa în care Slade își va da seama că a dispărut, se va întoarce

pur și simplu la o amintire de dinainte să fugă și o va opri.

Te-ar putea opri chiar înainte să încerci să scapi. Înainte să-ți vină ideea măcar. Înainte de această clipă.

Iar toate acestea înseamnă că acum nu mai există decât o singură cale de scăpare de pe platformă.

BARRY

decembrie 2007

Este mai bun la serviciu, în parte pentru că își amintește amănunte despre cazuri și suspecti, dar în principal pentru că îi pasă. Superiorii încearcă să îl promoveze într-un post mai bine plătit, de birou, cu rol de supervizare, dar refuză. Vrea să fie un detectiv grozav, nimic mai mult.

Se menține departe de țigări, bea numai în weekenduri, aleargă de trei ori pe săptămână și o scoate pe Julia în oraș în fiecare vineri seara. Între ei lucrurile nu sunt tocmai perfecte. Ea nu simte trauma morții lui Meghan și a distrugerii căsniciei lor, însă el nu poate ignora cum le-au corodat legătura acele evenimente. În fosta lui viață, i-a luat multă vreme până să nu mai fie îndrăgostit de Julia și, chiar dacă s-a întors înainte de momentul în care totul făcuse implozie, nu este ca și cum ar apăsa un întrerupător.

•

Se uită la știri în fiecare dimineață, citește ziarele în fiecare duminică și, deși își amintește momentele importante – candidatul care va deveni președinte, primele zguduiri ale unei recesiuni –, majoritatea sunt suficient de neclare și de insignifiante încât să pară iar noi.

•

Acum își vizitează mama în fiecare săptămână. Are șaiszeci și șase de ani și în curând va avea primele simptome de glioblastom, ceea ce o va ucide lent în următorii cinci ani. După un timp nu-l va mai putea recunoaște și nu va mai putea să poarte o conversație, urmând să moară într-un hospice, după ce va ajunge doar un înveliș împrăștiat. Îi va ține mâna osoasă în ultimele ei clipe, întrebându-se dacă simte atingerea sa în ciuda peisajului anihilat al creierului său.

În mod ciudat, nu simte tristețe sau disperare știind cum și când viața ei va lua sfârșit. Acele ultime zile par izolate și de neatins în timp ce stă în apartamentul ei din Queens cu o săptămână înainte de Crăciun. De fapt,

consideră un dar faptul că știe totul dinainte. Tatăl lui a murit pe când Barry avea cincisprezece ani, de la un anevrism aortic brusc și neașteptat. Cu mama lui, încă are câțiva ani în care să își ia la revedere, să se asigure că știe că o iubește, să spună toate lucrurile care îi stau pe inimă, iar asta îi conferă o consolare de nemăsurat. În ultima vreme s-a tot întrebat dacă asta este cu adevărat viața – o despărțire lungă de cei pe care îi iubim.

Azi a adus-o pe Meghan cu el, iar fiica și mama joacă șah în timp ce el stă lângă fereastră. Mama lui cântă în acel falsetto care stârnește mereu ceva adânc în el, iar atenția îi este împărțită între jocul lor și trecătorii de pe strada de dedesubt.

În ciuda tehnologiei vechi din jur și ocazionalului titlu de știri familial, nu simte că trăiește în trecut. Acest moment îi dă senzația de *acum*. Experiența are un impact filosofic asupra percepției sale asupra timpului. Poate că Vince avea dreptate. Poate că totul se întâmplă în același timp.

— Barry?

— Da, mamă?

— Când ai devenit atât de introspect?

El zâmbește.

— Nu știu. Poate că atunci când am împlinit patruzeci de ani.

Ea îl privește o clipă, îndreptându-și din nou atenția spre tabla de șah când Meghan face următoarea mișcare.

•

Trăiește zilele și doarme nopțile.

Merge la petreceri la care deja a fost, urmărește meciuri pe care deja le-a văzut, rezolvă cazuri pe care deja le-a rezolvat.

Asta îl face să se întrebe despre déjà vu-ul care l-a bântuit în viața sa anterioară – senzația perpetuă că făcea sau vedea ceva ce mai văzuse înainte.

Și se întreabă: déjà-vu-ul este, de fapt, spectrul cronologiilor false care nu s-au întâmplat niciodată, dar și-au proiectat umbrele asupra realității?

HELENA

22 octombrie 2007

Stă din nou la vechiul ei birou, în adâncurile îmbâcsite ale clădirii de neuroștiințe din Palo Alto, prinsă într-o tranziție dintre memorie și realitate.

Durerea morții în rezervor este încă proaspătă – arsura în plămânii înfometați de oxigen, greutatea insuportabilă a inimii paralizate, panica și teama – și se întreabă dacă planul ei va funcționa. Și apoi, când programul de reactivare a memoriei este în sfârșit inițiat și laserul pornit, bucurie pură și eliberare. Slade avea dreptate. În lipsa DMT-ului, experiența reactivării unei amintiri nu e nimic altceva decât urmărirea unui film văzut deja de o mie de ori. Acum este ca și cum l-ar trăi.

Jee-woon stă în fața ei, iar chipul lui devine din ce în ce mai clar. Ea se întreabă dacă el observă ceva ciudat la ea, de vreme ce încă nu are control asupra corpului ei. Dar prinde cuvinte ici și colo – bucăți dintr-o conversație familiară.

— ... foarte impresionat de articolul care descrie memoria pe care l-ai publicat în *Neuron*.

Controlul ei muscular începe din vârfurile degetelor de la mâini și picioare, apoi trece spre interior, prin brațe și picioare, până când își poate controla abilitatea de a clipi și înghiți. Brusc, trupul ei pare să îi aparțină din nou și este inundată de entuziasmul posesiei totale. Se află complet în interiorul sinelui său mai tânăr.

Privește în jur, în biroul ei, spre pereții acoperiți cu imagini de înaltă rezoluție cu amintiri ale șoarecilor. Cu o clipă în urmă, se afla la două sute șaptezeci și opt de kilometri distanță de coasta nordică a Californiei, cu aproape doi ani în viitor, murind în rezervorul de deprivare de la etajul al treilea al platformei petroliere a lui Slade.

— E totul în ordine? o întreabă Jee-woon.

— Da. Îmi pare rău. Ce spuneai?

— Angajatorul meu este foarte impresionat de munca ta.

— Angajatorul tău are un nume? îl întreabă ea.

— Ei bine, asta depinde.

— De...?

— De cum decurge această conversație.

Să poarte această conversație pentru a doua oară pare perfect normal și extrem de ireal. Este, fără îndoială, cel mai ciudat moment din întreaga ei existență și trebuie să se forțeze să se concentreze.

Se uită la Jee-woon și spune:

— De ce aș purta o conversație cu cineva când nici nu știu în numele cui

vorbește?

— Pentru că banii tăi de la Stanford se vor termina în șase săptămâni.

Caută în desaga de piele și scoate un document într-o mapă bleumarin – propunerea ei de finanțare.

În timp ce Jee-woon încearcă să o convingă să vină să lucreze pentru șeful lui pentru a beneficia de o finanțare nelimitată, ea se uită la acea propunere de finanțare gândindu-se: „Am făcut-o. Am construit scaunul și este cu mult mai puternic decât mi-am imaginat că ar putea fi vreodată”.

— Ai nevoie de o echipă de programatori care să te ajute să proiectezi un algoritm pentru catalogarea și proiecția amintirilor complexe. Microscoape cu lumină de ultimă generație și lasere optogenetice. Infrastructura pentru teste pe oameni.

Platforma imersivă pentru proiectarea amintirilor de lungă durată, explicite, episodice.

A construit-o. Și a funcționat.

— Helena?

Acum Jee-woon se uită la ea peste birou, care arată dezastruos.

— Da?

— Vrei să vii să lucrezi cu Marcus Slade?

În noaptea în care Reed s-a sinucis, ea s-a strecurat în laborator și, utilizând un acces de tip backdoor în sistem, pe care îl convinsese pe Raj să îl încorporeze înainte să plece, a mapat o amintire a acelui moment – Jee-woon apărând la laboratorul ei de la Stanford. Lăsase o amprentă neuronală suficient de mare încât să fie viabilă pentru întoarcere. Apoi a programat secvența de reactivare a memoriei, a pregătit cocktailul de medicamente și s-a urcat în rezervor la 3:30 dimineața.

— Helena? Ce spui? o întreabă Jee-woon.

Scoate încă un document din desaga lui și i-l înmânează.

— Ce este asta? întreabă ea, deși știe deja.

Un document pe care l-a semnat în ceea ce este acum o amintire moartă.

— Un acord de angajare și de confidențialitate. Nenegociabil. Cred că termenii financiari ți se vor părea foarte generoși.

BARRY

ianuarie 2008 – mai 2010

Și apoi, viața pare din nou la fel. Zilele trec însoțite de o senzație de asemănare și de accelerare, dar cele mai multe trec fără ca el să se gândească vreun pic că își trăiește viața din nou.

HELENA

22 octombrie 2007 – august 2010

Mirosul apei de colonie a lui Jee-woon încă persistă în ascensor când Helena urcă la primul etaj al clădirii de neuroștiințe. Au trecut aproape doi ani de când a pus piciorul prima oară în campusul de la Stanford. De când a pus piciorul pe uscat. Verdele arborilor și al ierbii o impresionează până la lacrimi. Felul în care trece lumina soarelui prin frunzele tremurătoare. Mirosul florilor. Sunetul păsărilor care nu trăiesc pe mare.

Ziua de toamnă este luminoasă și caldă, iar ea continuă să privească data pe ecranul telefonului cu clapetă, pentru că unei părți din ea încă nu-i vine să creadă că este 22 octombrie 2007.

Jeepul ei o așteaptă în parcare profesorilor. Se urcă pe scaunul încălzit de soare și scoate cheia din rucsac.

După puțin timp gonește pe autostradă, ascultând șuieratul vântului. Platforma petrolieră pare un vis cenușiu și estompat, la fel ca și scaunul, rezervorul, Slade și ultimii doi ani, care, din cauza unui lucru construit de ea, nici nu s-au întâmplat încă.

Ajunsă la casa ei din San Jose, își împachetează o valiză cu haine, adăugând o fotografie înrămată cu părinții ei și șase cărți care înseamnă totul pentru ea: *De Humani Corporis Fabrica (Arhitectura corpului uman)* de Andreas Vesalius, *Physica* de Aristotel, *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica (Principiile matematice ale filosofiei naturale)* de Isaac Newton, *Originea speciilor* a lui Darwin și două romane – *Străinul* de Camus și *Un veac de singurătate* de Gabriel Garcia Márquez.

La bancă, își lichidează conturile de economii – puțin sub cincizeci de mii de dolari. Scoate zece mii bani gheață, pune restul de patruzeci într-un cont de brokeraj, apoi iese în soarele după-amiezii cu un plic alb ce pare extrem de subtil.

Aproape de Autostrada 1, se oprește la un magazin ca să facă plinul. Când tranzacția este gata, aruncă la gunoi cardul de credit, coboară softtopul și se urcă la volan. Nu știe unde se duce. Până aici a planificat

totul noaptea trecută, pe platformă, iar mintea ei e cuprinsă atât de entuziasm, cât și de groază.

Într-unul dintre suporturile de pahare este o monedă. O aruncă în aer și o prinde pe dosul mâinii stângi.

Cap, o ia spre sud.

Pajură, o ia spre nord.

•

Drumul șerpuiește pe coasta zimțată, iar marea se întinde înspre ceața cenușie la câteva zeci de metri dedesubt.

Gonește prin pădurile de cedru.

Pe lângă istmuri de coastă.

Peste pustiuri bătute de vânt.

Prin orașe care abia merită un nume – mici avanposturi la marginea lumii.

În prima noapte, se oprește câteva ore la nord de San Francisco, la un motel de pe marginea drumului numit Timber Cove, ce stă cocoțat pe o stâncă înaltă care dă spre mare.

Stă singură lângă un șemineu, cu un pahar de vin fabricat la doar treizeci de kilometri spre continent, privind cum apune soarele și gândindu-se la ce a devenit viața ei.

Scoate telefonul ca să își sune părinții, dar ezită.

În acel moment, Marcus Slade o așteaptă să sosească pe platforma lui petrolieră de ultimă generație pentru a începe munca la scaun, crezând fără îndoială că informațiile despre adevărata și uluitoarea sa capacitate îi aparțin exclusiv. Când va înțelege că ea nu o să apară, nu doar că va bănuși ce a făcut, ci va răsturna lumea cu susul în jos pentru a o găsi, pentru că fără ea nu are nicio șansă să construiască – sau, într-un anumit sens, să reconstruiască – scaunul.

S-ar putea folosi chiar de părinții ei pentru a o găsi.

Pune telefonul jos și îl zdrobește cu tocul cizmei.

•

Înaintează spre nord pe Autostrada 1, făcând un mic ocol pentru a vedea un loc pe care și-a dorit mereu să-l vadă pe Lost Coast – Black Sands Beach, în Shelter Cove.

Apoi continuă prin dumbrăvi de sequoia și comunități marine liniștite spre regiunea Pacific Northwest.

Peste câteva zile se află în Vancouver, îndreptându-se în sus spre coasta

din British Columbia și mergând din oraș în oraș și din sat, printr-unul dintre cele mai frumoase și izolate peisaje pe care le-a văzut vreodată.

Trei săptămâni mai târziu, în timp ce cutreieră zonele sălbatice din nordul Canadei, o prinde din urmă o furtună la căderea nopții.

Se oprește la o tavernă de lângă drum, la marginea unui sat ce pare o relicvă a perioadei goanei după aur, și se așază la barul cu lambriuri de lemn, bând bere și stând de vorbă cu localnicii, în timp ce într-o vatră uriașă de piatră arde focul, iar prima zăpadă a anotimpului mustăcește la fereastră.

•

În unele privințe, satul Haines Junction, Yukon, pare la fel de izolat precum platforma petrolieră a lui Slade – acest cătun din cel mai îndepărtat punct al Canadei este pitit într-o pădure veșnic verde de la poalele unui lanț muntos cu ghețari. Pentru toți cei din sat, ea se numește Marie Iden, prenumele fiind inspirat de prima femeie care a câștigat premiul Nobel și a cărei muncă a dus la descoperirea radioactivității, iar numele fiind al unuia dintre scriitorii ei preferați de thrillere.

Locuiește într-o cameră deasupra tavernei și este plătită la negru ca să servească la bar în weekenduri. Nu are nevoie de bani. Cunoștințele ei despre viitorul piețelor îi vor transforma investițiile în milioane în anii care vor urma. Dar este bine să-și ocupe timpul și ar putea bate la ochi dacă nu ar avea o sursă aparentă de venituri.

Camera ei nu este mare lucru – un pat, un dulap și o fereastră cu vedere spre cea mai goală autostradă pe care a văzut-o vreodată. Dar, cel puțin pentru moment, nu are nevoie de mai mult. Își face cunoștințe, nu prieteni, iar pe la bar și prin oraș trec suficient de mulți cutreierători încât să-și permită o legătură ocazională de douăzeci și patru de ore, pentru a evita singurătatea.

Și, deși este singură, această emoție pare aici ceva obișnuit. Nu a durat mult până să observe că Haines Junction este un refugiu pentru un anumit tip de oameni.

Cei care caută pacea.

Cei care vor să se ascundă.

Și, desigur, cei care speră la ambele.

Îi este dor de stimularea mentală a muncii sale. Îi este dor să fie într-un laborator. Îi este dor să aibă un obiectiv. O macină pe dinăuntru când se întreabă ce cred oare părinții ei despre dispariția ei. Se simte vinovată în fiecare oră și în fiecare zi fiindcă nu construiește scaunul, care ar putea

păstra amintirile esențiale ale oamenilor precum mama ei.

I-a trecut prin minte că o soluție pentru toate acestea ar fi să îl ucidă pe Slade. Ar fi suficient de ușor să se apropie de el – l-ar putea suna pe Jee-woon, spunându-i că s-a răzgândit în legătura cu oferta. Dar nu are curaj. Că este bine sau nu, pur și simplu nu este genul acesta de persoană.

Așa că se consolează știind că fiecare zi în care rămâne în acest colț izolat de lume nedescoperită de Slade este o zi în care ține oamenii la adăpost de ce ar putea construi.

•

După doi ani, se mută în Anchorage, Alaska, unde face voluntariat ca asistent de cercetare pentru un neurolog la universitate – un om bun, care nu are habar că unul dintre învățăceii săi este cel mai proeminent cercetător din lume. Își petrece zilele intervievând pacienți cu Alzheimer și înregistrându-le amintirile deteriorate pe parcursul a săptămâni și luni întregi, pe măsură ce boala își parcurge etapele crude și dezumanizante. Munca nu este deloc inovatoare, dar cel puțin își pune intelectul în slujba unui domeniu de studiu de care este pasionată. Plictiseala și lipsa unui scop din timpul petrecut în Yukon o aduseseră în pragul depresiei.

Sunt zile în care ar vrea cu disperare să înceapă construcția microscopului de lumină și a laserului cu ajutorul căruia ar putea captura și păstra amintirile oamenilor cărora le ia interviuri, oameni care încet se pierd pe sine și amintirile care îi definesc. Dar riscul este prea mare. Munca ei l-ar putea alerta pe Slade sau cineva ar putea, la fel ca ea, să facă accidental saltul de la reactivarea amintirii la călătoria în amintire. Oamenilor nu li se poate încredința o tehnologie de o asemenea putere – odată cu fisiunea atomului, a apărut și bomba atomică. Abilitatea de a schimba memoria și, astfel, realitatea ar fi cel puțin la fel de periculoasă, în parte pentru că ar fi într-atât de seducătoare. Oare nu schimbase și ea trecutul, cu prima ocazie chiar?

Dar scaunul nu a fost realizat, iar ea a dispărut, astfel că nu există nicio amenințare la adresa amintirii și a timpului în afară de cunoștințele din mintea ei, pe care le va lua cu sine în mormânt.

Gândul de a se sinucide i-a trecut prin minte de mai multe ori. Ar fi polița de asigurare supremă care l-ar împiedica pe Slade s-o găsească și s-o forțeze să coopereze. A ajuns până în punctul în care și-a pregătit tablete de clorură de potasiu în caz că va veni vreodată ziua aceea.

Le ține la ea tot timpul, într-un medalion de argint pe care îl poartă la

gât.

•

Helena parchează în spațiul pentru vizitatori, aproape de intrare, și iese în căldura înăbușitoare de august. Împrejurimile sunt bine întreținute. Sunt foișoare, fântâni și zone de picnic. Se întreabă cum poate oare tatăl ei să își permită acest loc.

La recepție, trebuie să își scrie numele pe formularul de vizitator. Când administratorul îi face o copie a vechiului ei permis de conducere din California, Helena privește în jur tensionată.

Se află de trei ani în această nouă cronologie. Amintirile false ale lui Slade despre timpul petrecut împreună pe platforma lui petrolieră l-ar fi găsit în zorii zilei de 6 iulie 2009, în același moment (din vechea cronologie) în care ea a murit în rezervorul de deprivare și s-a întors în amintirea în care Jee-woon vine la laboratorul ei de la Stanford.

Dacă Slade nu a căutat-o înainte de asta, cu siguranță o va face acum. După toate probabilitățile, a plătit pe cineva de aici ca să îl anunțe dacă Helena va apărea vreodată.

Ceea ce ea tocmai a făcut.

Dar nu a venit aici ignorând riscul.

Dacă Slade sau unul dintre oamenii săi o urmărește, este pregătită să facă față.

Întinde mâna și apucă medalionul care îi atârnă la gât.

— Poftim, draga mea! Administratorul îi dă Helenei ecusonul de vizitator. Dorothy este în camera 117, la capătul holului. Îți deschid eu.

Helena așteaptă în timp ce ușa de la aripa Memory care se deschide încet.

Mirosurile de produse de curățenie, urină și mâncare de cantină se amestecă și invocă amintirea ultimei dăți când a pus piciorul într-o facilități de îngrijire a adulților – cu douăzeci de ani în urmă, în timpul ultimelor luni din viața bunicului său.

Trece printr-o zonă comună, unde rezidenții aflați într-o inerție indusă de medicamente stau în jurul unui televizor ce difuzează o emisiune despre natură.

Ușa de la 117 este întredeschisă, iar ea o împinge ușor.

După calculele Helenei, au trecut cinci ani de când și-a văzut ultima oară mama.

Dorothy stă într-un scaun cu roțile cu o pătură peste picioare, privind pe

fereastră spre poalele munților Rocky. Trebuie s-o fi zărit pe Helena cu vederea periferică, pentru că întoarce încet capul spre ușă.

Helena zâmbește.

— Bună.

Mama ei se uită la ea fără să clipească.

Niciun semn de recunoaștere.

— Este în regulă dacă intru?

Mama ei lasă capul în jos, într-un gest pe care Helena îl interpretează drept acord. Apoi închide ușa după ea.

— Îmi place camera ta foarte mult, spune Helena.

Un televizor fără sonor este deschis la un canal de știri. Pretutindeni sunt fotografii. Cu părinții ei mai tineri, în vremuri mai bune. Cu ea bebeluș, copil, adolescent, la vârsta de șaisprezece ani, stând la volanul mașinii familiei, un Chevy Silverado, în ziua în care a obținut permisul de conducere.

Potrivit paginii Caring Bridge, realizată de tatăl ei, Dorothy se afla la îngrijire specială de la Crăciunul trecut, când a lăsat aragazul aprins și aproape că a dat foc la bucătărie.

Helena se așază lângă mama ei la masa mică, circulară, de lângă fereastră. Observă un buchet de flori vechi, care s-au scuturat în jurul vazei.

Mama ei pare fragilă ca o pasăre, iar lumina dimineții târzii care îi cade pe față o face să arate palidă și subțire. Deși are doar șaiszeci și cinci de ani, pare mult mai bătrână. Părul ei argintiu se subțiază. Mai multe pete îi acoperă mâinile, care încă arată remarcabil de feminine și de grațioase.

— Sunt Helena. Fiica ta.

Mama ei o privește sceptică.

— Ai o priveliște foarte frumoasă spre munți.

— Ai văzut-o pe Nance? o întreabă mama ei.

Nu pare deloc ea însăși – cuvintele îi ies încet și cu un efort considerabil. Nancy e sora mai mare a lui Dorothy. A murit la naștere, cu peste patruzeci de ani în urmă, înainte să se nască Helena.

— Nu, spune Helena. Nu mai este pe aici de ceva timp.

Mama ei privește pe fereastră. Deși este senin deasupra câmpiilor și spre poalele dealurilor, în depărtare nori negri au început să se adune în jurul vârfulor înalte. Helena se gândește că boala asta este o formă sadică, schizofrenică de călătorie în memorie, aruncându-și victimele peste întinderea vieții lor, păcălindu-le să creadă că trăiesc în trecut. Lăsându-le

să plutească în derivă prin timp.

— Îmi pare rău că nu am fost prin preajmă ca să te văd, spune Helena. Nu pentru că nu am vrut – mă gândesc la tine și la tata zilnic. Dar acești ultimi câțiva ani au fost... foarte grei. Ești singura persoană din lume căreia îi pot spune asta, dar am primit șansa să îmi construiesc scaunul memoriei. Cred că ți-am povestit despre el odată. Tu ai fost motivul pentru care l-am construit. Am vrut să-ți păstrez amintirile. Am crezut că urma să schimb lumea. Am crezut că am primit tot ce mi-am dorit vreodată. Dar am eșuat. Am eșuat față de tine. Și față de toți oamenii ca tine, care ar fi putut să folosească scaunul meu pentru a salva o parte din ei de... nenorocita asta de boală. Helena se șterge la ochi. Nu-și dă seama dacă mama ei ascultă. Poate că nici nu contează. Am adus ceva groaznic în lume, mamă! N-am vrut, dar am făcut-o, iar acum trebuie să-mi petrec tot restul vieții în ascunzătoare. N-ar fi trebuit să vin aici, dar... aveam nevoie să te văd pentru o ultimă dată. Am nevoie să mă auzi spunând că...

— Azi o să fie furtună în munți, spune Dorothy, încă privind norii negri.

Helena oftează prelung.

— Așa se pare, nu?

— Obişnuiam să fac drumeții în munții aceia cu familia mea, până la un loc numit Lost Lake.

— Îmi aduc aminte. Am fost acolo cu tine, mamă.

— Înotam în apa înghețată și apoi stăteam întinși pe pietrele calde. Cerul era atât de albastru, încât părea aproape mov. Pe pajiști erau flori sălbatice. Nu pare că a fost atât de demult.

Stau în tăcere.

Fulgerul atinge vârful Long Peak.

E prea departe ca să se audă tunetul.

Helena se întreabă cât de des vine tatăl ei în vizită. Și cât de greu trebuie să fie pentru el. Ar da orice să-l revadă.

Helena aduce toate fotografiile și fără să se grăbească, i-o arată pe fiecare mamei ei. Indică fețe, rostind nume și amintind de momente din propria memorie. Începe să aleagă amintirile despre care crede că mama ei le-ar considera speciale și mai importante, apoi își dă seama că este o alegere prea intimă pentru a o atribui altei persoane. Nu poate decât să le împărtășească pe ale ei.

Apoi se întâmplă cel mai straniu lucru.

Dorothy se uită la ea și, pentru o clipă, ochii ei se limpezesc, devenind

lucizi și feroce – ca și când femeia pe care Helena a cunoscut-o mereu luptă cumva să străpungă desigurile demenței și distruge căi neuronale pentru a-și vedea fiica preț de o clipă trecătoare.

— Mereu am fost mândră de tine, îi spune mama ei.

— Da?

— Ești cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Helena își îmbrățișează mama, iar lacrimile îi curg șiroaie.

— Îmi pare rău că nu te-am putut salva, mamă.

Dar când se desprinde de ea, acel moment de claritate dispare.

Privește ochii opaci ai unei străine.

BARRY

iunie 2010 – 6 noiembrie 2018

Într-o dimineață se trezește și își dă seama că este ziua absolvirii liceului pentru Meghan.

Este a doua cea mai bună din clasă și susține un discurs grozav.

Plânge.

Și apoi vine o toamnă în care rămâne doar cu Julia, într-o casă foarte tăcută.

•

Într-o noapte, în pat, ea se întoarce spre el și spune:

— Așa vrei să-ți petreci restul vieții?

Nu știe ce să îi spună. Ba nu. Știe. Mereu a dat vina pe moartea lui Meghan pentru decăderea lui și a Juliei. Familia lor – ei *trei* – era cea care îi unea pe el și Julia. Când a murit Meghan, acea legătură s-a dezintegrat în decurs de doar un an.

Doar că acum poate să recunoască faptul că au fost mereu sortiți eșecului. A doua lui călătorie prin căsnicia lor a fost doar o moarte mai lentă, mai puțin dramatică, provocată de creșterea lui Meghan, retragerea ei și croirea propriului drum în viață.

Așa că, da, știe. Doar că nu vrea să o spună.

Relația lor era menită să reziste un anumit timp, nu mai mult.

•

Mama lui moare exact așa cum își amintește.

•

Când ajunge el, Meghan este deja la bar, sorbind dintr-un martini și trimițând cuiva un mesaj-text. Pentru o clipă, nu o vede, pentru că este doar o altă femeie frumoasă într-un bar șic din Manhattan, care bea un cocktail la începutul serii.

— Bună, Megs!

Ea pune telefonul cu fața în jos și se dă jos de pe scaun, îmbrățișându-l mai puternic ca de obicei, trăgându-l mai aproape și ținându-l îndelung.

— Ce mai faci? întreabă ea.

— Sunt bine, sunt bine.

— Ești sigur?

— Da.

Ea îl studiază cu îndoială, apoi se așază la bar și comandă un San Pellegrino și o farfurie mică de lămâie verde.

— Cum e la serviciu? o întreabă el.

Este primul ei an de organizator de comunități al unei fundații nonprofit.

— Extrem de agitat și uimitor, dar nu vreau să vorbesc despre muncă.

— Știi că sunt mândru de tine, da?

— Da, îmi spui asta de fiecare dată când mă vezi. Uite, trebuie să te întreb ceva!

— Bine.

El soarbe din apa minerală cu lămâie.

— Cât timp ai fost nefericit?

— Nu știu. O vreme. Ani, poate.

— Tu și mama ați rămas căsătoriți din cauza mea?

— Nu.

— Juri?

— Jur. Am vrut să fac lucrurile să meargă. Știu că și mama ta a vrut. Uneori, pur și simplu durează o vreme până când, în sfârșit, te oprești. Se poate să fi contribuit la faptul că noi nu am observat cât de nefericiți eram, dar *niciodată* nu ai fost motivul pentru care am rămas.

— Ai plâns?

— Nu.

— Aiureli!

E bună. În urmă cu o oră, a semnat acordul de separare în biroul avocatului și, dacă nu intervine nimic, un judecător va semna într-o lună

hotărârea de divorț.

A fost un drum lung până aici și, da, o mare parte din el a plâns. Acesta este unul dintre lucrurile cele mai grozave în New York – nimănui nu-i pasă în ce stare emoțională te afli atâta vreme cât nu se vede sânge. A plânge pe trotuar în mijlocul zilei nu este mai puțin privat decât a plânge în propriul dormitor la miezul nopții. Poate pentru că nimănui nu-i pasă. Poate că pentru că este un oraș brutal și toți trec prin asta la un moment dat.

— Ce face Max? o întreabă Barry.

— Pa, Max!

— Ce s-a întâmplat?

— A văzut cum stă treaba.

— Și cum stă?

— Meghan este dependentă de muncă.

Barry mai comandă o apă minerală.

— Arăți foarte bine, tată!

— Așa crezi?

— Da. Abia aștept să aud povești de la întâlnirile tale groaznice.

— Abia aștept să încep să experimentez.

Meghan râde și ceva din felul în care i se mișcă gura îl face să o vadă din nou pe fetița lui, deși doar pentru o secundă trecătoare.

— Duminică este ziua ta, spune Barry.

— Știu.

— Mama și cu mine vrem să te scoatem la brunch.

— Ești sigur că nu o să fie ciudat?

— Ah, o să fie, dar vrem să facem asta oricum, dacă vrei și tu. Vrem să fim bine din nou.

— În regulă, spune Meghan.

— Da?

— Da. Și eu vreau să fim bine.

•

După ce bea cu Meghan, ia ceva de mâncare la pizzeria sa preferată din oraș – un bufet din Upper West Side, care nu se află prea departe de secția lui. Este genul de loc deschis la miezul nopții, cu atitudine, lumină proastă și fără scaune – doar un bar care se întinde în tot perimetrul restaurantului, unde toată lumea stă în picioare, ținând farfurii de hârtie unsuroase cu felii imense și pahare uriașe de băuturi răcoritoare mult prea dulci.

Este o noapte de vineri, zgomotoasă și perfectă.

Se hotărăște să bea ceva, dar se gândește că a bea singur după ce a semnat actele de divorț este prea jalnic și în schimb se îndreaptă spre mașină. Conduce pe străzile orașului, simțindu-se fericit, emoționat și copleșit de misterul pur de a fi viu. Speră că Julia este bine. I-a trimis un mesaj după ce a semnat actele. I-a scris că se bucură că vor fi prieteni și că va fi mereu alături de ea.

În timp ce stă în trafic, verifică telefonul ca să vadă dacă a răspuns.

Acum vede un mesaj de la ea:

*Aici pentru tine mereu.
Asta NU se va schimba niciodată.*

Inima îi este plină într-un fel în care n-a mai fost până atunci.

Ridică privirea și se uită prin parbriz. Traficul e încă blocat, deși culoarea semaforului din față este verde. Poliția deviază mașinile ca să evite strada din față.

Coboară geamul și strigă spre cel mai apropiat polițist:

— Ce se întâmplă?

Bărbatul îi face semn să treacă mai departe.

Barry aprinde luminile din față și pornește scurt sirena. Asta atrage atenția tânărului polițist de patrulă. Vine alergând, scuzându-se întruna:

— Îmi pare rău, ne-au pus să închidem strada din față. Este un haos.

— Ce s-a întâmplat?

— O doamnă a sărit de pe clădirea din cvartalul următor.

— Care?

— Zgârie-norii de acolo.

Barry ridică privirea spre turnul alb, în stil Art Deco, cu o coroană de sticlă și oțel, și simte un nod în stomac.

— Ce etaj? întreabă el.

— Pardon?

— De la ce etaj a sărit?

Pe lângă ei trece vuind o ambulanță, cu luminile și sirenele la maximum, năpustindu-se prin intersecție drept înainte.

— Patruzeci și unu. Se pare că este un alt suicid SAF.

Barry trage mașina pe dreapta și se dă jos. Aleargă pe stradă, arătându-le insigna polițiștilor de patrulă care împrejmuesc zona.

Încetinește când se apropie de un cerc format din polițiști, personal de

ambulanță și pompieri, toți strânși în jurul unei limuzine Lincoln al cărei acoperiș a fost strivit într-un mod spectaculos.

Se apropie și se pregătește să vadă efectele grotești ale unei căderi de la o sută douăzeci de metri asupra trupului uman, dar Ann Voss Peters arată aproape liniștită. Singurul semn extern vizibil este un mic fir de sânge ce i se scurge din urechi și din gură. A aterizat pe spate, iar acoperișul strivit al limuzinei pare că o îmbrățișează. Are picioarele încrucișate la glezne, iar brațul stâng îi stă peste piept, ca și când ar dormi.

•

Nu era ca și cum uitase. Amintirea lui la Hotel Memory, moartea în rezervorul de deprivare și întoarcerea la noaptea în care murise Meghan erau mereu acolo, la limitele conștiinței – un set de amintiri cenușii, estompate.

Dar ultimii unsprezece ani aveau și o trăsătură ce îi apropia de vis. Era cufundat în amănuntele fiecărei zile, fără nicio conexiune tangibilă cu viața din care fusese smuls, și totul era prea ușor de transferat în cele mai adânci cotloane ale conștiinței și memoriei sale.

Acum însă, stând într-o cafenea de pe malurile fluviului Hudson cu Julia și Meghan, în dimineața celei de-a douăzeci și șasea zile de naștere a fiicei sale, simte o conștientizare orbitoare a faptului că se află în acest moment pentru a doua oară. Totul îi revine într-un flux de amintiri la fel de limpede ca apa. El și Julia au stat la o masă nu departe de acest loc, imaginându-și ce ar fi făcut Meghan dacă ar fi fost în viață. El a susținut că ar fi fost avocat. Au râs în legătură cu asta și și-au amintit momentul în care intraseră cu mașina lui prin ușa de la garaj, apoi comparaseră amintirile dintr-o vacanță de familie din locul de izvor al Hudsonului.

Acum, fiica lui stă în fața lui și, pentru prima oară după multă vreme, este izbit de prezența ei. De simplul fapt că există. Sentimentul este puternic, ca în primele zile ale revenirii sale în amintire, când fiecare secundă strălucea ca un cadou.

•

Barry se trezește brusc la trei dimineața, agitat din cauza zgomotelor puternice din apartamentul său. Se dă jos din pat, părăsind încet starea de somn, apoi iese clătinându-se din camera sa. Jim-Bob, cățelul său adoptat, latră feroce la ușă.

Se trezește de-a binelea după ce privește prin vizor – Julia stă în lumina slabă de pe hol. Trage zăvorul, scoate lanțul și deschide ușa. Are ochii

umflați de plâns, părul ei e dezordonat și poartă un pardesiu direct peste pijama. Pe umeri are zăpadă.

— Am încercat să te sun, spune ea. Ai telefonul închis.

— Ce s-a întâmplat?

— Pot să intru?

Se dă înapoi, iar ea intră în apartament cu o hotărâre maniacală în ochi. O ia de braț cu blândețe și o conduce spre canapea.

— Jules, mă sperii! Ce s-a întâmplat?

Îl privește, tremurând.

— Ai auzit de Sindromul Amintirilor False?

— Da, de ce?

— Cred că îl am.

I se strânge stomacul.

— Ce te face să crezi asta?

— Acum o oră, m-am trezit cu o durere de cap teribilă și cu un set de amintiri dintr-o altă viață. Amintiri cenușii, letargice. Ochii i se umplu de lacrimi. Meghan a murit într-un accident de mașină când era la liceu. Noi am divorțat un an mai târziu. M-am măritat cu un bărbat pe nume Anthony. Era totul atât de real... Ca și când chiar am trăit asta. Ieri, tu și cu mine am luat prânzul la aceeași cafenea, pe râu, doar că Meghan nu era acolo. Era moartă de unsprezece ani. M-am trezit în seara asta, singură în pat, fără Anthony, dându-mi seama că, de fapt, tu și cu mine am luat prânzul cu ea ieri. Că este în viață. Mâinile Juliei tremură violent. Barry, ce este real? Care set de amintiri este cel adevărat? Izbucnește în plâns. Fiica noastră este în viață?

— Da.

— Dar îmi amintesc cum am mers la morgă cu tine! I-am văzut trupul frânt. Era moartă. Îmi amintesc că și când ar fi fost ieri. M-au luat cu forța de acolo. Țipam. Îți amintești, nu-i așa? S-a întâmplat? Îți amintești cum a murit?

Barry stă pe canapea în boxeri, dându-și seama că totul are un sens teribil. Ann Voss Peters a sărit de pe clădirea Poe cu trei nopți în urmă. El a luat prânzul cu Meghan și cu Julia ieri. Ceea ce înseamnă că asta este noaptea în care a fost trimis înapoi în amintirea ultimei dăți când a văzut-o pe fiica sa în viață. Recuperarea tuturor evenimentelor de până la acel moment trebuie să fi declanșat toate amintirile Juliei din acea cronologie fără viață în care Meghan murise.

— Barry, îmi pierd mințile?
Și atunci, își dă seama – dacă Julia are aceste amintiri, la fel are și Meghan.
Se uită la Julia.
— Trebuie să plecăm.
— De ce?
Se ridică.
— Chiar acum.
— Barry...
— Ascultă-mă – nu ți-ai pierdut mințile, nu ești nebună.
— Și tu îți amintești cum a murit?
— Da.
— Cum este posibil?
— Îți promit că îți voi explica totul, dar acum trebuie să mergem la Meghan.
— De ce?
— Pentru că și ea trece prin același lucru ca tine. Își amintește propria moarte.

•

Barry o ia pe autostrada West Side, îndreptându-se spre sud printr-o furtună de zăpadă. Iese din Washington Heights și o ia spre limitele nordice ale Manhattanului, drumul fiind gol la acea oră din noapte.

Julia ține telefonul la ureche, spunând:

— Meghan, te rog sună-mă când primești mesajul! Sunt îngrijorată. Tatăl tău și cu mine venim chiar acum la tine. Se uită spre Barry, spunând: Probabil că doarme. Este miezul nopții.

Barry traversează străzile goale din partea inferioară a Manhattanului, îndreptându-se spre NoHo. Cauciucurile alunecă pe pavajul umed.

Apoi oprește în fața blocului lui Meghan și se dă jos în ninsoare împreună cu Julia.

La intrare, apasă de cinci ori butonul interfonului de la apartamentul lui Meghan, dar nimeni nu răspunde.

Se întoarce spre Julia.

— Ai o cheie?

— Nu.

Apoi începe să sune la alte apartamente, până când, în sfârșit, cineva le deschide.

Blocul lui Meghan datează dinaintea războiului și arată oarecum nesigur, având doar scări. El și Julia urcă repede cele șase etaje pe o scară întunecată, apoi aleargă pe un hol slab luminat. Apartamentul J este în capăt – bicicleta lui Meghan stă sprijinită de geamul care dă spre ieșirea de incendiu.

Barry bate în ușă cu pumnul. Niciun răspuns. Face un pas înapoi și lovește ușa din plin cu piciorul drept. Simte un junghi de durere prin tot piciorul, dar ușa doar se zguduie.

O lovește din nou, de data asta mai tare.

Ușa se deschide și intră iute înăuntru, pășind în întuneric.

— Meghan!

Pipăie peretele și aprinde becul, care luminează o mică garsonieră. În dreapta este o zonă de dormit – goală. O chicinetă se află în stânga. Un hol scurt dă spre baie.

O ia într-acolo, dar Julia trece iute pe lângă el, strigând numele fiicei lor.

În capătul holului, cade în genunchi și spune:

— Draga mea, o, Dumnezeu, sunt aici!

Barry ajunge în capătul holului și inima îi stă în loc. Meghan zace pe linoleumul podelei, iar Julia este pe jos, lângă ea, mângâind-o pe cap.

Meghan are ochii deschiși și, preț de o secundă agonizantă, Barry crede că este moartă.

Apoi clipește.

Îi ia cu grijă brațul drept, verificându-i pulsul în artera radială. Este puternic, poate prea puternic, și destul de rapid. Se întreabă dacă ea își amintește trauma loviturii unei mașini de două tone care mergea cu nouăzeci de kilometri pe oră. Momentul în care conștiința ei s-a oprit. Ce o fi urmat după aceea? Cum o fi să îți amintești propria moarte? Cum și-ar aminti cineva o stare de neființă? Ca o negură?

Nimicnicie? La fel ca împărțirea cu zero, i se pare o imposibilitate.

— Meghan, mă auzi? spune el încet.

Ea se mișcă, apoi îi privește cu ochii mari, ca și când chiar îl vede.

— Tata?

— Mama și cu mine suntem aici, draga mea.

— Unde sunt?

— În apartamentul tău, pe podeaua din baie.

— Sunt moartă?

— Nu, sigur că nu.

— Am amintirea asta. Nu o aveam până acum. Într-o seară, pe când aveam cincisprezece ani, mă duceam pe jos la Dairy Queen, să mă întâlnesc cu prietenii. Eram pe telefon și nu gândeam, apoi am dat să traversez. Îmi amintesc sunetul unui motor de mașină. M-am întors și am văzut farurile care veneau spre mine. Îmi amintesc cum m-a lovit mașina și cum stăteam apoi întinsă pe spate, gândindu-mă cât de proastă am fost. Nu a durut foarte tare, dar nu mă puteam mișca și totul se întuneca. Nu puteam vedea și mi-am dat seama ce urma. Știam că însemna sfârșitul a tot. Ești sigur că nu sunt moartă?

— Ești aici cu mine și cu mama, spune Barry. Ești foarte vie.

Meghan clipește des, ca un computer care procesează date.

— Nu știu ce este real, spune ea.

— Ești reală. Eu sunt real. Acest moment este real.

Când spune asta însă, nu este prea sigur. Barry își studiază soția, gândindu-se că arată ca vechea Julia, cu acea greutate neagră a morții lui Meghan în privirea ei.

— Ce set de amintiri ți se pare mai real? o întreabă el pe Julia.

— Nu este unul mai real decât altul, spune ea. Doar că trăiesc într-o lume care se aliniază cu faptul că fiica mea este în viață. Slavă Domnului! Dar mă simt ca și când am trăit ambele variante. Ce se întâmplă cu noi?

Barry răsuflă prelung și se sprijină de ușa cabinei de duș.

— În... nici nu știu cum să-i spun... viața trecută, în care Meghan a murit, eu investigam un caz în care era vorba despre Sindromul Amintirilor False. Erau lucruri care nu se legau. Într-o noapte – noaptea asta, de fapt –, am găsit un hotel straniu. Am fost drogat și, când m-am trezit, eram legat de un scaun și stăteam în fața unui bărbat care m-a amenințat că mă omoară dacă nu îmi amintesc noaptea în care a murit Meghan.

— De ce?

— Habar nu am. Nici măcar nu îi cunosc numele. Mai târziu, am fost dus într-o încăpere de deprivare. M-a paralizat, apoi mi-a oprit inima. În timp ce muream, am început să trec prin câteva frânturi intense ale amintirii pe care i-o descriesem. Nu știu de ce, dar conștiința mea de la cincizeci de ani s-a... *întors* în trupul sinelui meu de treizeci și nouă de ani.

Julia face ochii mari, iar Meghan se ridică.

— Știu că sună nebunește, spune el, dar m-am întors brusc în noaptea în care a murit Meghan. Se uită spre fiica lui și adaugă: Tocmai ieșiseși pe ușă. Am plecat în grabă după tine și te-am prins din urmă cu câteva secunde

înainte să treci strada și să fii lovită de un Mustang în viteză. Îți amintești asta?

— Așa cred. Erai foarte emotiv.

— Ai salvat-o, spune Julia.

— Am tot crezut că totul este un vis sau un experiment straniu din care voi fi extras în orice clipă. Dar au trecut zile. Apoi luni. Apoi ani. Și, pur și simplu, mi-am continuat viața. Totul a fost atât de normal, încât după o vreme, nu m-am mai gândit la ce mi s-a întâmplat. Până acum trei zile.

— Ce s-a întâmplat acum trei zile? întreabă Meghan.

— O femeie s-a aruncat de pe o clădire în Upper West Side, iar acela a fost evenimentul care m-a condus pe drumul acelui caz cu amintiri false de la bun început. A fost ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis lung. Un vis de o viață. În noaptea asta am fost trimis înapoi în acea altă viață.

Nu-și poate da seama dacă expresia de pe chipul Juliei este de neîncredere sau de șoc.

Ochii lui Meghan au devenit sticloși.

— Ar fi trebuit să fiu moartă, spune ea.

El îi dă părul pe după urechi, așa cum obișnuia să facă atunci când era mică.

— Nu, ești exact unde ar trebui să fii. Ești în viață. Asta este real.

•

În dimineața următoare nu se duce la serviciu și nu doar pentru că s-a întors la apartamentul său abia la ora șapte dimineața. Se teme ca nu cumva noaptea trecută să fi apărut și amintirile colegilor săi despre moartea lui Meghan – o perioadă de unsprezece ani de amintiri false, în care fiica sa nu a fost în viață.

Când se trezește, telefonul său zbârnâie din pricina notificărilor venite de la jumătate din contactele din lista lui – apeluri pierdute și mesaje vocale frenetice despre Meghan. Nu răspunde la niciunul. Mai întâi, trebuie să vorbească cu Julia și cu Meghan. Ar trebui să fie pe aceeași lungime de undă cu privire la ceea ce le vor spune oamenilor, deși nu-și poate imagina nimic decent.

Intră în barul NoHo, de la colțul clădirii în care se află apartamentul lui Meghan, ca să se întâlnească cu fiica și cu soția lui, și le găsește așteptându-l într-un separeu, suficient de aproape de bucătăria deschisă încât să simtă căldura cuptorului și să audă zgomotul de oale, tigăi și mâncare sfârâind pe grătar.

Barry se așază lângă Meghan și își lasă haina pe spătarul banchetei.

Ea pare epuizată, uimită, șocată.

Nici Julia nu arată mai grozav.

— Ce mai faci, Megs? o întreabă el.

— Știi cum e, încerc să nu îmi pierd mințile.

Se uită apoi la Julia.

— Ai vorbit cu Anthony?

— Am încercat să îl sun, dar nu am putut da de el.

— Ești bine?

Ea clatină din cap, iar ochii îi lucesc.

— Dar azi nu este vorba despre mine.

Comandă mâncare și un rând de băuturi.

— Ce le spunem oamenilor? întreabă Julia. Am primit peste zece telefoane astăzi.

— Și eu la fel, spune Barry. Cred că pe moment insistăm cu ideea că este vorba despre SAF. Cel puțin este un fenomen despre care e posibil să fi auzit.

— Barry, nu ar trebui să le spunem oamenilor ce ți s-a întâmplat? îl întreabă Julia. Despre acel hotel ciudat, despre scaun și despre faptul că ai re trăit acei unsprezece ani?

Barry își amintește avertismentul pe care le-a primit în noaptea în care se întorsese în amintirea morții lui Meghan.

Nu spune nimănui. Nici soției tale. Nici fiicei tale. Nimănui.

— Informația pe care o deținem este, de fapt, periculoasă, spune el. Momentan, trebuie să păstrăm pentru noi toate acestea. Încercați să duceți o viață normală din nou.

— Cum? întreabă Meghan. Nici nu mai știu cum să mă gândesc la viața mea.

— La început, lucrurile vor fi ciudate, spune Barry, dar vom reveni pe făgașurile existenței noastre. Dacă se poate spune ceva despre specia noastră, este că suntem adaptabili, nu?

În apropiere, un chelner scapă o tavă cu băuturi.

Lui Meghan începe să-i curgă sânge din nas.

Simte un junghi dureros în spatele ochilor și este limpede că Julia trece prin ceva asemănător.

Barul se cufundă în tăcere; nimeni nu vorbește, toți stau înghețați la mesele lor.

Singurele sunete sunt muzica din difuzoare și bâzâitul unui televizor.

Lui Meghan îi tremură mâinile.

La fel și Juliei.

Și lui.

La televizorul de deasupra barului, un crainic de știri se uită în cameră, iar sângele i se scurge pe față în timp ce își caută cuvintele.

— *Eu... ăăă, o să fiu sincer, nu știu exact ce s-a întâmplat. Dar e limpede că s-a întâmplat ceva.*

Imaginea se schimbă, oferind o perspectivă largă a limitei sudice a Central Park.

Este o clădire pe West 59th care nu era acolo cu un moment în urmă.

Având puțin peste șase sute de metri, este, de departe, cel mai înalt edificiu din oraș, fiind construit din două turnuri, unul pe 6th Avenue, iar celălalt pe 7th Avenue, care se conectează în vârf pentru a forma un „U” alungit, cu susul în jos.

Barry își ia haina și iese din separeu.

— Unde te duci? îl întreabă Julia.

— Vino cu mine!

Trec prin restaurantul încremenit și ies afară, unde se reped în mașina Crown Vic a lui Barry. El aprinde sirenele și pleacă în viteză spre nord, pe Broadway, apoi pe 7th Avenue. Nu se poate apropia decât de West 53rd, pentru că strada se blochează.

Peste tot în jurul lor, oamenii se dau jos din mașini.

Barry abandonează mașina de poliție și merge împreună cu Julia alături de mulțime.

După câteva cvartale, se opresc în sfârșit în mijlocul străzii, ca să o vadă cu ochii lor. Sunt mii de newyorkezi în jurul lor, toți cu fețele îndreptate spre cer. Mulți își țin telefoanele în sus și fac fotografii și videoclipuri cu noua apariție din peisajul Manhattanului – turnul în formă de U care se află în capătul sudic al Central Park.

— ăsta nu era aici mai devreme, nu? spune Meghan.

— Nu, răspunde Barry. Nu era. Dar, în același timp...

— Este aici de ani întregi, spune Julia.

Barry se holbează la minunea inginerească numită The Big Bend, gândindu-se că, până în acel moment, SAF a existat în mare parte doar sub radar – cazuri izolate care distrugau viețile străinilor.

Dar acum îi va afecta pe toți oamenii din oraș și pe mulți din restul lumii.

Asta va schimba totul.

Sticla și oțelul turnului vestic al clădirii prind razele soarelui care apune și amintirile lui Barry legate de această clădire dau năvală.

— Am fost în vârf, spune Meghan și lacrimile i se preling pe față.

Este adevărat.

— Cu tine, tată! A fost cea mai bună mâncare din viața mea.

Când ea a terminat facultatea de asistență socială, el a dus-o la cină la Curve, restaurantul din vârf, cu o panoramă spectaculoasă asupra parcului. Nu doar panorama i-a atras, ci și bucătarul Joseph Hart, pentru care fiica lui avea o slăbiciune. Barry își amintește precis cum au urcat cu un lift care a trecut de la o ascensiune verticală la un urcuș la patruzeci și cinci de grade, prin unghiul inițial al curbei, spre o traversă orizontală din vârful turnului.

Cu cât se uită mai mult la el, cu atât îi pare mai tare un obiect ce face parte din această realitate.

Realitatea lui.

Orice ar mai însemna asta acum.

— Tată?

— Da?

Inima îi bate cu putere și nu se simte bine.

— Acest moment este real?

El coboară privirea spre ea.

— Nu știu.

•

Două ore mai târziu, Barry intră în barul ieftin din Hell's Kitchen și se așază pe scaunul de lângă Gwen.

— Ești bine? îl întreabă ea.

— E cineva bine?

— Am încercat să te sun în dimineața asta. M-am trezit cu o istorie alternativă a prieteniei noastre. Una în care Meghan a murit lovită de o mașină al cărei șofer a fugit de la locul faptei, pe când avea cincisprezece ani. Trăiește, nu?

— Tocmai vin de la ea.

— Ce face?

— Sincer? Nu știu. Noaptea trecută și-a amintit propria moarte.

— Cum este posibil?

Așteaptă să le vină băuturile, apoi îi spune totul, inclusiv experiența lui extraordinară de pe scaun.

— Te-ai întors într-o amintire? șoptește ea, apropiindu-se de el.

Mirosul ei e o combinație de Wild Turkey, șamponul pe care îl folosește, și praf de pușcă. Barry se întreabă dacă a venit direct de la sala de tir, unde este o încântare să o privești. N-a mai văzut pe nimeni care să tragă ca Gwen.

— Da. Apoi am început să o trăiesc, dar, de data asta, cu Meghan în viață. Până în acest moment.

— Crezi că asta este SAF, de fapt? întreabă ea. A schimba amintirile pentru a modifica realitatea?

— Știu că asta este.

La televizorul fără sunet de deasupra barului, Barry vede fotografia unui bărbat pe care îl recunoaște de undeva. La început, nu poate lega recunoașterea de o amintire.

Apoi citește subtitrarea știrilor enunțate de crainic: *[AMOR TOWLES, RENUMITUL ARHITECT AL CLĂDIRII BIG BEND, A FOST GĂSIT MORT ÎN APARTAMENTUL SĂU CU O ORĂ ÎN URMĂ, CÂND...]*

— Big Bend este un produs al scaunului? îl întreabă Gwen.

— Da. Când mă aflu în acel hotel ciudat, era acolo un tip mai în vârstă. Cred că era pe moarte. Am auzit o conversație în care spunea că era arhitect și, când avea să se întoarcă în amintirea lui, urma să continue cu o clădire pe care regretase mereu că nu o construise. De fapt, era planificat să folosească azi scaunul, în momentul în care realitatea s-a schimbat pentru noi toți. Bănuiesc că l-au ucis pentru că a încălcat regulile.

— Ce reguli?

— Mi-au spus că trebuia să îmi trăiesc viața puțin mai bine. Fără să trișez sistemul. Fără să fac schimbări ample.

— Știi de ce lasă oamenii să-și refacă viețile? Acest bărbat care a construit scaunul?

— Nu am idee.

Gwen își bea whiskyul. Tonomatul a fost oprit, iar barmanul pornește volumul televizorului și schimbă canalele. Fiecare rețea transmite știri nonstop de la apariția noii clădiri, în după-amiaza aceea. La CNN, a fost adusă o „expertă” în Sindromul Amintirilor False, care speculează pe marginea a ceea ce se numește „defect de memorie” în Manhattan. Ea spune:

— *Dacă memoria nu este de încredere, dacă trecutul și prezentul se pot schimba, pur și simplu, fără niciun avertisment, atunci faptele și adevărul*

vor înceta să existe. Cum trăim într-o astfel de lume? De aceea ne confruntăm cu un val uriaș de sinucideri.

— Știi unde este hotelul ăsta? întreabă Gwen.

— Au trecut unsprezece ani – cel puțin în mintea mea –, dar probabil că l-aș putea găsi din nou. Știu că este în Midtown, presupunând că este încă acolo.

— Mințile noastre nu sunt construite astfel încât să gestioneze o realitate care ne modifică în mod constant amintirile și ne schimbă prezentul, spune Gwen. Dacă acesta este doar începutul?

Telefonul îi vibrează lui Barry în buzunar și spune:

— Scuze.

Îl scoate și citește un mesaj de la Meghan:

*Tată, nu mai pot să fac asta.
Nu știu cine sunt. Nu știu nimic, cu excepția
faptului că nu aparțin acestui moment.
Îmi pare atât de rău... Te voi iubi mereu.*

El coboară de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Gwen.

Dar Barry pornește în goană spre ușă.

•

Telefonul lui Meghan intră mereu direct în mesageria vocală și, după apariția clădirii Big Bend, străzile orașului sunt încă aglomerate.

În timp ce conduce spre NoHo, Barry apucă microfonul aparatului radio și sună la New York One, pentru a cere ca un echipaj aflat în vecinătatea apartamentului lui Meghan să verifice dacă este totul în regulă.

— *New York One, 158, vorbiți despre 904B de pe Bond Street? Deja avem mai multe echipaje și unități de pompieri la fața locului și ambulanțe sunt pe drum.*

— Despre ce vorbiți? Ce clădire?

— *Twelve Bond Street.*

— Acolo este blocul fiicei mele.

Peste unde se așterne liniștea.

Barry aruncă microfonul, apoi pornește sirena și gonește prin trafic, ocolind mașinile și traversând intersecțiile.

Când virează pe Bond Street câteva minute mai târziu, își abandonează

mașina lângă baricada poliției și aleargă spre mașinile de pompieri care îndreaptă jeturi de apă spre fațada clădirii lui Meghan, unde flăcările ies de pe ferestrele de la etajul șase. Scena este guvernată de haos – o mulțime de lumini de urgență și de polițiști care pun bandă ca să țină rezidenții clădirilor vecine la o distanță sigură, în timp ce ocupanții clădirii lui Meghan ies în goană prin față.

Un polițist încearcă să îl oprească, dar Barry îi dă brațul la o parte și îi arată insigna, apoi se repede spre mașinile de pompieri și spre intrarea clădirii. Căldura flăcărilor îi face chipul să transpire.

Un pompier iese din clădire clătinându-se, pe ușa care a fost smulsă din balamale. Duce în brațe un bărbat mai în vârstă, cu fața înnegrită și roșie.

Un locotenent pompier – un bărbat uriaș, cu barbă – pășește în fața lui Barry, blocându-i calea.

— Treceți în spatele benzii!

— Sunt polițist, iar asta este clădirea fiicei mele! Arată spre flăcările care ies pe fereastra de la ultimul etaj. Flăcările vin din apartamentul ei!

Locotenentul se schimbă la față. Îl ia pe Barry de braț și îl dă la o parte din calea unui șir de pompieri care poartă un furtun spre cel mai apropiat hidrant.

— Ce e? Întreabă Barry. Spune-mi odată!

— Incendiul a pornit din bucătăria aceluia apartament. Acum se răspândește la etajele cinci și șase.

— Unde este fiica mea?

Bărbatul trage aer în piept și privește peste umăr.

— Unde este fiica mea, la naiba?

— Uită-te la mine, spune bărbatul.

— Ați scos-o?

— Îmi pare foarte rău să îți spun asta, dar a murit.

Barry se dă înapoi.

— Cum?

— A sărit pe fereastra aceea. Erau lucruri pe aragaz și un incendiu...

— *Unde este?*

— Hai să stăm jos și...

— *Unde este?*

— Pe trotuar, de partea cealaltă a camionului aceuia.

Barry pornește spre ea, dar, brusc, brațele bărbatului îl apucă din spate ca într-o îmbrățișare.

— Ești sigur că vrei să faci asta, frate?

— Dă-te de lângă mine!

Bărbatul îi dă drumul, iar Barry trece peste furtunuri, ajungând în fața camionului, aproape de foc. Agitația dispare. Nu vede decât picioarele fiicei sale, întinse pe trotuar. Nu e sânge, dar ea nu se mișcă. Are capul întors în partea opusă lui și încă poartă cămașa verde pe care o purta când s-au întâlnit la barul de peste drum, cu câteva ore în urmă.

Picioarele îi cedează.

Se lasă pe trotuar și izbucnește în plâns, în timp ce apa cade peste el de la jetul furtunurilor.

Oamenii încearcă să vorbească cu el, să îl determine să vină cu ei, să se miște, dar el nu îi aude. Privește direct prin ei.

Spre nimic.

Se gândește: „Acum am pierdut-o de două ori”.

•

Au trecut două ore de când Meghan a murit, iar hainele lui Barry sunt încă umede de la apa furtunurilor.

Parchează la Penn Station și începe să meargă spre nord, pe 34th Street, exact așa cum a făcut după ce se întorsese din Montauk cu trenul, în noaptea în care a dat peste hotelul Memory.

În noaptea aceea ninge.

Acum plouă, iar clădirile sunt cufundate în ceață deasupra etajelor cincizeci; aerul este suficient de rece încât respirația lui să provoace aburi.

Orașul este straniu de tăcut.

Puține mașini sunt pe străzi.

Chiar și mai puțini oameni sunt pe trotuare.

Lacrimile sunt reci pe chipul său.

Deschide umbrela după trei cvartale. În mintea lui, au trecut unsprezece ani de la noaptea în care a rătăcit prin hotelul Memory. Cronologic, s-a întâmplat ieri, doar că într-o amintire falsă.

Când Barry ajunge la West 50th, plouă și mai tare, iar stratul de nori pare să coboare. Este sigur că hotelul era pe aici, și continuă să se îndrepte spre est.

Încă zărește cele două baze ale clădirii Big Bend, luminând în ploaie.

Curba este ascunsă de nori, câteva sute de metri deasupra.

Încearcă să nu se gândească la Meghan în acest moment, pentru că, atunci când o face, se prăbușește din nou și trebuie să fie puternic; are

nevoie să-și păstreze cumpătul.

Înfrigurat și foarte obosit, începe să se întrebe dacă nu cumva în noaptea aceea a mers spre vest, în loc de est, apoi, în depărtare, îi atrage atenția lumina unui neon roșu.

Restaurant Mclachlan's

Mic dejun

Prânz

Cină

Deschis 7 zile

24 de ore

Barry înaintează spre firma luminoasă până când ajunge sub ea, privind ploaia căzând prin fasciculul roșu.

Grăbește pasul.

Trece dincolo de bar, de care își amintește, apoi merge spre magazinul de spirtoase; depășește un magazin de haine pentru femei și o bancă – ambele închise – până când ajunge aproape de capătul cvartalului și se oprește lângă intrarea pe aleea întunecată, care se continuă în pantă până sub o clădire neogotică, îndesată între doi zgârie-nori.

Dacă ar continua în jos pe aleea aceea, ar ajunge la o ușă de garaj din oțel armat.

Astfel a intrat în hotelul Memory cu atâția ani în urmă.

Este absolut sigur de asta.

O parte din el ar vrea să alerge într-acolo, să dea buzna înăuntru și să împuște orice nenorocit pe care l-ar vedea în hotel, terminând cu bărbatul care l-a pus pe scaun. Creierul lui Meghan a cedat din cauza lui. Este moartă din cauza lui. Hotel Memory trebuie să dispară.

Dar, cel mai probabil, asta nu va face decât să-i provoace moartea.

Nu, o va suna în schimb pe Gwen și îi va propune o operațiune neoficială, nedetectată, cu doar câțiva colegi SWAT. Dacă insistă, va duce o declarație sub jurământ la un judecător. Vor opri curentul în clădire, vor intra cu echipament de vedere nocturnă și vor parcurge etaj cu etaj.

E limpede că unele minți, precum cea a lui Meghan, nu pot face față modificării realității lor, iar daunele colaterale sunt și ele tragice – pe lângă fiica lor, trei oameni au murit în clădirea ei din cauza focului, iar la radio, în drumul său spre Penn Station, a auzit mai multe raportări despre oameni –

dezechilibrați de apariția clădirii Big Bend – care provoacă haos în oraș.

Minți sănătoase sunt făcute nesănătoase, minți nesănătoase sunt împinse dincolo de limită.

Scoate telefonul și deschide agenda, derulând până la G.

În timp ce e cu degetul deasupra lui Gwen, cineva îl strigă pe nume.

Privește spre stradă și vede pe cineva alergând spre el.

Aude vocea unei femei strigând:

— Nu suna!

Deja caută în haină, apăsând butonul tocului de umăr și apucând ferm pistolul Glock subcompact. Se gândește că lucrează probabil pentru cel care a construit scaunul, ceea ce înseamnă – *la naiba!* – că au aflat că pândește clădirea.

— Barry, te rog, nu suna!

Încetinește în mers și ridică mâinile. Palmele sunt deschise, goale.

Îl abordează cu precauție, se gândește el. Abia ajunge la un metru cincizeci și poartă cizme și o jachetă neagră de piele, cu stropi de ploaie. Coama de păr roșcat, ce îi ajunge până la bărbie, este umedă. L-a așteptat în ploaie. Lucrul care îl dezarmează este bunătatea din ochii ei verzi și încă un lucru care i se pare – în mod ciudat – familiar.

— Știu că ai fost trimis înapoi în cea mai urâtă amintire din viața ta, spune ea. Bărbatul care a făcut asta este Marcus Slade. El deține această clădire. Și știu ce tocmai s-a întâmplat cu Meghan. Îmi pare foarte rău, Barry. Știu că vrei să faci ceva în privința asta.

— Lucrezi pentru ei?

— Nu.

— Citești mințile?

— Nu.

— Atunci, cum ai putea să știi ce mi s-a întâmplat?

— Mi-ai spus.

— Nu te-am mai văzut în viața mea.

— Mi-ai spus în viitor, peste patru luni de acum încolo.

Lasă pistolul în jos, iar mintea lui face eforturi să înțeleagă.

— Ai folosit scaunul acela?

Ea îl privește în ochi cu o intensitate care îi trimite fiori reci pe șira spinării.

— Eu am inventat scaunul.

— Cine ești?

— Helena Smith, iar dacă intri în clădirea lui Slade cu Gwen, totul se va sfârși.

CARTEA A TREIA

*Singurul motiv pentru care există timpul
este să nu se întâmple totul simultan.*

Albert Einstein

BARRY

6 noiembrie 2018

Femeia cu părul de foc îl apucă pe Barry de braț și îl trage pe trotuar, departe de intrarea în garajul subteran.

— Nu suntem în siguranță aici, spune ea. Hai să mergem la mașina ta! Penn Station, da?

Barry își retrage brațul și începe să se deplaseze în direcția opusă.

Ea îi strigă:

— Ai stat pe aleea casei tale din Portland, privind o eclipsă totală de soare cu tatăl tău. Ți-ai petrecut verile cu bunicii tăi la ferma lor din New Hampshire. Stăteai în livada de meri și îți spuneai poveștile elaborate.

El se oprește și se întoarce spre ea.

— Când a murit mama ta, deși ai fost distrus, ai fost și recunoscător, pentru că știai că îi va sosi ceasul și ai avut șansa să îți iei adio, continuă ea. Să te asiguri că știa că o iubeai. Nu ai avut parte de asta cu tatăl tău, care a murit brusc pe când aveai cincisprezece ani. Încă te mai trezești în toiul nopții uneori și te întrebi dacă a știut.

•

Până ajung la mașina sa Crown Vic, începe să tremure. Helena se lasă în genunchi pe pavajul ud și își trece mâinile pe sub scutul mașinii.

— Ce faci? Întreabă Barry.

— Mă asigur că nu e niciun dispozitiv de urmărire pe mașina ta.

Se urcă în mașină, la adăpost de ploaie, iar el pornește încălzirea și

așteaptă ca motorul să îndepărteze aerul rece.

Pe drumul de patruzeci de minute de pe 50th Street, ea i-a spus o poveste nebunească, pe care nu este complet sigur că o crede, despre cum a construit scaunul absolut accidental, pe o platformă petrolieră dezafectată, într-o cronologie anterioară.

— Am mult mai multe să-ți povestesc, îi spune Helena, punându-și centura.

— Putem merge la apartamentul meu.

— Nu suntem în siguranță acolo. Marcus Slade știe de tine și știe unde stai. Dacă, în orice moment din viitor, își dă seama că noi lucrăm împreună, te va folosi ca să ajungă la mine. Ar putea să își folosească scaunul ca să se întoarcă în seara asta și să ne găsească. Va trebui să nu mai gândești linear. Nu ai idee de ce este în stare!

•

În timp ce luminile din tunelul Brooklyn-Battery trec în viteză pe deasupra lor, Helena îi povestește cum a fugit de pe platforma petrolieră a lui Slade în propria ei amintire, ajungând apoi în Canada.

— Eram pregătită să îmi petrec tot restul vieții sub radar. Sau să mă sinucid dacă Slade m-ar fi găsit vreodată. Eram complet singură – mama mea a murit în 2011, iar tata, nu la multă vreme după aceea. Apoi, în 2016, au început să iasă la iveală primele raportări despre o boală nouă, misterioasă.

— Sindromul Amintirilor False.

— SAF n-a apărut complet în conștiința publică decât recent, dar mi-am dat seama imediat că este Slade. În primii doi ani cât am stat în ascunzătoare, n-ar fi avut nicio amintire despre timpul petrecut împreună pe platformă. În mintea lui, am dispărut după ce Jee-Woon m-a abordat cu oferta de angajare. Dar când ne-am întors în 2009, în special în noaptea în care am fugit folosind scaunul, Slade a căpătat toate amintirile timpului nostru împreună. Erau amintiri moarte, desigur, dar – și aici am calculat greșit – conțineau suficiente informații pentru ca el să construiască în cele din urmă scaunul și toate componentele de unul singur. M-am dus la New York, unde părea să fie punctul de start al izbucnirii SAF, gândindu-mă că Slade și-a construit laboratorul cel nou în oraș și că testa scaunul pe oameni. Dar nu l-am găsit. Aproape am ajuns.

Depart, în Red Hook, Barry conduce încet pe lângă un șir de depozite aflate de-a lungul apei. Helena arată spre clădirea ei, dar îi sugerează lui

Barry să parcheze la cinci cvartale distanță, pe o alee întunecată care dispare în umbră, între două containere de gunoi care dau pe afară.

Ploaia s-a oprit.

Afară este îngrijorător de liniște, iar aerul miroase a gunoi ud și a băltoace de apă de ploaie murdară.

Barry deschide portbagajul și își ia pușca și o cutie de gloanțe.

Merg pe trotuare sparte cam patru sute de metri. Barry e în alertă, fiind atent la vehiculele care se apropie sau la zgomotul de pași, dar singurul sunet vine dinspre grupul de elicoptere care dau ocol orașului. În depărtare se aud sirenele joase ale barjelor de pe East River.

Helena îl conduce spre o ușă banală din metal, dintr-o clădire de pe mal care încă poartă firma fostului chiriaș, o berărie.

Tastează codul ușii, deschide și aprinde luminile. Depozitul miroase puternic a grâne vechi, iar ecoul pașilor lor umple spațiul precum într-o catedrală străveche. Trec pe lângă șiruri de rezervoare de fermentare de inox, pe lângă o cuvă de amestecare ruginită și, în cele din urmă, pe lângă rămășițele unei linii de îmbuteliere.

Urcă patru etaje și ajung într-un apartament spațios, cu ferestre înalte din podea până în tavan, ce dau spre râu, spre Governor's Island și spre vârful sudic și strălucitor al Manhattanului.

Podeaua este plină de cabluri și de nenumărate plăci de circuite dezmembrate. Pe un perete vechi din cărămidă se află un suport special pentru servere, care bâzâie de zor, și în apropiere pare să fie un scaun în etapa de construcție – un cadru de lemn brut, cu ghemuri de cabluri expuse, prinse de brațe și de picioare. Un obiect care seamănă vag cu o cască este prins de o masă de lucru și conectat la un amestec de circuite neterminate.

— Îți construiești propriul scaun? o întreabă Barry.

— Apelez la alții pentru munca de codificare și inginerie, dar l-am construit deja de două ori, așa că am niște scurtături în mânecă – și o parte semnificativă din investițiile mele. Progresele din procesarea computerizată au scăzut cu mult costurile de când am fost pe platformă. Ți-e foame?

— Nu chiar.

— Ei bine, eu mor de foame.

Dincolo de servere se află o bucătărie modestă și, dincolo de ea, poziționate de-a lungul ferestrelor, un dulap și un pat. Fără o delimitare clară între spațiul de muncă și cel de locuit, apartamentul pare laboratorul unui cercetător disperat, poate chiar nebun.

Barry se spală pe față la chiuveta din baie și, când iese, o găsește pe Helena la aragaz, supraveghind două tigăi.

— Ador *huevos rancheros*, spune el.

— Știu. Și chiar o să adori rețeta mea... ei bine, a mamei mele. Stai jos!

Se așază la o mică masă laminată, iar ea îi aduce o farfurie.

Barry împunge cu furculița unul dintre ouăle moi, iar gălbenușul se împrășteie pe fasole și pe salsa verde. Ia o îmbucătură mare. Avea dreptate – sunt cele mai bune ouă pe care le-a mâncat vreodată.

— Acum trebuie să îți spun despre lucrurile care nu s-au întâmplat încă, spune Helena.

Barry o privește de dincolo de masă, gândindu-se că ochii ei par cumva nesiguri, de parcă ar fi bântuiți.

— După Big Bend, mania SAF va atinge un vârf, spune ea. În mod șocant, încă va fi privită ca o epidemie misterioasă fără un patogen identificabil, deși câțiva fizicieni teoreticieni vor începe să vehiculeze idei despre găuri negre miniaturale și posibilitatea ca cineva să experimenteze cu noțiunile de spațiu și timp. Poimâine, vei duce o echipă SWAT în hotelul lui Slade. El și majoritatea celor din echipa sa vor muri în timpul raidului. Ziarele vor raporta că Slade disemina un virus neurologic care ataca zonele din creier care stochează amintirile. Știrile pe acest subiect vor fi obsedante o vreme, dar, într-o lună isteria publică se va stinge. Va părea ca și când misterul ar fi fost rezolvat și ordinea restabilită – și ca și cum n-ar mai fi cazuri noi de SAF.

În timp ce Helena înghite din mâncarea ei de câteva ori, Barry își dă seama că stă la masă cu o femeie care îi spune viitorul. Dar asta nici măcar nu este cea mai ciudată parte.

Cel mai ciudat lucru este că începe să o creadă.

Helena lasă jos furculița.

— Dar știi că nu s-a terminat, spune ea. Îmi imaginez tot ce e mai rău – că, după raidul tău SWAT, scaunul a încăput pe mâinile altcuiva. Așa că, peste o lună, voi veni și te voi găsi. Te voi convinge că afirm adevărul spunându-ți exact ce ai găsit în laboratorul lui Slade.

— Și te voi crede?

— În cele din urmă, da. Îmi vei spune că, în timpul raidului, înainte să fie ucis, Slade a încercat să distrugă scaunul și procesoarele sale, dar că o parte a fost salvată. Agenții guvernamentali – nu știi pentru cine lucrau – au venit și au luat totul. Nu am cum să știu asta, dar presupun că ei nu înțeleg

ce este scaunul și nici cum funcționează. În mare parte el este distrus, dar se lucrează zi și noapte să se reconstruiască totul invers. Crezi că vor avea succes?

Barry se duce la frigider, iar mâna îi tremură când deschide ușa și scoate două sticle reci cu gât lung.

Se așază la loc.

— Deci raidul meu în laboratorul lui Slade duce la toate acestea.

— Da. Ai experimentat scaunul. Îi știi puterea. Din câte îmi pot dau seama, Slade îl folosește doar ca să trimită câțiva aleși înapoi în amintirile lor. Cine știe de ce? Dar uită-te ce teamă și ce panică provoacă! Nu e nevoie de prea mult pentru ca umanitatea s-o ia complet razna. Trebuie să-l oprim.

— Cu scaunul tău?

— Abia peste încă patru luni va fi operațional. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât crește mai tare șansa ca cineva să găsească laboratorul lui Slade înainte ca noi să intrăm acolo. Deja l-ai pus pe radarul lui Gwen. Și, odată ce oamenii află că scaunul există, amintirile lor despre el vor reveni mereu, indiferent de câte ori se schimbă o cronologie. La fel cum Julia și Meghan și-au amintit că Meghan a murit lovită de o mașină noaptea trecută.

— Amintirile lor au apărut abia când am ajuns în momentul în care am utilizat scaunul în ultima cronologie. Mereu funcționează așa?

— Da, pentru că acela a fost momentul în care conștiințele și amintirile lor din cronologia anterioară s-au unit cu aceasta. O consider un fel de aniversare a cronologiei.

— Și ce ar trebui să facem?

— Măine, tu și cu mine vom prelua controlul asupra laboratorului lui Slade. Distrugem scaunul, programele, toată infrastructura și toate urmele existenței sale. Am deja un virus gata să fie încărcat în rețeaua lor independentă odată ce pătrundem înăuntru. Va reformata totul.

Barry își bea berea, iar stomacul i se strânge.

— Eu, cel din viitor, am fost de acord cu acest plan?

Helena zâmbește.

— De fapt, l-am pus la cale împreună.

— Dar am crezut cu adevărat că avem vreo șansă?

— Sincer? Nu.

— Tu ce crezi?

Helena se sprijină de spătarul scaunului. Pare foarte slăbită. Ostenită peste măsură.

— Cred că suntem cea mai bună șansă pe care o are lumea.

•

Barry stă la ferestrele de lângă patul Helenei, privind spre râul negru, ca de cerneală, și spre oraș. Speră că Julia este bine, dar se îndoiește de asta. Când a sunat-o, a izbucnit în plâns la telefon, apoi a închis și a refuzat să îi mai răspundă. Bănuiește că o parte din ea îl învinuiește.

Acum, Big Bend domină panorama și se întreabă dacă se va obișnui vreodată cu asta sau dacă va reprezenta mereu, pentru el și pentru alții, instabilitatea realității.

Helena apare în spatele lui.

— Ești bine? îl întreabă el.

— Nu chiar. Se uită la ea. Ai mânuit vreodată o armă?

— Da.

— Recent?

— Tu, cel din viitor, știi că doar tu și cu mine vom intra în clădirea lui Slade, așa că ai început să mă duci la tir.

— Sigur ești pregătită pentru asta?

— Am construit scaunul pentru că mama a făcut Alzheimer. Am vrut s-o ajut, și pe ea, și pe cei ca ea. Am crezut că, dacă vom afla cum să captăm amintirile, vom înțelege cum le putem împiedica să se șteargă cu totul. Nu am vrut să devină ceea ce a devenit. Acest lucru nu doar că mi-a distrus viața, dar acum distruge și viețile altora. Oamenii i-au pierdut pe cei dragi lor. Li s-au șters viețile cu totul. *Copiii* li s-au șters.

— N-ai vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Și totuși, iată-ne aici! Iar din ambiția mea, acest dispozitiv a ajuns în mâinile lui Slade și mai târziu, în ale altora. Se uită la Barry. Și tu ești aici din cauza mea. Lumea își pierde mintea cu totul din cauza mea. Este o nenorocită de clădire acolo, care ieri nu era, și doar din cauza mea. Așa că nu prea îmi pasă ce se întâmplă cu mine mâine, atâta vreme cât distrugem fiecare urmă a existenței scaunului. Sunt gata să mor dacă de asta este nevoie.

Până atunci, el nu observase greutatea pe care o poartă ea. Ura de sine și regretul. Cum trebuie să fie când creezi un lucru care ar putea distruge structura memoriei și a timpului? Cât trebuie să o coste să reprime greutatea vinovăției, a regretului și a anxietății?

— Indiferent, datorită ție am apucat să-mi văd fiica crescând, spune Barry.

— Nu vreau să sune astfel, dar nu ar fi trebuit. Dacă nu ne putem baza pe amintiri, specia noastră se va destrăma. Și deja începe să se întâmple.

Helena se uită spre oraș, peste apă, iar Barry se gândește că, în acel moment, vulnerabilitatea ei are ceva copleșitor.

— Probabil că ar trebui să dormim puțin, spune ea. Poți să dormi în patul meu.

— Nu-ți iau patul.

— Dorm oricum pe canapea în cele mai multe nopți, ca să pot auzi sunetul televizorului.

Se întoarce să plece.

— Helena!

— Ce este?

— Știu că nu prea te cunosc, dar sunt sigur că viața ta este mai mult decât scaunul acela.

— Nu. Mă definește. Mi-am petrecut prima parte din viață încercând să-l construiesc. Îmi voi petrece ce a mai rămas din ea încercând să-l distrug.

HELENA

7 noiembrie 2018

Stă întinsă cu fața la televizor, iar lumina ecranului pâlpâie peste pleoapele ei închise. Volumul e suficient de ridicat încât să îi angajeze mintea neliniștită. Ceva o face să își recapete brusc conștiința. Brusc, se ridică în șezut pe canapea și oprește sonorul. E doar Barry, care sforăie în partea cealaltă a camerei. Se lasă din nou pe perne, iar arcurile canapelei scârțâie în timp ce își trage păturile până la gât; apoi dă din nou volumul mai tare.

Este atât de ciudat să își amintească viitorul. Încă simte o durere ascuțită amintindu-și cum ea și Barry și-au luat la revedere chiar în camera aceea, peste patru luni. Plutea în bazinul de deprivare și Barry s-a aplecat și a sărutat-o. Avea lacrimi în ochi când a închis trapa. Și ea la fel. Viitorul lor părea atât de promițător, iar ea îl anihila.

Barry – pe care l-a lăsat în urmă – știe deja dacă ea a avut succes. Știe încă din clipa în care ea a murit în rezervor, realitatea lui mutându-se

imediat pentru a se alinia cu această nouă realitate.

Rezistă impulsului de a-l trezi pe Barry, cel din prezent, și de a-i spune. Nu ar face decât să îngreuneze intrarea în laboratorul lui Slade a doua zi, introducând un obstacol emoțional în toată povestea. Și ce ar putea spune? Au fost ceva scânteii? Chimie? Mai bine să se țină de plan. Ceea ce contează este să meargă totul bine a doua zi. Nu poate să anuleze răul pe care mintea ei l-a pogorât asupra lumii, dar poate că reușește să sutureze rana, să oprească sângerarea.

Odată, avea visul măreț de a eradica efectele bolii care distruge memoria. Acum, că mama și tatăl ei nu mai sunt și nu are prieteni adevărați cu care să vorbească, în afara unui bărbat din viitorul de neatins, visul ei de a schimba lumea s-a schimbat, devenind disperat de personal.

Ar vrea, pur și simplu, să poată să stea întinsă noaptea, liniștită și cu mintea limpede.

Încearcă să adoarmă, știind că are nevoie de odihnă mai mult decât în oricare altă noapte din viața ei.

Dar, desigur, nu reușește să adoarmă.

•

Seara se strecoară afară din clădirea ei, prin spate, studiind o clipă străzile din apropiere înainte să se aventureze în spațiul deschis. Districtul este alcătuit în mare parte din clădiri industriale abandonate și nu prea este trafic, astfel că nimic nu pare suspect.

În timp ce Barry o conduce prin Brooklyn Heights, îi aruncă o privire și o întreabă.

— Noaptea trecută, când îmi arătai scaunul, ai menționat că l-ai construit de două ori până acum. Când a fost prima oară?

Ea soarbe din cafeaua pe care a luat-o cu ea – remediul pentru chinuitoarea noapte fără somn.

— În cronologia originală, conduceam un grup de cercetare și dezvoltare pentru o companie din San Francisco numită Ion. Ei nu erau interesați de aplicațiile medicale ale scaunului meu. Vedeau doar valoarea părții de divertisment și câștigul potențial asociat.

Munceam continuu și am clacat – nu ajungeam nicăieri. Ion era pe cale să renunțe la cercetarea mea când subiectul unui test a suferit un atac de cord în rezervorul de deprivare. Toți am trecut printr-o ușoară modificare a realității, dar nimeni nu a înțeles ce se întâmplase. Nimeni, cu excepția asistentului meu, Marcus Slade. Trebuie să recunosc – și-a dat seama ce am

creat înaintea mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Câteva zile mai târziu, m-a rugat să ne întâlnim la laborator, spunându-mi că era o urgență. Când am apărut, avea un pistol. M-a forțat să mă conectez la sistem și să încarc un program de reactivare pentru o amintire pe care o mapasem pentru el. Iar după ce am făcut asta, m-a ucis.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— Cu două zile în urmă. Pe 5 noiembrie 2018. Dar, desigur, asta s-a întâmplat în urmă cu mai multe cronologii.

Barry o ia pe ieșirea spre podul Brooklyn.

— Nu vreau să mă îndoiesc de tine, spune el, dar nu te-ai fi putut întoarce într-o altă amintire?

— Cum ar fi fost să îmi împiedic nașterea, astfel încât scaunul să nu fie realizat vreodată?

— Nu la asta m-am referit.

— *Eu* nu mă pot întoarce ca să îmi împiedic nașterea. Altcineva poate, iar eu devin apoi o amintire moartă. Dar nu există paradoxul bunicului sau orice paradox temporal când vine vorba de scaun. Tot ce se întâmplă, chiar dacă este modificat sau anulat, continuă mai departe în amintiri moarte. Cauza și efectul nu țin cont de timp.

— Bine, dar dacă te-ai fi întors într-o amintire pe platforma petrolieră? Ai fi putut să-l împingi pe Slade de pe platformă sau ceva de felul ăsta.

— Tot ce s-a întâmplat pe platformă există în amintiri moarte. Nu te poți întoarce în ele. Am încercat –, însă cu rezultate dezastruoase. Dar, da. Ar fi trebuit să-lucid când am avut ocazia.

Acum sunt la jumătatea drumului de peste râu, iar umbrele se succed rapid pe deasupra. Poate este efectul cafelei sau poate apropierea lor de oraș, cert este că, brusc, Barry se trezește de-a binelea.

— Ce sunt amintirile moarte? întreabă el.

— Sunt ceea ce toți consideră amintiri false. Doar că nu sunt false, ci s-au întâmplat într-o cronologie căreia cineva i-a pus capăt. De exemplu, cronologia în care fiica ta a murit este acum o amintire moartă. Ai pus capăt acelei cronologii și ai început-o pe aceasta, când Slade te-a ucis în camera de deprivare.

Barry intră în Midtown, se îndreaptă spre nord pe 3rd Avenue, apoi o ia spre stânga, pe East 49th. În cele din urmă oprește pe trotuar exact lângă intrarea aparentă în clădirea lui Slade – un hol cu un set de ascensoare care

nu duc nicăieri. Singura modalitate adevărată de a intra este prin structura parcurii subterane de pe 50th.

Când ies din mașină, plouă torențial. Barry scoate din portbagaj o geantă de voiaj neagră, iar Helena îl urmează pe trotuar până la intrarea într-un bar în care au mai fost înainte, peste patru luni, când au venit să pândească accesul prin tunel spre clădirea lui Slade și să discute planurile pentru acest moment.

Barul Diplomat, cu mirosul său rânced, este surprinzător de aglomerat și la fel de iară suflet pe cât își amintește. Insigna lui Barry captează atenția barmanului scund. Este același tip pe care Helena și Barry l-au întâlnit și patru luni mai târziu, într-un viitor mort – un nenorocit cu un complex napoleonian, căruia însă îi e foarte teamă de polițiști. Stă lângă Barry în timp ce acesta se prezintă, recomandând-o apoi pe Helena drept partenera lui. Îi explică omului că au nevoie să acceseze pivnița, întrucât a fost raportată o agresiune sexuală care a avut loc acolo noaptea trecută.

Preț de cinci secunde, Helena crede că nu va funcționa. Barmanul o privește fix, ca și când nu ar crede rolul ei în toate acestea. Ar putea cere să vadă un mandat. Și-ar putea acoperi spatele sunându-l pe proprietar. În schimb, strigă pe cineva pe nume Carla.

O ospătăriță lasă pe bar o tavă cu pahare goale și vine spre ei.

— Dânșii sunt polițiști, spune barmanul. Au nevoie să intre în pivniță.

Carla ridică din umeri, apoi se întoarce fără să scoată o vorbă și merge pe lângă bar, intrând într-o cameră frigorifică. Îi conduce printr-un labirint de butoaie argintii spre o ușă îngustă, aflată în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Ia o cheie dintr-un cui de pe perete și deschide lacătul ușii.

— Atenție, nu e lumină acolo jos.

Barry deschide fermoarul genții și scoate o lanternă.

— Omul a venit pregătit, spune ea. Ei bine, atunci vă las să continuați.

Barry așteaptă până când pleacă ea pentru a deschide ușa pivniței.

Raza lanternei luminează o scară îngustă, într-o stare îndoielnică, ce coboară în întuneric. Umezeala veche și pătrunzătoare este copleșitoare – mirosul unui loc de mult uitat. Helena trage adânc aer în piept pentru a-și tempera pulsul rapid.

— Asta e? întreabă Barry.

— Asta e.

Îl urmează în jos pe treptele care scârțâie și care dau într-o pivniță ce

conține mai multe rânduri de rafturi prăbușite și un butoi de petrol ruginit, plin cu gunoi ars.

În capătul camerei, Barry mai deschide o ușă, care scârțâie sinistru. Trec pragul și ajung într-un coridor arcuit, cu pereți de cărămidă sfărâmicioasă.

Este mai frig aici, sub străzile orașului, iar aerul miroase a mucegai. Aud susurul apei care se scurge și fojgăitul distant, nevăzut al șobolanilor.

Helena o ia înainte.

Pașii lor se aud cu un ecou puternic.

La fiecare cincisprezece metri trec pe lângă uși deteriorate, care duc spre măruntaiele altor clădiri.

La a doua intersecție, Helena o ia pe un nou coridor și, după vreo treizeci de metri, se oprește și îi arată lui Barry o ușă ca toate celelalte. E nevoie de multă forță ca să miște clanța, iar când reușește îmbrânțește ușa cu umărul, deschizând-o.

Ies din tunel și ajung într-o altă pivniță, unde Barry lasă geanta pe podeaua de piatră și desface fermoarul. Scoate o rangă, un pachet de coliere de plastic, o cutie de gloanțe de calibrul 12, o pușcă și patru încărcătoare de rezervă pentru Glock-ul său.

— Ia cât de multe cartușe poți să duci, spune el.

Helena deschide cutia și începe să îndese gloanțele în buzunarele jachetei de piele. Barry verifică încărcătura de la Glock, apoi își scoate pardesiul și înghesuie restul încărcătoarelor în buzunare. Ia rangă și traversează camera spre o nouă ușă. Este încuiată de pe partea cealaltă. Introduce un capăt al răngii adânc în deschizătură și trage cât de tare poate.

La început, nu se aude decât suflul cauzat de efortul lui. Apoi, ruperea lemnului și pocnetul metalului rupt. Când ușa se deschide puțin, Barry bagă mâna prin crăpătură și rupe un lacăt stricat, ruginit. Apoi deschide ușa suficient de mult încât să se poată strecura prin ea.

Pătrund în vechea încăpere a hotelului, care pare să fie abandonată de cel puțin jumătate de secol. Croindu-și drum printr-un labirint de aparate și de cadrane vechi, trec într-un final pe lângă boiler și ies pe o ușă care dă spre o scară ce urcă în întuneric.

— La ce etaj este apartamentul lui Slade? șoptește Barry.

— Douăzeci și patru. Laboratorul este la șaptesprezece, serverele, la șaisprezece. Ești gata?

— Mi-aș dori să luăm liftul.

Planul lor este să meargă direct la Slade, sperând să îl găsească acasă, în

apartamentul său. În clipa în care acesta va auzi un foc de armă sau va detecta ceva suspect, cel mai probabil va goni spre scaun ca să îi poată opri înainte să pună piciorul în clădirea lui.

Barry începe ascensiunea, ținând lumina lanternei spre picioarele lor. Helena e pe urmele lui, foarte aproape, încercând să pășească încet, dar lemnul vechi al scărilor se îndoaie și geme sub greutatea lor.

După câteva minute, Barry se oprește lângă ușa cu numărul 8 și stinge lumina.

— Ce este? șoptește Helena.

— Am auzit ceva.

Stau în întineric și ascultă, iar inima ei bate cu putere. Pușca devine tot mai grea cu fiecare secundă. Nu văd nimic, nu aud nimic, în afara unui geamăt slab, care seamănă cu sunetul aerului la deschiderea unei sticle.

De deasupra, o singură rază de lumină vine pe centrul scării și se înclină spre ei pe podeaua cadrilată.

— Hai, șoptește Barry, deschizând ușa și trăgând-o pe un coridor.

Înaintează rapid pe un hol cu covor roșu, unde numerele camerelor de hotel sunt proiectate pe uși de lumini din peretele opus.

La jumătatea coridorului, ușa camerei 825 se deschide și de acolo iese o femeie de vârstă mijlocie, purtând un halat bleumarin cu HM brodat pe margine și ținând o găleată argintie cu gheață.

Barry privește spre Helena, care dă din cap.

Acum sunt la trei metri de oaspetele hotelului, care nu i-a văzut încă.

— Doamnă? spune Barry.

Când femeia privește în direcția lor, îndreaptă arma spre ea.

Găleata cu gheață cade pe jos.

Barry duce un deget la buze în timp ce se apropie rapid.

— Niciun sunet, spune el, apoi o împing amândoi dincolo de pragul ușii și o urmează în cameră.

Helena trage zăvorul și pune lanțul.

— Am niște bani și carduri de credit...

— Nu suntem aici pentru asta. Stai pe podea și ține-ți gura, spune Barry.

Femeia pare că tocmai a ieșit de la duș. Părul ei negru este umed și nu are nicio urmă de machiaj pe față. Helena nu o privește în ochi.

Barry lasă geanta jos, trage fermoarul și scoate colierele de plastic.

— Te rog, îl imploră ea. Nu vreau să mor.

— Nimeni n-o să-ți facă niciun rău, spune Helena.

— Soțul meu v-a trimis?

— Nu, zice Barry. Se uită apoi la Helena și adaugă: Pune niște perne în cadă.

Helena ia trei perne de pe patul decadent, cu baldachin, și le pune în cada cu picioare aflată pe o mică platformă, cu vedere spre apusul care se așterne peste oraș, făcând clădirile să strălucească.

Când se întoarce în dormitor, îl vede pe Barry legând încheieturile și gleznele femeii, care e pe burtă, întinsă pe jos. Într-un final o ridică pe umăr și o duce în baie, unde o așază cu blândețe în cadă.

— De ce ești aici? întreabă el. Știi ce este locul acesta?

— Da. Lacrimile i se scurg pe față. Am făcut o greșală groaznică cu cincisprezece ani în urmă.

— Ce anume? o întreabă Helena.

— Nu l-am părăsit pe soțul meu când ar fi trebuit. Mi-am irosit cei mai buni ani din viață.

— Cineva o să vină după tine, spune Barry.

Apoi rupe o fâșie de bandă adezivă și o apasă ușor peste gura ei.

Închide ușa la baie. Șemineul cu gaze emană o căldură plăcută. Sticla de șampanie pe care se pare că femeia urma să o bea stă pe măsuta de cafea lângă un pahar și un jurnal deschis, în care se văd două pagini umplute cu un scris de mână.

Helena nu se poate abține. Aruncă o privire spre scrisul elegant și își dă seama că este relatarea unei amintiri, poate cea la care urma să se întoarcă femeia din cadă.

Începe astfel: *Prima oară când m-a lovit, stăteam în bucătărie la ora zece seara, întrebându-l unde fusese. Îmi aduc aminte roșeața de pe chipul lui, mirosul de băutură din respirație și ochii apoși...*

Helena închide jurnalul și se duce la fereastră, dând la o parte draperia.

În încăpere intră o lumină palidă.

Privește în jos spre East 49th, văzând mașina lui Barry puțin mai departe pe cvartal.

Orașul este ud, abătut.

Femeia plânge în baie.

— Nu știu dacă am fost descoperiți, spune Barry apropiindu-se. Indiferent însă, ar trebui să mergem după Slade chiar acum. Zic să riscăm și să mergem cu liftul.

— Ai un cuțit?

— Da.

— Pot să-l văd?

Barry se caută în buzunar și scoate un briceag, iar Helena se dezbracă de jacheta de piele și își ridică mânecile cămășii gri.

Ia cuțitul de la el, se așază pe unul dintre fotolii și deschide lama.

— Ce faci? o întreabă el.

— Fac un punct de salvare.

— Un ce?

Ea înfige vârful cuțitului în brațul său stâng, deasupra cotului, și trage lama peste piele.

În timp ce apare durerea, sângele începe să curgă...

BARRY

7 noiembrie 2018

— Ce dracului faci? o întreabă Barry.

Helena are ochii închiși și gura ușor deschisă, stând complet nemișcată.

Cu grijă, Barry îi ia cuțitul din mână. Preț de un moment lung, nu se întâmplă nimic. Apoi, ochii ei verzi și strălucitori se deschid.

Ceva s-a schimbat în ei. Transmit o nouă teamă, cu mult mai intensă.

— Ești bine? întreabă Barry.

Helena caută prin cameră cu privirea, apoi privește ceasul de mână și îl îmbrățișează pe Barry cu o ferocitate neliniștitoare.

— Ești în viață.

— Sigur că sunt în viață. Ce ți s-a întâmplat?

Helena îl conduce spre pat. El se așază, iar Helena scoate una dintre fețele de pernă, apoi rupe o bucată de pânză, pe care începe să o lege în jurul rănii autoprovocate, pentru a opri sângerarea.

— Tocmai am utilizat scaunul ca să mă întorc în acest moment, spune ea. Încep o nouă cronologie.

— Scaunul tău?

— Nu, cel de la etajul șaptesprezece. Scaunul lui Slade.

— Nu înțeleg.

— Am trăit deja următoarele cincisprezece minute. Durerea de după ce

m-am tăiat acum a fost o modalitate de a mă întoarce în acest moment. Mi-a lăsat o amintire vie, de scurtă durată, la care să mă întorc.

— Și știi ce urmează să se întâmple?

— Dacă mergem sus, în apartament, da. Slade știe că venim. Ne va aștepta. Nu vom reuși nici măcar să ieșim din lift, iar tu vei fi nimerit în ochi de un glonț. În jur este mult sânge, iar eu încep să trag. Trebuie să-l fi nimerit pe Slade, pentru că dintr-odată îl văd târându-se prin sufrageria lui.

Iau liftul spre etajul șaptesprezece, găsesc laboratorul și deschid ușa în timp ce Jee-woon intră în rezervor. Se oprește. Vine spre mine, spunând că știe că nu i-aș face niciun rău după tot ce a făcut pentru mine, dar nu s-a înșelat mai tare de atât în toată viața lui.

La terminal, m-am conectat cu niște credențiale backdoor. Apoi am mapat o amintire, m-am urcat în rezervor și m-am întors la amintirea momentului în care m-am tăiat, în camera asta.

— Nu trebuia să te întorci pentru mine.

— Ca să fiu complet sinceră, nu m-aș fi întors. Dar nu știam unde se afla Sergei și nu am avut destul timp ca să distrug toate echipamentele. Dar sunt foarte bucuroasă că ești viu. Se uită din nou la ceasul ei. Cam în douăsprezece minute, o să ai o amintire groaznică cu toate acestea – la fel și toți cei din clădire, ceea ce este o problemă.

Barry se ridică de pe pat și îi oferă Helenei mâna.

Ea apucă pușca.

— Deci, Slade este în apartament, anticipând că acolo vom merge mai întâi – ceea ce am și făcut prima oară, spune el.

— Corect.

— Jee-woon se îndreaptă deja spre scaun, la etajul șaptesprezece, așteptând probabil să vadă dacă a existat o breșă de securitate ca să sară în bazinul de deprivare și să suprascrie această cronologie. Iar Sergei este...

— Nu se știe. Propun să mergem direct la laborator și să ne ocupăm de Jee-woon mai întâi. Orice ar fi, nu putem să-l lăsăm să se urce în rezervor.

Ies din cameră, ajungând pe coridor. Barry atinge compulsiv încărcătoarele de rezervă din buzunarele sale.

Lângă ascensoare, așteaptă să apară unul, ascultând cum se întorc roțile de partea cealaltă a ușilor, și ține Glock-ul pregătit.

— Am parcurs partea asta deja. Nu vine nimeni jos, spune Helena.

Când lumina de deasupra liftului se aprinde, sună clopoțelul.

Barry ridică pistolul, cu degetul pe trăgaci.

Ușile se deschid.

Liftul e gol.

Intră în cabina mică, iar Helena apasă butonul pentru etajul șaptesprezece. Pereții liftului sunt acoperiți de oglinzi vechi, pătate de fum, care creează o iluzie recursivă – un număr infinit de Barry și de Helena în cabine de lift care călătoresc prin spațiu.

Când încep să urce, Barry spune:

— Să stăm la perete. Vrem să oferim cele mai mici șanse să fim țintiți când se deschid ușile. Ce armă avea Slade?

— Un pistol. Era argintiu.

— Jee-woon?

— Lângă terminal era un pistol care semăna mult cu al tău.

Pe măsură ce urcă, butoanele de la fiecare etaj se aprind.

Nouă.

Zece.

Pe Barry îl cuprinde un val de greață pricinuit de emoții. Simte gustul fricii în gură din cauza adrenalinei care îi ajunge în fluxul sanguin.

Unsprezece.

Doisprezece.

Treisprezece.

Se minunează că Helena nu pare la fel de speriată ca el. Dar, de fapt, ea a trecut deja prin toată această nenorocire.

— Îți mulțumesc că te-ai întors pentru mine, spune el.

Paisprezece.

— Dar, știi, încearcă să nu mori de data asta.

Cincisprezece.

Șaisprezece.

— Asta e, spune ea.

Liftul se oprește la etajul șaptesprezece.

Barry își ridică pistolul Glock.

Helena își așază pușca pe umăr.

Ușile se deschid, dând spre un coridor gol care se continuă pe lungimea clădirii, cu alte holuri care se ramifică puțin mai departe.

Barry trece pragul cu grijă.

Bâzâitul slab al luminilor de deasupra este singurul sunet.

Helena vine lângă el și, în timp ce ea își îndepărtează părul de pe față, Barry este cuprins de un impuls sălbatic, protector, care îl îngrozește și îl

uimește. O cunoaște doar de douăzeci și patru de ore.

Avansează.

Laboratorul este un spațiu alb, abundând de lumini încastrate și sticlă. Trec pe lângă o fereastră care dă spre o încăpere în care se află peste zece microscopae cu lumină, unde o tânără cercetătoare sudează o placă de circuite. Nu-i vede trecând.

Când se apropie de prima intersecție, undeva în apropiere se închide o ușă. Barry se oprește, ascultând sunetul de pași, dar nu aude decât pâlپitul luminilor.

Helena îl conduce pe un alt coridor, care se termină cu un perete înalt de ferestre, ce dau spre Manhattan; totul este întunecat în această seară crudă, luminile clădirilor din jur strălucind prin apusul ceșos.

— Laboratorul este chiar în față, șoptește Helena.

Lui Barry îi transpiră mâinile. Își șterge palmele de pantaloni, ca să poată apuca pistolul mai bine.

Se opresc lângă o ușă echipată cu un panou numeric.

— S-ar putea să fie deja înăuntru, șoptește ea.

— Nu știi codul?

Ea clatină din cap, ridicând pușca.

— Dar asta a funcționat data trecută.

Barry zărește o mișcare după colț, în capătul coridorului.

Pășește în fața Helenei, care strigă:

— Jee-woon, nu!

Zgomote de armă explodează în tăcere, blițul țâșnind dintr-o țeavă țintită spre Barry, care își golește Glock-ul într-un iureș de violență.

Jee-woon a dispărut.

Totul se întâmplă în cinci secunde.

Barry scoate încărcătorul gol, introduce unul nou, apoi apasă pe clapetă.

Se uită la Helena.

— Ești bine?

— Da. Pentru că ai pășit în față... o, Dumnezeuule, ai fost împușcat!

Barry se clatină, iar sângele îi curge pe abdomen, pe picior, pe pantaloni, apoi pe podea, formând o pată lungă și roșiatrică. Durerea apare imediat, dar adrenalina este mult crescută ca să îi observe efectul pe deplin – doar o presiune intensă în mijlocul abdomenului, spre dreapta.

— Trebuie să plecăm de pe coridorul ăsta, geme el, gândindu-se că are un glonț în ficat.

Helena îl trage înapoi, după colț.

Barry se lasă pe podea.

Sângerează puternic acum, iar sângele este aproape negru.

Ridică privirea spre Helena și spune:

— Asigură-te... că nu vine.

Ea se uită după colț.

Barry ridică de pe podea pistolul, care îi alunecase din strânsoare fără să observe.

— Ar putea să fie deja în laborator, spune el.

— Îi voi opri eu.

— N-o să reușești.

Când se aude o mișcare în dreapta lui, Barry încearcă să ridice Glock-ul, dar Helena i-o ia înaintea, ținând. Se aude o împușcătură asurzitoare, care forțează un bărbat pe care Helena nu l-a mai văzut până atunci să se retragă pe coridor.

— Pleacă, spune Barry. Grăbește-te.

Lumea se întunecă, iar urechile îi țiuie. Apoi stă întins cu fața la podea și viața se scurge din el.

Aude alte focuri de armă.

Helena strigă:

— Sergei, nu mă obliga să fac asta. Doar mă cunoști!

Urmează două focuri de pușcă, urmate de țipete.

Din poziția lui, Barry vede mai mulți oameni alergând prin intersecția de coridoare și îndreptându-se în grabă spre lifturi – oaspeți și membri ai personalului care fug de scandal.

Încearcă să se ridice, dar abia își poate mișca mâna. Își simte trupul ținut locului.

Vine sfârșitul.

Se ridică în coate cu greu, simțind că e cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l facă vreodată. Cumva reușește să se târască, trăgându-se înapoi după colțul coridorului cu ferestre care duce spre laborator.

Aude alte focuri de armă.

Vederea lui devine neclară, iar cioburile de pe podea de la ferestrele sparte îi taie brațele. O ploaie rece pătrunde în clădire. Pereții sunt ciuruiți de gloanțe și o perdea de fum acoperă totul, făcându-l să simtă în gât gust de metal și sulf.

Barry se târăște prin mulțimea de carcase de gloanțe de pe jos,

observându-le pe cele ale pistolului lui de calibrul .40, și încearcă să o strige pe Helena, dar numele ei nu se desprinde de pe buzele lui decât ca o șoaptă.

Înaintează cu greu restul drumului, ajungând la intrare. Durează o clipă până când vederea i se focalizează în față. Helena se află la terminal, iar degetele îi zboară peste nenumăratele tastaturi și ecrane tactile. Își drege vocea, străduindu-se să îi pronunțe numele.

Ea îl privește.

— Știu că te doare. Mă mișc cât de repede pot.

— Ce faci? o întreabă Barry, în timp ce fiecare respirație îi devine mai agonizantă decât cea de dinainte.

Din ce în ce mai puțin oxigen ajunge la creierul lui.

— Mă întorc înapoi în amintirea în care m-am tăiat în acea cameră de hotel.

— Jee-woon și Sergei nu mai sunt, zice el tușind sânge. Doar... distruge totul acum.

— Slade încă este acolo, spune Helena. Dacă scapă, ar putea să construiască un alt scaun. Am nevoie să păzești ușa. Știu că ai dureri, dar poți face asta? Dă-mi de știre dacă vine.

Ea se mișcă de lângă terminal, urcându-se pe structura curbată a scaunului de memorie.

— Voi încerca, spune Barry.

Își odihnește capul pe podeaua rece.

— Următoarea dată o să fie mai bine, rostește Helena.

Întinde mâna și trage cu grijă în jos aparatul care conține microscopul cu lumină.

În timp ce își leagă curelușa sub bărbie, Barry se străduiește să-și mențină privirea pe coridor, gândindu-se că, dacă Slade ar veni, n-ar putea face nimic să-l oprească. Nici măcar nu are forță să ridice arma.

Amintirile moarte cu el – în timp ce moare – din ultima cronologie îi pătrund în sfârșit în conștiință.

Ușile liftului se deschid spre intrarea în apartamentul lui Slade.

Slade stă în sufrageria lui imaculată, cu ferestre mari, îndreptând un revolver spre lift.

Barry se gândește. La naiba! Știa.

Un fascicul de lumină fără sunet.

Apoi – nimic.

Prin ceața morții, Barry se străduiește să mai privească o ultimă dată spre

laborator; o vede pe Helena dându-și jos cămașa și jeanșii și urcând în rezervorul de deprivare.

•

Barry aleargă pe coridor; din nas îi curge sânge, iar capul îi vâjâie. Durerea de a fi fost împușcat în cronologia trecută a dispărut și amintirile noi ale acesteia dau năvală în cascadă.

El și Helena, venind din camera 825.

Au ieșit din lift la etajul șaptesprezece și au luat-o pe un alt traseu spre laborator, intenționând să-i prindă pe Jee-woon și pe Slade coborând din ascensor.

În schimb, au dat de Sergei și au pierdut mult prea mult timp încercând să treacă de el.

Acum gonesc spre laborator.

Barry își șterge sângele de la nas și clipește din cauza transpirației sărate care îi face ochii să usture.

Trec de un colț și ajung la ușa laboratorului, pe care Helena o deschide cu un foc de pușcă. Barry intră primul și două gloanțe zgomotoase îi ratează capul cu mai puțin de treizeci centimetri. Spre mirarea lui, gloanțele vin dinspre un bărbat pe care l-a mai văzut înainte – cu unsprezece ani în urmă, în noaptea în care a fost trimis înapoi într-o amintire.

Marcus Slade stă la șase metri de terminal, purtând un maiou alb și pantaloni gri, ca și când tocmai ar fi venit de la sală, iar părul lui ondulat și negru este ud de sudoare.

Ține un revolver de oțel satinat și se uită la Barry, recunoscându-l.

Barry trage o serie de gloanțe spre umărul său drept, iar Slade se împleticește înapoi spre mulțimea de panouri de control, scăpând arma în timp ce alunecă pe podea.

Helena se repede la rezervorul de deprivare și trage levierul de eliberare de urgență.

Până când ajunge Barry la rezervor, ea deja a deschis trapa, expunându-l pe Jee-woon plutind pe spate în apa sărată și încercând cu disperare să scoată perfuzia din antebrațul său.

Barry pune Glock-ul în toc, bagă mâna în apa caldă și îl trage afară pe Jee-woon, aruncându-l în partea opusă a camerei.

Jee-woon se lovește de podea și se trezește, privindu-i pe Barry și pe Helena; e gol și stă în patru labe, cu apa picurând pe gresie. Se uită la arma lui Slade, aflată la doi metri și jumătate, și sare spre ea, Barry trage și

imediat o face și Helena, astfel că gloanțele încasate în față îl trântesc pe Jee-woon de perete, cu pieptul plin de răni. Puterea îl părăsește rapid, odată cu sângele.

Barry se îndreaptă precaut spre el, ținând în continuare cu pistolul spre pieptul ciuruit al bărbatului, dar Jee-woon se stinge înainte să ajungă la el, având în ochi acea goliciune finală.

HELENA

7 noiembrie 2018

Să-l aibă pe Slade în vizorul puștii reprezintă unul dintre cele mai mulțumitoare momente ale existenței ei fragmentate.

Caută în buzunar și scoate un drive de memorie.

— O să șterg fiecare linie de cod. Apoi o să demontez scaunul, microscopul cu lumină...

— Helena...

— *Eu* vorbesc acum! Laserul... Fiecare echipament și program din clădire. O să fie ca și când scaunul nu ar fi existat niciodată.

Slade se sprijină de baza terminalului, cu durere în ochi.

— A trecut un minut, nu?

— Pentru mine, treisprezece ani, spune ea. Pentru tine, cât timp?

Slade pare să se gândească la întrebare în timp ce Barry se apropie de el, lovind revolverul îndepărtându-l.

— Cine știe? răspunde el în cele din urmă. După ce ai fugit de pe platforma mea petrolieră – bravo, apropo, nu am înțeles niciodată cum ai reușit asta, mi-a luat ani întregi să reconstruiesc scaunul. Dar, de atunci, am avut mai multe vieți decât îți poți imagina.

— Făcând ce? întreabă ea.

— Majoritatea au fost explorări tăcute ale acelorași aspecte: cine sunt, cine aș putea fi, în locuri diferite, cu oameni diferiți. Unele au fost mai... zgomotoase. Dar în această ultimă cronologie, am descoperit că nu mai puteam genera un număr sinaptic suficient pentru a-mi mapa propria memorie. Am călătorit prea mult. Mi-am umplut mintea cu prea multe vieți. Prea multe experiențe. Memoria începe să se fractureze. Sunt vieți întregi pe care nu mi le-am amintit niciodată, pe care le experimentez numai în frânturi. Acest hotel nu este primul lucru pe care l-am făcut. Este ultimul. L-

am construit ca să îi las și pe alții să experimenteze puterea a ceea ce este – și ceea ce va fi mereu – creația *ta*.

Respiră cu greu și se uită la Barry, în timp ce Helena se gândește că ochii lui, în ciuda durerii evidente, au profunzimea unui om care a trăit foarte mult timp.

— Jalnică modalitate de a-i mulțumi celui care ți-a dat fiica înapoi, spune Slade.

— Ei bine, acum este moartă din nou, nenorocitul! Șocul de a-și reaminti propria moarte și clădirea care a apărut ieri au împins-o dincolo de limită.

— Chiar îmi pare rău să aud asta.

— Ai folosit scaunul în mod distructiv.

— Da, spune Slade. A fost distructiv la început, ca orice progres. La fel cum epoca industrială a deschis calea pentru cele două războaie mondiale. La fel cum Homo Sapiens l-a eliminat pe omul de Neanderthal. Dar ai da ceasul înapoi pentru tot ce vine la pachet cu asta? Ai putea? Progresul este inevitabil. Și este o forță a binelui.

Slade își privește rana din umăr și o atinge, apoi se strâmbă și se uită din nou la Barry.

— Vrei să vorbim despre ce înseamnă distructiv? Ce zici despre a fi încuiați în micile noastre acvarii, în această glumă de existență ce ne este impusă de limitele simțurilor noastre de primate? Viața este o suferință. Dar nu trebuie să fie. De ce ar trebui să fii forțat să accepți moartea fiicei tale când poți schimba asta? De ce nu ar putea un bărbat pe moarte să se întoarcă în tinerețea lui plin de înțelepciune și de cunoștințe, în loc să își petreacă ultimele ore în agonie? De ce să lași să se întâmple o tragedie, când ai putea să te întorci și să o previi? Ceea ce aperi nu este realitatea, este o închisoare, o minciună. Slade se uită la Helena. Tu *știi* asta. Trebuie să vezi asta. Ai adus o nouă epocă pentru umanitate. Una în care nu mai trebuie să suferim și să murim. Una în care putem experimenta *atât de multe*. Crede-mă, perspectiva ți se schimbă după ce ai trăit nenumărate vieți. Ne-ai permis să evadăm din limitările simțurilor noastre. Ne-ai salvat pe toți. *Aceasta* este moștenirea ta.

— Știu ce mi-ai făcut în San Francisco, spune Helena. În cronologia inițială. Slade se uită la ea fără să clipească, iar ea adaugă: Când mi-ai spus despre cum ai descoperit accidental ce poate face scaunul, ai omis partea în care m-ai ucis.

— Și, cu toate astea, iată-te aici! Moartea nu mai are putere asupra noastră. Aceasta este munca vieții tale, Helena. Accept-o!

— Nu ai cum să crezi că umanitatea ar putea fi înzestrată cu scaunul de memorie, spune ea.

— Gândește-te la cât bine ar putea face. Știu că ai vrut să folosești această tehnologie ca să ajuți oamenii. S-o ajuți pe mama ta. Te-ai putea întoarce să fii cu ea înainte să moară, înainte ca mintea ei să se distrugă. I-ai putea salva amintirile. Am putea să anulăm uciderea lui Jee-woon și a lui Sergei. Va fi ca și când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. În zâmbetul lui se citește durerea. Nu vezi cât de frumoasă ar putea fi o astfel de lume?

Ea face un pas spre el.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că există o lume în care scaunul ne-ar face tuturor viețile mai bune. Dar nu asta e ideea. Ideea este că și tu te-ai putea *înșela*. Ideea este că nu știm ce ar face oamenii cu această descoperire. Tot ce știm este că, odată ce află suficient de mulți oameni despre scaun sau cum să-l construiască, nu mai există cale de întoarcere. Nu vom scăpa niciodată de bucla cunoștinței universale a scaunului. Va continua să existe în fiecare cronologie subsecventă. Vom condamna umanitatea pentru totdeauna. Aș prefera să refuz ceva glorios decât să risc totul pe o aruncătură de zar.

Slade zâmbeste cu un aer cunoscător – gen știu-mai-multe-decât-îți-dai-seama care o poartă înapoi în anii petrecuți cu el pe platforma petrolieră.

— Încă ești orbită de limitările tale, spune el. Încă nu vezi întreaga imagine. Și poate că nu o vei vedea niciodată dacă nu vei călători așa cum am călătorit eu...

— Ce înseamnă asta?

El clatină din cap.

— Despre ce vorbești, Marcus? Ce vrei să spui cu „așa cum am călătorit eu”?

Slade se uită la ea, încă sângerând, apoi zumzetul procesoarelor cuantice amuțește, iar încăperea se cufundă brusc în tăcere.

Unul câte unul, monitoarele din terminal se întunecă. În timp ce Barry se uită întrebător la Helena, toate luminile se sting.

BARRY

7 noiembrie 2018

În ochi îi persistă imaginea Helenei, a lui Slade și a scaunului.

Apoi nimic.

Laboratorul se află într-un întuneric deplin.

Niciun sunet, cu excepția bătăilor inimii sale.

Undeva în față, unde cu câteva secunde în urmă stătea Slade, Barry aude zgomotul cuiva care se deplasează pe podea.

Un foc de pușcă asurzitor luminează camera preț de o fracțiune de secundă – suficient pentru ca Barry să-l vadă pe Slade dispărând dincolo de pragul ușii.

Face un pas ezitant în față, în timp ce ochii lui încă își revin după străfulgerarea de lumină de la arma Helenei. Întunericul este spart de pete portocalii. Ușa prinde contur, iar luminile clădirilor din jur se strecoară prin ferestrele de pe hol.

După focul de armă asurzitor, reușește să înregistreze sunetul unor pași care se îndepărtează rapid pe coridor. Barry se gândește că Slade nu a avut timp, în acele câteva secunde de întuneric, să pună mâna pe revolver, dar nu poate să fie sigur.

Cel mai probabil, se grăbește să ajungă la una dintre scări.

Vocea Helenei se aude din prag, doar o șoaptă:

— Îl vezi?

— Nu. Așteaptă aici până când îmi dau seama ce se întâmplă.

Aleargă pe lângă ferestrele care dezvăluie noaptea ploioasă din Manhattan. De undeva de la etaj, se aude un sunet sacadat, ca și când cineva ar cânta la o tobă.

Trece de următorul colț și ajunge într-un întuneric deplin, iar când se apropie de coridorul principal, piciorul lui lovește ceva pe podea.

Se apleacă și atinge bluza îmbibată de sânge a lui Slade. Tot nu poate să vadă nimic, dar recunoaște șuieratul unui plămân perforat care nu poate să tragă aer complet și aude gălgâiturile lui Slade, care se îneacă în propriul sânge.

E cuprins de o teroare rece. Își trece mâna peste zid și ajunge la intersecția mai multor coridoare.

Pentru o clipă, singurul sunet vine dinspre Slade, care se stinge încet chiar în spatele lui.

Apoi ceva șuieră prin fața lui și un glonț se înfige în peretele din spatele

său.

Câteva focuri de armă cu amortizor îl ajută să observe șase ofițeri lângă grupul de ascensoare, toți cu căști și cu armuri tactice, precum și cu arme de asalt pe umeri.

Barry se retrage după colț și strigă:

— Detectiv Sutton, NYPD! Secția 24!

— Barry?

Cunoaște vocea aceea.

— Gwen?

— Ce dracului se întâmplă, Barry? Apoi strigă spre cei din jurul ei: Îl cunosc, îl cunosc!

— Ce faci aici? o întreabă Barry.

— Ni s-au raportat focuri de armă în clădirea asta. Ce faci *tu* aici?

— Gwen, trebuie să îți iei echipa de aici și să mă lași să...

— Nu este echipa mea.

— A cui este?

De pe hol se aude vocea răsunătoare a unui bărbat:

— Drona noastră arată semne de căldură în una dintre camerele din spatele tău.

— Nu reprezintă o amenințare, spune Barry.

— Barry, trebuie să-i lași pe tipii ăștia să-și facă treaba, zice Gwen.

— Cine sunt? o întreabă Barry.

— De ce nu ieși de acolo să vorbești cu noi? Voi face prezentările. Îi ții pe toți ca pe ace.

Barry speră ca Helena să-și fi dat seama de ce se întâmplă și să fi fugit. Trebuie să mai tragă de timp pentru ea. Dacă poate să ajungă la laboratorul ei din Red Hook, în patru luni poate să termine construcția scaunului și să se întoarcă în ziua aceasta ca să repare tot ce se întâmplă.

— Gwen, nu mă ascuți! Du-i pe toți jos, în garaj, și plecați. Apoi se întoarce și strigă spre coridorul dinspre laborator: Helena, fugi!

Sunetul echipamentelor în mișcare începe să se audă pe coridor – vin spre el.

Barry fuge după colț și trage spre tavan.

Replica vine imediat și este mult exagerată – o ploaie de gloanțe care cade pe pereți și pe coridor în jurul lui.

— Încerci să mori?

— Helena, pleacă! Ieși din clădire!

Ceva se rostogolește pe coridor și se oprește la un metru de Barry. Înainte să aibă timp să se întrebe ce este, grenada se deschide și apare o panglică orbitoare de lumină și fum. Barry vede numai albul strălucitor, în timp ce o surzenie temporară blochează toate celelalte zgomote.

Când îl lovește primul glonț, nu simte durere, ci doar impactul.

Apoi vine încă unul, înfigându-se în lateral, în picior, apoi altul, care îl lovește în braț, și în timp ce apare durerea, își dă seama că Helena nu-l va mai salva de data asta.

CARTEA A PATRA

*Cine controlează trecutul controlează viitorul.
Cine controlează prezentul controlează trecutul.*

George Orwell, 1984

HELENA

15 noiembrie 2018 – 16 aprilie 2019

ZIUA 8

Este cea mai stranie captivitate.

Apartamentul, având un dormitor, se află lângă Sutton Place; este spațios și cu tavanul înalt, oferind o priveliște de milioane peste podul Queensboro, East River, Brooklyn și Queens, care se întind în depărtare.

Nu are acces la telefon, conexiune la internet sau orice alt mijloc de contact cu lumea exterioară.

Patru camere, montate pe pereți, veghează fiecare centimetru pătrat de spațiu, becurile roșii de înregistrare strălucind deasupra ei chiar și când doarme.

Răpitorii ei, un bărbat și o femeie numiți Alonzo și Jessica, se poartă cu o cumpătare calmă. La început, asta i-a alinat nervii.

În prima zi, s-au așezat alături de ea în sufragerie și au spus:

— Știm că ai întrebări, dar nu suntem noi cei care îți putem răspunde.

Helena i-a întrebat oricum.

Ce s-a întâmplat cu Barry?

Cine a atacat clădirea lui Marcus Slade?

Cine mă ține captivă aici?

Jessica s-a aplecat și a spus:

— Suntem paznici de închisoare de lux, bine? Nimic mai mult. Nu știm de ce ești aici. Nu vrem să știm de ce ești aici. Dar, dacă tu ești în regulă,

noi și ceilalți oameni care lucrează împreună cu noi, pe care nu-i vei întâlni niciodată, vom fi în regulă.

Îi aduc mesele.

O dată la două zile, merg la magazin și îi cumpără orice le scrie ea pe o bucată de hârtie.

Aparent, sunt suficient de prietenoși, dar în ochii lor se citește o duritate de netăgăduit – sau mai curând o detașare –, care o face să fie destul de sigură că ar răni-o sau ar ucide-o dacă ar primi vreodată ordin.

Dimineața, la prima oră, se uită la știri și, de fiecare dată, observă că SAF ocupă din ce în ce mai puțin loc în nesfârșita paradă de tragedii, scandaluri și bârfe despre celebrități.

Ziua în care un atac armat de la o școală curmă nouăsprezece vieți este prima zi – de când a apărut Big Bend – în care SAF nu este menționat în titlurile principale.

•

În a opta zi petrecută în apartament, Helena stă la bufetul din bucătărie, mâncând la micul dejun *huevos rancheros* și privind lumina soarelui pătrunzând prin fereastra care dă spre râu.

În această dimineață, a analizat în oglinda din baie rândul de copci de pe frunte și vânătaia neagră și gălbuie, deja pe trecute, provocată de ofițerul SWAT care a lovit-o, făcând-o să-și piardă cunoștința, pe scara clădirii lui Slade în timp ce încerca să fugă.

În fiecare zi durerea cedează, iar teama și nesiguranța cresc.

Mănâncă încet, încercând să nu se gândească la Barry, pentru că, atunci când își imaginează chipul lui, neajutorarea ei devine insuportabilă, iar faptul că nu știe ce se întâmplă o face să vrea să urle.

Zăvorul se mișcă și Helena privește spre holul mic în timp ce ușa se deschide; apare un bărbat care, până acum, a existat numai într-o amintire moartă.

Rajesh Anand se adresează cuiva de pe hol:

— Închide ușa și oprește camerele.

— La naiba, Raj! Helena se dă jos de pe scaunul de la bufet și vine pe hol în întâmpinarea bărbatului. Ce cauți aici?

— Am venit să te văd.

O privește pe Helena cu un aer de încredere pe care nu îl avea când lucrau împreună pe platformă. Pare să arate mai bine odată cu vârsta, iar trăsăturile sale sunt îngrijite, delicate și frumoase. Poartă costum și ține în

mâna stângă o servietă. La colțurile ochilor i se formează riduri de fiecare dată când zâmbește.

Intră în sufragerie și stau față în față pe canapelele de piele.

— Te simți confortabil aici? o întreabă el.

— Raj, ce se întâmplă?

— Ești ținută într-o casă păzită.

— Sub autoritatea cui?

— Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansate în domeniul Apărării.

Ei i se strânge stomacul.

— DARPA?

— Helena, pot să-ți aduc ceva?

— Răspunsuri. Sunt în arest?

— Nu.

— Deci sunt reținută.

El încuviințează.

— Vreau un avocat.

— Nu este posibil.

— Cum adică nu este posibil? Sunt cetățean american. Asta nu este ilegal?

— Se poate.

Raj ridică servieta și o așază pe masă. Pielea neagră e uzată pe alocuri, iar părțile de alamă sunt foarte pătate.

— Știu că nu e mare lucru, spune el. A fost a tatălui meu. Mi-a dat-o în ziua în care am plecat spre America.

Când începe să manevreze mecanismul de deschidere, Helena spune:

— Era un bărbat cu mine la etajul șaptesprezece al acelei...

— Barry Sutton?

— Ei nu vor să-mi spună ce s-a întâmplat cu el.

— Pentru că ei nu știu. A fost ucis.

Știa.

A simțit-o în oase toată săptămâna în care a stat încuiată în acea închisoare de lux.

Și tot o face să cedeze.

În timp ce plânge, chipul i se schimonosește de durere pe măsură ce copcile de pe frunte i se întind.

— Îmi pare foarte rău, spune Raj. A tras în echipa SWAT.

Helena se șterge la ochi și privește peste masă.

— Tu cum de ești implicat în toate acestea?

— A fost greșeala vieții mele să abandonez proiectul nostru pe platforma petrolieră a lui Slade. Credeam că e nebun. Cu toții credeam asta. Șaisprezece luni mai târziu, m-am trezit într-o noapte și îmi curgea sânge din nas. Nu știam ce însemna, dar timpul petrecut de noi pe platformă se transformase în amintiri false. Mi-am dat seama că ai realizat ceva incredibil.

— Deci știai încă de atunci ce este scaunul?

— Nu. Am bănuait că ai descoperit o cale de a modifica amintirile. Am vrut să iau parte la asta. Am încercat să vă găesc pe tine și pe Slade, dar dispăruserăți amândoi. Când Sindromul Amintirilor False a apărut pentru prima oară la scară mare, m-am dus în singurul loc unde știam că voi găsi pe cineva interesat de povestea mea.

— DARPA? Chiar ai crezut că este o idee bună?

— Toate agențiile guvernamentale erau confuze. CDC încerca să găsească un patogen care nu exista. Un fizician de la RAND a scris o notă, teoretizând că SAF ar putea fi niște microschimbări în relația spațiu-timp. Dar DARPA m-a crezut. Am început apoi să căutăm victime ale SAF și să le interviuăm. Luna trecută am găsit pe cineva care a pretins că a fost pus pe un scaun și trimis înapoi într-o amintire. Tot ce știa era că se întâmplase într-un hotel de undeva din Manhattan. Știam că trebuie să fi fost tu sau Slade – sau voi doi lucrând împreună.

— De ce te-ai duce la DARPA pentru așa ceva?

— Bani și resurse. Am adus o echipă în New York. Am început să căutăm acest hotel, dar nu l-am putut găsi. Apoi, după ce a apărut Big Bend, am auzit zvonuri cum că o echipă SWAT a NYPD plănuia un raid într-o clădire din Midtown care putea avea legături cu SAF. Echipa mea a preluat totul.

Helena privește pe geam, peste râu, și simte soarele cald pe față.

— Lucrai cu Slade? o întreabă Raj.

— Încercam să-l opresc.

— De ce?

— Pentru că scaunul este periculos. L-ai folosit?

— Am rulat câteva diagnostice. În principal, m-am pus la punct cu privire la funcționalitatea sa. Raj deschide servieta. Uite, înțeleg îngrijorările tale, dar chiar te-am putea folosi. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm...

Scoate din servietă un teanc de hârtii și le aruncă pe măsuța de cafea.
— Ce sunt astea? întreabă ea.
— Un contract de angajare.
Ea ridică privirea spre Raj.
— N-ai auzit ce am spus adineauri?
— Ei știu că scaunul este capabil de o întoarcere în amintire. Chiar crezi că nu îl vor folosi? Duhul acela nu se va întoarce niciodată în lampă.
— Nu înseamnă că trebuie să-i ajut.
— Totuși, dacă vrei, poți fi tratată cu tot respectul datorat geniului care a inventat această tehnologie. Vei avea un loc la masă. Vei face parte din crearea istoriei. Asta este propunerea mea. Pot conta pe tine?
Helena privește peste masă cu un zâmbet tăios.
— Poți să te duci dracului!

ZIUA 10

Afară ninge și pe pervaz s-a adunat deja un centimetru de zăpadă. Traficul e îngreunat pe podul Queensboro, care pare să dispară și să reapară în funcție de intensitatea ninsorii.

După micul dejun, Jessica trage zăvorul și îi spune să se îmbrace.

— De ce? o întreabă Helena.

— Acum, spune Jessica, iar Helena sesizează prima nuanță de amenințare din cele zece zile în care au fost împreună.

Coboară cu liftul de marfă spre parcare subterană, îndreptându-se spre un șir de SUV-uri Suburban negre, curate.

Merg apoi prin tunelul Queens-Midtown ca și când s-ar îndrepta spre La Guardia, Helena se întreabă – dacă vor zbura undeva, dar nu îndrăznește să întrebe. Trec pe lângă aeroport și continuă spre Flushing, pe lângă vitrinele în culorile curcubeului din Chinatown, oprind în cele din urmă lângă o serie de clădiri de birouri joase care nu prezintă nimic deosebit.

Când ajung afară, Alonzo o ia pe Helena de braț și o conduce pe scara spre intrarea principală. Trec de ușile duble și se opresc lângă recepție, unde un bărbat foarte înalt – având cel puțin un metru nouăzeci și opt – îi așteaptă stând în picioare.

Îl expediază pe Alonzo după un „Îți voi trimite un mesaj”, cu o voce gravă, apoi își îndreaptă atenția spre Helena.

— Deci tu ești geniul? o întreabă bărbatul. Are o barbă uimitoare și sprâncene groase și negre, care se unesc ca un tufiș sub fruntea lui. Întinde mâna. Eu sunt John Shaw. Bine ai venit la DARPA.

— Ce faceți aici, domnule Shaw?

— Bănuiesc că ai putea spune că sunt cel răspunzător. Vino cu mine. Pornește spre punctul de securitate, dar ea nu se mișcă. După cinci pași, privește înapoi spre ea. Aceasta nu a fost o sugestie, doctore Smith!

Folosește cardul de acces și intră amândoi prin ușile glisante de sticlă, apoi el o conduce pe un hol cu covor de postav. Deși de afară clădirea seamănă cu un parc de birouri triste, interiorul, cu luminile sumbre și designul utilitar, este până la cel mai mic detaliu un labirint guvernamental fără suflet.

— Am prădat laboratorul lui Slade și am adus tot echipamentul aici, ca să îl putem păzi cum trebuie.

— Raj nu v-a transmis poziția mea despre ideea de a vă ajuta?

— Ba da.

— Atunci, de ce sunt aici?

— Vreau să îți arăt ce facem.

— Dacă este vorba despre scaun, nu mă interesează.

Ajung la o ușă rotativă din sticlă ce pare securizată, cu un sistem biometric de securitate.

Shaw se uită în jos la Helena, dominând-o cu cei treizeci de centimetri în plus ai înălțimii sale. În alte circumstanțe, chipul său ar putea fi prietenos, dar în clipa aceea pare extrem de enervant.

Mirosul de bomboane Altoid cu aromă de scorțișoară ajunge la ea în timp ce el spune:

— Vreau să știi că nu există niciun loc mai sigur în toată lumea asta – luată în lung și în lat – decât cel aflat de partea opusă a acelei sticle. Poate că nu pare, dar clădirea asta este o adevărată fortăreață, iar la DARPA, ne păstrăm secretele.

— Acea sticlă nu poate izola scaunul. Nimic nu poate. Oricum, pentru ce vă trebuie?

Colțul drept al gurii lui se ridică și, pentru o clipă, ea zărește viclenia oțelită din privirea lui.

— Doctore Smith, fă-mi o favoare, spune Shaw.

— Care ar fi aceea?

— În următoarea oră din viața ta, încearcă să-ți păstrezi mintea deschisă.

•

Scaunul și camera de deprivare se află alături în centru, sub razele luminilor de veghe, în cel mai sofisticat laborator pe care l-a văzut Helena vreodată.

Raj se află deja la terminal când intră ei, iar în spatele lui stă o femeie de vreo douăzeci și cinci de ani, în uniformă și cu cizme militare, cu brațele pline de tatuaje și cu părul negru prins la spate într-o coadă de cal.

Shaw o conduce pe Helena lângă terminal.

— Aceasta este Timoney Rodriguez.

Femeia încuviințează din cap înspre Helena.

— Dânsa cine este?

— Helena Smith. E cea care a creat toate acestea. Raj, cum stăm?

— Cu toată viteza înainte. Raj întoarce scaunul și se uită la Timoney.
Ești gata? întreabă el.

— Cred că da.

Helena se uită la Shaw.

— Ce se întâmplă?

— O trimitem pe Timoney înapoi într-o amintire.

— Cu ce scop?

— Vei vedea.

Helena se întoarce spre Timoney.

— Îți dai seama că urmează să te omoare în rezervorul acela?

— John și Raj m-au informat în legătură cu tot când m-au adus aici.

— Te vor paraliza și îți vor opri inima. Am trecut prin asta de patru ori și te pot asigura că este un proces agonizant și că nu ai cum să ocolești durerea.

— În regulă, în regulă...

— Modificările pe care le faci vor afecta alți oameni, provocându-le tot felul de necazuri, dar și durere. Durere pentru care nu sunt pregătiți. Crezi că ai dreptul să faci asta?

Nimeni nu pare să bage în seamă întrebarea Helenei.

Raj se ridică și arată spre scaun.

— Ia loc, Timoney, spune el.

Apucă apoi una dintre căștile argintii din dulapul de lângă terminal și o aduce lângă scaun. O potrivește pe capul lui Timoney și începe să prindă curelușa sub bărbie.

— Acesta este aparatul de reactivare? întreabă Timoney.

— Exact. Lucrează cu microscopul de lumină pentru a înregistra amintirea. Apoi, când te vei muta în rezervor, salvează șablonul neuronal pentru a fi reactivat de laser. E cel care coboară microscopul peste cască. Te-ai gândit la amintirea pe care vrei să o înregistrezi?

— John mi-a spus că îmi va oferi câteva sfaturi.

— Singurul parametru care contează pentru mine este vechimea amintirii, care trebuie să aibă cel puțin trei ani, spune Shaw.

Raj deschide compartimentul încorporat în tetiera scaunului și desface tijele telescopice de titan, pe care le fixează în lăcașuri pe exteriorul microscopului.

— Amintirea nu trebuie să fie extinsă, spune el. Trebuie doar să fie vie. Durerea și plăcerea sunt marcaje bune. Deci este o emoție puternică. Nu-i așa, Helena?

Ea nu spune nimic. Privește cum se desfășoară cel mai mare coșmar al ei – scaunul – într-un laborator guvernamental.

Raj se apropie de terminal, pregătește un nou fișier de înregistrare și aduce tableta care funcționează drept telecomandă.

Se așază pe scaun lângă Timoney și spune:

— Cea mai bună modalitate de a înregistra o amintire, mai ales la început, este să o parcurgi vorbind. Încearcă să mergi mai adânc decât doar ceea ce ai văzut și ai simțit. Amintirea sunetelor, a gusturilor și a mirosurilor, toate sunt importante pentru o redare vie. Începem oricând ești gata.

Timoney închide ochii, apoi trage adânc aer în piept.

Își amintește cum stătea la barul cu blat de cupru al unui local pe care îl frecventează în Village, așteptând bourbonul pe care l-a comandat. O femeie s-a strecurat lângă ea ca să îl cheme pe barman și s-a lovit de Timoney, ajungând suficient de aproape încât Timoney să îi miroasă parfumul. Femeia s-a întors ca să își ceară scuze și s-au privit în ochi preț de trei secunde.

Timoney știa că, oricând s-ar fi urcat în rezervor, avea să moară. Era deopotrivă incitată și îngrozită de perspectivă. De fapt, motivul pentru care a ieșit în oraș în seara aceea era nevoia unei conexiuni fizice.

— Avea pielea de culoarea cafelei cu frișcă și buzele ei m-au dat gata. Voiam atât de mult s-o ating... Dumnezeuule, aveam mare nevoie tare să mi-o trag, dar doar am zâmbit și am spus: „Este în regulă, nu-ți face griji!” Viața este alcătuită dintr-un milion de astfel de regrete, nu-i așa?

Timoney deschide ochii.

— Cum a fost?

Raj ține tableta ca să le arate tuturor: NUMĂR SINAPTIC – 156.

— Este suficient? întreabă Shaw.

— Tot ce este peste 120 se află într-o zonă sigură.

Introduce apoi o perfuzie în antebrațul stâng al lui Timoney și montează portul de injecție. Timoney își dă jos uniforma și se îndreaptă spre rezervor.

Raj deschide trapa și Shaw îi oferă mâna în timp ce ea urcă.

Shaw spune, privind în jos spre soldatul său:

— Îți amintești tot ce am discutat?

— Da. Nu sunt sigură la ce să mă aștept.

— Ca să fiu sincer, niciunul dintre noi nu este. Ne vedem pe partea cealaltă.

Raj închide trapa și se mută la terminal. Shaw stă în spatele lui, iar Helena se apropie să studieze monitoarele. Protocolul de reactivare este deja inițiat; Raj verifică din nou dozajul de Rocuronium și tiopental sodic.

— Domnule Shaw? zice Helena.

El ridică privirea spre ea.

— În momentul acesta, suntem singurii oameni din lume care controlează scaunul.

— Așa sper.

— Te implor... Încearcă să te controlezi... Utilizarea lui nu a dus decât la haos și durere.

— Poate că la comanda sa se aflau oamenii nepotriviți.

— Omenirea nu are înțelepciunea de a gestiona acest gen de putere.

— Sunt pe cale să-ți dovedesc contrariul.

Ea se gândește cum să oprească asta, dar vede lângă ușă doi paznici înarmați. Dacă ar încerca ceva, vor sări pe ea în câteva secunde.

Raj ia casca și rostește în microfon:

— Timoney, începem în zece secunde.

În boxă se aude respirația precipitată a femeii.

— Sunt gata.

Raj activează portul de injecție. Echipamentul lui Slade s-a îmbunătățit vizibil de la ultimele lor zile pe platformă, când era nevoie ca un medic să monitorizeze subiecții de test și să își spună părerea despre când ar trebui acționat laserul. Acest nou program automatizează secvența medicamentelor pe baza raportării în timp real a semnelor vitale, acționând

laserul numai când este detectată eliberarea de dimetiltriptamină.

— Cât mai durează până la trecere? întreabă Shaw.

— Depinde de cum reacționează corpul ei la medicamente.

Rocuroniumul este introdus, fiind urmat, treizeci de secunde mai târziu, de tiopentalul sodic.

Shaw se apleacă spre un ecran împărțit în două, care afișează în stânga semnele vitale ale lui Timoney și în dreapta un flux de imagini de la camera cu vedere nocturnă din rezervor.

— Inima îi bate cu putere, dar pare atât de calmă...

— Și a ta ar bate la fel dacă te-ai sufoca în timp ce ți s-ar opri inima, spune Helena.

Toți privesc bătaile inimii lui Timoney, care se opresc.

Trec câteva minute.

Pe o parte a feței lui Shaw se scurge o picătură de sudoare.

— E normal să dureze atât de mult? întreabă el.

— Da, răspunde Helena. Atât de mult durează să mori după ce inima nu îți mai bate. Te asigur că pentru ea pare mult mai mult.

Monitorul care arată starea laserului afișează o alertă – ELIBERARE DE DMT DETECTATĂ. Imaginea anterior neagră a creierului lui Timoney se transformă într-o explozie de lumini.

— Laserul este activat, spune Raj.

După zece secunde, o nouă alertă înlocuiește notificarea DMT – REACTIVAREA MEMORIEI TERMINATĂ.

Raj privește spre Shaw și spune:

— În orice clipă...

•

În loc de terminal, Helena se trezește dintr-odată la masa de conferințe din partea opusă a laboratorului. Îi curge sânge din nas, iar capul îi pulsează.

Shaw, Raj și Timoney stau și ei la masă; tuturor le curge sânge din nas, cu excepția lui Timoney.

Shaw râde.

— Dumnezeu! Se uită la Raj. A funcționat. A mers, la naiba!

— Ce ai făcut? întreabă Helena, încă încercând să separe amintirile moarte de cele noi, adevărate.

— Gândește-te la atacul armat de la școală de acum două zile, spune Raj. Helena încearcă să își amintească știrile pe care le urmărise cu câteva

dimineți în urmă în apartamentul ei – hoarde de elevi evacuați din școală, videoclipuri groaznice de pe telefoanele elevilor, care arătau dezastrul ce se desfășura la cantină, părinți devastați implorând politicienii să intervină, pentru a nu mai permite să se întâmple asemenea tragedii, informări ale poliției și priveghiuri...

Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

Acum, acestea sunt amintiri moarte.

În schimb, când atacatorul a urcat treptele școlii, cu un AR-15 pe după umăr și cu o geantă neagră plină cu bombe artizanale, pistoale și încărcătoare cu capacitatea cincizeci, o rundă 7,62 NATO, trasă dintr-o pușcă M40 de la o distanță de aproximativ două sute șaptezeci și cinci de metri, i-a intrat prin ceafă, ieșind prin cavitatea stângă a sinusului.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, identitatea atacatorului școlii rămâne necunoscută, dar justițiarul anonim care l-a eliminat este considerat un erou în toată lumea.

Shaw se uită la Helena.

— Scaunul tău a salvat nouăsprezece vieți.

Ea rămâne fără cuvinte.

— Uite, știu că se poate argumenta că scaunul ar trebui eradicat de pe fața Pământului. Este un afront la adresa ordinii naturale a lucrurilor. Dar tocmai a salvat nouăsprezece copii și a șters durerea de neimaginat a familiilor lor.

— Asta e...

— O joacă de-a Dumnezeu?

— Da.

— Dar nu este o joacă de-a Dumnezeu și când *nu* intervenim, deși avem această putere?

— Nu ar trebui să avem această putere.

— Dar o avem. Datorită unui lucru pe care tu l-ai creat.

Ea tremură.

— Este ca și cum nu ai vedea decât partea dăunătoare a ceea ce ar putea face scaunul tău, spune Shaw. Când ți-ai început cercetările și experimentai pe șoareci, care era scopul care te ghida?

— Mereu am fost interesată de memorie. Când mama a ajuns să sufere de Alzheimer, am vrut să construiesc ceva care să poată salva amintirile de bază.

— Ai trecut cu mult dincolo de asta, spune Timoney. Nu ai salvat doar

amintiri. Ai salvat vieți.

— M-ai întrebat de ce am vrut scaunul, spune Shaw. Sper că azi ai aflat oarecum cine sunt și ce vreau. Mergi acasă, bucură-te de acest moment. Acei copii sunt în viață datorită ție.

•

Când se întoarce în apartament, stă în pat toată după-amiaza, privind reportaje și știri despre atacul armat de la școală, care „nu s-a întâmplat”. Elevii care au fost uciși stau în fața camerelor, relatând amintiri false despre cum au fost împușcați. Un tată care plânge vorbește despre cum a mers la morgă ca să-și identifice fiul mort, o mamă îndurerată povestește despre cum tocmai a planificat înmormântarea fiicei sale, deși, nu cu mult timp în urmă, o ducea cu mașina la școală.

Helena se întreabă dacă numai ea vede ușorul dezechilibru din ochii unuia dintre elevii uciși anterior.

În timp ce este martora lumii care încearcă să se împace cu imposibilul, nu poate să nu se întrebe ce cred masele despre asta.

Învățații religioși vorbesc despre timpurile străvechi, când miracolele se întâmplau cu mare frecvență. Speculează că s-au întors într-o astfel de epocă, că aceasta ar putea fi precursora celei de-a doua veniri.

În timp ce oamenii se înghesuie în biserici, cei mai buni cercetători declară că lumea a experimentat un alt „incident masiv de memorie”. Și, deși vorbesc despre realități alternative și fragmentarea relației spațiu-timp, par mai uimiți și mai tulburați decât oamenii Domnului.

Gândurile ei revin la ceea ce Shaw i-a spus în laborator: *Este ca și cum nu ai vedea decât partea dăunătoare a ceea ce ar putea face scaunul tău.* Este adevărat. S-a gândit întotdeauna doar la daunele potențiale, iar acea teamă a influențat traiectoria vieții ei încă de când a ajuns pe platforma petrolieră a lui Slade.

În timp ce noaptea se lasă peste Manhattan, ea stă lângă fereastra înaltă până în tavan, privind peste podul Queensboro. Grinzile sale iluminate se reflectă spectaculos, într-o spirală de culori strălucitoare, pe suprafața East River.

Înțelege ce înseamnă să schimbe lumea.

În dimineața următoare, este condusă la clădirea DARPA din Queens, unde Shaw o așteaptă din nou afară, lângă pază.

Când se îndreaptă spre laborator, el o întreabă:

— Te-ai uitat la știri aseară?

— Puțin.

— Te-ai simțit destul de bine, nu-i așa?

În laborator, Timoney, Raj și doi bărbați pe care Helena nu i-a mai văzut până acum stau la masa de conferințe. Shaw o prezintă nou-veniților – un tânăr ofițer de marină pe nume Steve, pe care îl descrie drept corespondentul lui Timoney, și un bărbat îmbrăcat impecabil, într-un costum negru, pe nume Albert Kinney.

— Albert a venit aici de la RAND, spune Shaw.

— Tu ai proiectat scaunul? o întreabă Albert, dând mâna cu ea.

— Din păcate, răspunde Helena.

— Este uimitor.

Ea se așază pe unul dintre ultimele scaune neocupate, iar Shaw se deplasează în capul mesei, unde rămâne în picioare, privind grupul.

— Bine ați venit, spune el. În ultima săptămână, am vorbit cu fiecare dintre voi despre scaunul de memorie pe care echipa mea l-a recuperat în noiembrie. Ieri după-amiază, am utilizat cu succes scaunul pentru a revizui rezultatul atacului armat de la școala din Maryland. Există o convingere pe care o respect, și anume aceea că nu putem încredința nimănui o descoperire de o asemenea forță. Nu vreau să vorbesc în numele tău, doctore Smith, dar chiar și tu, creatorul scaunului, împărtășești această opinie.

— Așa este.

— Am însă o perspectivă diferită, încurajat de ceea ce am realizat ieri. Cred că, pe măsură ce tehnologia se va răspândi în lume, vom putea să găsim cea mai bună modalitate de a o utiliza pentru continuarea și îmbunătățirea speciei noastre. Scaunul are un potențial uimitor de a aduce binele în lume. Pe lângă doctorul Smith, la această masă mai sunt Timoney Rodriguez și Steve Crowder, doi dintre cei mai capabili soldați ai armatei americane. Raj Anand, omul căruia îi datorăm găsirea scaunului. Albert Kinney, un teoretician în sisteme RAND cu o minte ca un diamant. Și eu. Ca director adjunct pentru DARPA, am resursele de a crea, sub promisiunea secretului absolut, un program nou, pe care îl vom începe azi.

Helena simte cum i se strânge stomacul.

— Intenționezi să folosești în continuare scaunul? întreabă ea.
— Desigur.
— În ce scop?
— Scopul misiunii grupului nostru este ceva ce vom crea împreună.
— Deci te gândești la noi ca la un fel de centru de creiere? întreabă Albert.

— Exact. Iar parametrii folosirii sunt, de asemenea, ceva ce vom decide împreună.

Helena împinge scaunul în spate și se ridică.

— Nu vreau să fac parte din asta.

Shaw o privește din capul mesei, iar maxilarul i se tensionează.

— Acest grup are nevoie de vocea ta. De scepticismul tău.

— Nu este scepticism. Da, am salvat vieți ieri, dar, făcând asta, am creat amintiri false și confuzie în mințile a milioane de oameni. De fiecare dată când vei folosi scaunul, vei schimba felul în care ființele umane procesează realitatea. Nu avem idee care ar putea fi efectele pe termen lung.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spune Shaw. Crezi că vreo persoană decentă este tristă acum pentru că nouăsprezece elevi *n-au fost*, de fapt, uciși? Nu vorbim despre schimbarea amintirilor bune cu cele rele sau despre modificarea aleatorie a realității. Suntem aici pentru un singur scop – să scăpăm oamenii de durere.

Helena se apleacă în față.

— Asta nu este cu nimic diferit față de modul în care folosea scaunul Marcus Slade. El voia să schimbe felul în care experimentăm realitatea, dar la un nivel practic, lăsând oamenii să se întoarcă și să își repare viețile, ceea ce era bine pentru unii și catastrofal pentru alții.

— Helena ridică o problemă legitimă, spune Albert. Deja există suficientă literatură în lume despre efectele SAF asupra creierului, problemele de depozitare în exces a amintirilor și amintirile false la oameni cu tulburări mintale. Aș recomanda să organizăm o echipă care să cerceteze fiecare document serios ce a fost publicat despre acest subiect, ca să rămânem informați în continuare. În teorie, dacă limităm vechimea amintirilor în care ne trimitem agenții, limităm disonanța cognitivă între cronologiile reale și cele false.

— În teorie? întreabă Helena. Nu ar trebui să avansați cu informații mai bune decât cele teoretice dacă vorbim despre modificarea naturii realității?

— Albert, propui să eliminăm cu totul călătoria în trecutul îndepărtat?

întreabă Shaw. Pentru că am aici o listă... Atinge un caiet îmbrăcat în piele neagră... de atrocități și dezastre din secolele XX și XXI. Doar propun câteva idei, dar dacă am găsi un om de nouăzeci de ani cu instructaj de lunetist în trecut? O minte ascuțită? Cu amintiri limpezi? Helena, care este cea mai mică vârstă la care te simți confortabil să trimiți pe cineva înapoi într-o amintire?

— Nu-mi vine să cred că discutăm asta.

— Doar vorbim acum. La masa asta nu există idei proaste.

— Creierul feminin se maturizează complet la douăzeci și unu de ani, spune ea. Creierul masculin, câțiva ani mai târziu. O persoană de șaisprezece ani probabil că ar putea să gestioneze asta, dar am avea nevoie de testare ca să fim siguri. Există posibilitatea ca, atunci când trimitem pe cineva înapoi în amintirile sale la o vârstă prea timpurie, funcțiile sale cognitive să se prăbușească, pur și simplu. Conștiința unui adult îndesată într-un creier subdezvoltat ar putea fi un dezastru.

— Sugerezi ce cred eu că sugerezi, John? întreabă Albert. Să trimitem agenți cu patruzeci, cincizeci, șaiszeci de ani în urmă ca să asasineze dictatori înainte să apuce să ucidă milioane de oameni?

— Sau să *oprim* un asasinat care a devenit catalizatorul unei tragedii epice – de exemplu, când Gavrilo Princip, un sârb bosniac, l-a ucis pe arhiducele Franz Ferdinand, în 1914, și astfel a dăruit prima piesă de domino dintr-un lanț care, în cele din urmă, a declanșat Primul Război Mondial. Pur și simplu, supun discuției acest aspect. Stăm într-o cameră cu un aparat de o putere incredibilă.

Se așterne o tăcere sobră.

Helena se așază din nou. Inima îi bate cu putere și i se usucă gura.

— Singurul motiv pentru care încă sunt la masa asta este acela că cineva trebuie să fie vocea rațiunii, spune ea.

— Nu pot decât să fiu de acord, răspunde Shaw.

— Una este să schimbăm evenimentele din ultimele două zile. Nu mă înțelegeți greșit, dar este un lucru incredibil de periculos și nu ar trebui să-l mai faceți vreodată. Este cu totul altceva însă să salvați viețile a milioane de oameni care au trăit cu jumătate de secol în urmă. De dragul discuției... dacă am găsi o modalitate de a împiedica să aibă loc al Doilea Război Mondial? Dacă, din cauza acțiunilor noastre, treizeci de milioane de oameni ar trăi în loc să fi murit? Poate credeți că asta sună uimitor. Priviți mai bine! Cum poți calcula potențialul de bine sau rău al morții acelor oameni? Cine

poate spune dacă nu cumva acțiunile unui monstru precum Hitler, Stalin sau Pol Pot nu au prevenit ascensiunea unui tiran mult mai mare? O alterare de o asemenea anvergură ar schimba prezentul în mod sigur, dincolo de puterea noastră de înțelegere. Ar anula căsătoriile și nașterile a milioane de oameni. Fără Hitler, o întreagă generație de imigranți nu ar fi venit vreodată în SUA. Sau, și mai simplu spus, dacă iubitul străstrăbunicii tale nu moare în război, ea se căsătorește cu el în locul străstrăbunicului tău. Bunicii tăi nu se nasc niciodată și – al naibii de evident – nici voi. Se uită la Albert. Ești teoretician de sisteme, nu? Poți concepe vreo modelare a acestei situații astfel încât să extrapolezi modificările populației planetei la acest nivel colosal?

— Da, aș putea dezvolta câteva modele, dar, referitor la ce spui tu, a urmări cauza și efectul cu un asemenea set imens de date este practic imposibil. Sunt de acord că ne învârtim periculos de aproape pe lângă legea consecințelor neintenționate. Uite un exercițiu de gândire la care să cugetăm pe loc.

Dacă Anglia nu ar fi declarat război Germaniei din cauza unui lucru făcut de noi, atunci Alan Turing, părintele computerului și al inteligenței artificiale, nu ar fi fost hotărât să spargă tehnologia germană de cifrare. Poate că acum încă ar fi continuat să consolideze fundația lumii moderne, bazată pe microcipuri, în care trăim. Dar, din nou, poate că nu. Sau într-un grad mai mic. Și câte vieți au fost salvate pe baza acestei tehnologii care ne protejează? Mai multe decât viețile pierdute în al Doilea Război Mondial? Bulgărele de zăpadă „cum ar fi dacă” se rostogolește la infinit.

— Notat, spune Shaw. Acestea sunt tipurile de discuții pe care trebuie să le purtăm. Se uită la Helena. De aceea te vreau aici. Nu mă vei opri să folosesc scaunul, dar poate mă poți ajuta să îl folosesc cu înțelepciune.

ZIUA 17

Își petrec prima săptămână stabilind regulile de bază, printre care...

Singurele persoane care au voie să folosească scaunul sunt agenții instruiți, precum Timoney și Steve.

Scaunul nu poate fi utilizat pentru modificarea evenimentelor din istoriile personale ale membrilor echipei sau ale prietenilor și familiilor lor.

Scaunul nu poate fi utilizat pentru a trimite agenții mai departe de cinci

zile în trecut.

Singurul scop al utilizării scaunului este prevenirea tragediilor și dezastrelor groaznice, care pot fi tratate simplu și anonim de către un agent.

Toate deciziile de a utiliza scaunul vor fi supuse la vot.

Albert decide să numească grupul lor „Departamentul Prevenirii Rahaturilor Extrem de Groaznice” și, ca multe nume care încep ca o glumă proastă, fără a fi înlocuite rapid, numele acesta rămâne permanent.

ZIUA 25

Două săptămâni mai târziu, Shaw trimite propunerea următoarei misiuni pentru a fi analizată de grup, aducând chiar o fotografie pentru a-și argumenta cazul.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, în Lander, Wyoming, o fată de unsprezece ani a fost găsită ucisă în dormitorul ei. Se remarcă un modus operandi similar cu alte cinci crime anterioare, care au avut loc într-o perioadă de opt săptămâni, în orașe izolate din vestul american.

Făptașul a intrat prin efracție în dormitor, undeva între unsprezece seara și patru dimineața, utilizând un tăietor de sticlă. Victimei i-a pus căluș și a violat-o în timp ce părinții ei dormeau fără să știe nimic, într-o altă cameră de pe holul alăturat.

— Spre deosebire de crimele anterioare, spune Shaw, când victimele au fost găsite abia câteva zile sau săptămâni mai târziu, de data asta a lăsat-o în pat, învelită în păături, iar părinții au găsit-o în dimineața următoare. Ceea ce înseamnă că avem o fereastră clară de timp, în care a avut loc crima, și știm locul exact. Nu încap nicio îndoială că acest monstru va face asta din nou. Aș vrea să votăm pentru utilizarea scaunului, iar eu votez prin „da”.

Imediat, Timoney și Steve votează pentru.

— Cum propuneți ca Steve să scape de ucigaș? Întreabă Albert.

— La ce te referi?

— Ei bine, se poate face totul în liniște, interceptându-l pe tip, ducându-l în mijlocul pustietății și băgându-l apoi în pământ, într-o groapă unde nu-l va mai găsi nimeni, niciodată. Și ar mai fi modalitatea zgomotoasă, când viitorul ucigaș este găsit în tufișuri cu gâtul tăiat, chiar sub fereastra pe care urma să intre, cu tăietorul de sticlă și cuțitul la el. Cu versiunea zgomotoasă am anunța, practic, existența Departamentului Prevenirii Rahaturilor

Extrem de Groaznice. Poate că vrem să facem acest anunț, poate că nu. Eu doar ridic întrebarea.

Helena privește cea mai tulburătoare fotografie pe care a văzut-o vreodată și gândirea rațională se dezintegrează sub ea. În acest moment, nu vrea decât ca persoana care a făcut asta să sufere.

— Votul meu este să demontăm acest laborator și să formatăm serverele, spune ea. Dar dacă vă decideți să mergeți mai departe cu asta – îmi dau seama că nu vă pot opri –, atunci omorâți-l pe animalul ăsta și lăsați-l cu instrumentele incriminatorii sub fereastra fetei.

— De ce, Helena? întreabă Shaw.

— Pentru că, dacă oamenii vor afla că cineva, o entitate, se află în spatele acestor mutări de realitate, atunci conștientizarea muncii voastre începe să capete o dimensiune mitică.

— Vrei să spui ca Batman? întreabă Albert zâmbind.

— Dacă scopul vostru este să reparați răul pe care îl fac oamenii, este în interesul oamenilor răi să se teamă de voi, răspunde Helena dându-și ochii peste cap. În plus, dacă îl vor găsi pe tipul ăsta aproape de locul crimei, gata să dea buzna în casă, autoritățile îl vor lega de celelalte crime și astfel putem spera că celelalte familii se vor simți mai consolete.

— Vrei să zici că devenim o sperietoare? spune Timoney.

— Dacă cineva alege să nu comită o atrocitate fiindcă se teme de un grup din umbră care are abilitatea de a manipula memoria și timpul, atunci această misiune e una cu care nu va trebui să vă confrunțați, căci nu implică amintiri false pe care să fiți nevoiți să le creați la un moment dat. Așa că da. Deveniți sperietoarea.

ZIUA 24

Steve găsește criminalul de copii la 1:35 dimineața, exact când începea să taie o gaură în fereastra dormitorului lui Daisy Robinson. Îl leagă cu bandă la gură și la încheieturi și îl taie încet, de la o ureche la alta, privindu-l cum se zvârcolește și sângerează până la moarte pe pământ, lângă casă.

ZIUA 31

În săptămâna următoare, refuză să intervină într-o deraiere de tren de pe

dealurile din Texas, în care mor nouă oameni și mulți alții sunt răniți.

ZIUA 54

Când un avion regional se prăbușește în pădurea veșnic verde din sudul Seattle-ului, aleg din nou să nu utilizeze scaunul, grupul argumentând că, la fel ca în cazul deraierii, până când se va determina cauza accidentului, va fi trecut prea mult timp ca să mai fie trimiși înapoi Steve și Timoney.

ZIUA 58

Zi după zi, devin din ce în ce mai clare tipurile de tragedii care sunt cel mai potrivite pentru a fi rezolvate. Dacă există o ezitare sau o îndoială de orice fel, spre ușurarea Helenei, aleg să nu intervină.

Ea continuă să fie ținută captivă în clădirea de apartamente din apropiere de Sutton Place. Alonzo și Jessica i-au permis să înceapă să iasă la plimbare seara.

Unul dintre ei o urmărește de la o jumătate de cvartal distanță, iar celălalt stă la o jumătate de cvartal în față.

Este prima săptămână din ianuarie, iar aerul polar al nopții o lovește peste față printre clădiri. Dar se bucură de falsa libertate de a se plimba prin New York noaptea, imaginându-și că este cu adevărat singură.

Devine contemplativă, gândindu-se la părinții ei și la Barry. Se tot întoarce la ultima imagine pe care o are cu el – stând în laboratorul lui Slade exact înainte să se stingă luminile.

Și apoi, un minut mai târziu, sunetul vocii lui, strigându-i să plece.

Lacrimile i se scurg pe chip.

Cei mai importanți trei oameni din viața ei nu mai sunt și nu îi va mai revedea niciodată. Singurătatea acută a acestei realități o taie până la os.

Are patruzeci și nouă de ani și se întreabă dacă asta înseamnă să te simți cu adevărat bătrân – nu doar o deteriorare fizică, ci și una interpersonală. O tăcere care crește, provocată de oamenii pe care îi iubești cel mai mult, care te-au modelat și ți-au definit lumea, continuând cu orice ar veni după aceea.

Fără vreo cale de scăpare, fără o soluție la orizont și fără cei pe care îi iubește alături, se întreabă cu teamă cât va mai putea face asta.

ZIUA 61

Timoney se întoarce într-o amintire pentru a opri un vânzător de asigurări tulburat, de cincizeci și doi de ani, să se alăture unei demonstrații politice din Berkley și să masacreze douăzeci și opt de studenți cu o pușcă de asalt.

ZIUA 70

Steve intră într-un apartament din Leeds în timp ce un bărbat își assemblează vesta de sinucigaș; îi străpunge ceafa cu lama unui cuțit de luptă și îi secționează *medulla oblongata*, lăsându-l cu fața în jos pe masă, peste o grămadă de cuie, șuruburi și nituri care, în dimineața următoare, ar fi ferfenițat doisprezece oameni în metroul din Londra.

ZIUA 90

La aniversarea de trei luni a programului, un articol din *New York Times* menționează cele opt misiuni ale lor, speculând că morțile eventualilor criminali, atacatori de școli și sinucigași cu bombă sugerează munca unei organizații enigmatice care posedă o tehnologie dincolo de orice înțelegere.

ZIUA 115

Helena este în pat, pe punctul de a adormi, când o bătaie puternică în ușa din față îi face inima să tresară cu putere. Dacă ar fi apartamentul ei, s-ar prefăce că este afară, așteptând ca vizitatorul să plece – dar, vai, trăiește sub supraveghere, iar zăvorul deja este tras.

Se dă jos din pat, își pune halatul de flanel și intră în sufragerie în timp ce John Shaw deschide ușa din față.

— Te rog, intră, spune ea.

— Scuze pentru vizita târzie. Traversează holul și intră în sufragerie. Frumos apartament.

Îi simte mirosul puternic de bourbon cu aromă de scorțișoară din respirație.

— Da, e cu chirie fixă, înțelegi...

I-ar putea oferi o bere sau altceva, dar nu o face.

Shaw se așază pe unul dintre scaunele cu căptușeală de la bufetul din bucătărie, iar ea rămâne în partea opusă, gândindu-se că arată mai gânditor și mai tulburat ca niciodată.

— Ce pot să fac pentru tine, John?

— Știu că nu ai crezut niciodată în ceea ce facem.

— Este adevărat.

— Dar mă bucur că participi la conversație. Ne faci să fim mai buni. Nu mă cunoști prea bine, dar nu mereu am... hei, nu ai nimic de băut?

Ea se duce la frigiderul Sub-Zero și scoate două sticle de Brooklyn Brewery, îndepărtând capacele.

Shaw trage o dușcă zdravănă și spune:

— Construiesc chestii pentru armată – practic, îi ajut să omoare oameni cât mai eficient posibil. Am contribuit la crearea unor tehnologii cu adevărat groaznice. Dar aceste ultime câteva luni au fost cele mai bune din viața mea. În fiecare noapte, în timp ce aștept să adorm, mă gândesc la durerea pe care o anulăm. Văd fețele oamenilor ale căror vieți le salvăm. Mă gândesc la Daisy Robinson. Mă gândesc la toți.

— Știu că încerci să faci ce este bine.

— Da... Poate pentru prima oară în viața mea. Își bea berea. Nu am spus nimic echipei, dar e o presiune asupra mea dinspre oamenii din poziții înalte.

— Ce fel de presiune?

— Datorită istoricului meu, mi se permite o lesă lungă și supraveghere minimă. Dar tot am stăpânii mei. Nu știu dacă ei bănuiesc ceva, dar vor să știe la ce lucrez.

— Ce poți să faci? întreabă ea.

— Sunt câteva moduri în care putem să jucăm cartea asta. Am putea crea un program fals, de fațadă, pentru a le oferi ceva strălucitor la care să se uite, ce nu seamănă deloc cu ceea ce facem de fapt. Probabil că așa am câștiga puțin timp. Varianta mai bună ar fi însă să le spunem pur și simplu.

— Nu poți face asta.

— Obiectivul principal al DARPA este să obțină inovații în tehnologii care să întărească securitatea noastră națională, cu focus pe aplicațiile militare. Helena, este doar o chestiune de timp. Nu pot ascunde asta de ei pentru totdeauna.

— Cum ar folosi armata scaunul?

— Cum nu l-ar folosi? Ieri, un pluton de la Divizia 101 a fost prins într-o ambuscadă în provincia Kandahar. Opt ofițeri de marină au fost uciși în acțiune. Asta nu este o informație publică încă. Luna trecută, un Blackhawk s-a prăbușit într-o misiune nocturnă de antrenament, în Hawaii. Cinci morți. Știi câte misiuni eșuează din cauză că ai ratat dușmanul cu câteva zile sau ore? Locul potrivit, ora greșită? Scaunul ar fi văzut drept un instrument care le-ar oferi comandanților abilitatea de a gestiona conflictele.

— Dar dacă nu vor împărtăși părerea ta despre cum ar trebui să fie utilizat scaunul?

— O, o vor face. Shaw își termină berea. Își desface gulerul și își slăbește cravata. Nu vreau să te sperii, dar nu doar Departamentul Apărării ar exploata scaunul. CIA, NSA, FBI – fiecare agenție ar vrea să-l folosească dacă se va afla. Suntem o agenție a Departamentului Apărării și asta va oferi o acoperire, dar toți vor cere să aibă un loc pe scaun.

— Iisuse! Se va afla?

— Greu de spus, dar îți poți imagina ce s-ar întâmpla dacă Departamentul de Justiție ar avea tehnologia asta? Ar transforma țara asta în *Minority Report*.

— Distruge scaunul!

— Helena...

— Ce? Cât de greu poate fi? Distruge-l înainte să se întâmple toate astea.

— Potențialul său de a face bine este prea mare. Deja am dovedit asta. Nu putem să-l distrugem din cauză că ne temem de ce *s-ar putea* întâmpla.

În apartament se așterne tăcerea. Helena apucă sticla de bere rece, umedă.

— Atunci, care este planul tău? întreabă ea.

— Nu am unul. Nu încă. Doar că aveam nevoie să știi ce urmează.

ZIUA 136

Începe mai repede decât anticipează oricine.

Shaw intră în laborator într-o dimineată de primăvară, pentru ședința lor zilnică despre nenorocirile îngrozitoare care s-au întâmplat în lume în ultimele douăzeci și patru de ore, și spune:

— Avem prima noastră misiune atribuită.

- De către cine? întreabă Raj.
- Cineva de sus pe lanțul trofic.
- Deci, știi? întreabă Helena.
- Da. Deschide un plic galben având Top Secret ștampilat cu roșu pe o parte. Asta nu a apărut la știri. Cu treizeci și patru de zile în urmă, un avion de luptă de a șasea generație a avut o defecțiune și s-a prăbușit undeva lângă granița dintre Ucraina și Belarus. Aeronava nu a fost distrusă și sunt destul de siguri că pilotul a fost capturat. Vorbim despre un Boeing F/A-XX strict secret, care este încă în dezvoltare; în plus, e plin cu tot felul de agregate pe care am prefera ca rușii să nu le aibă. Mi-au cerut să trimit înapoi un agent, ca să îmi spună despre acest accident. Apoi, trebuie să livrez mesajul secretarului adjunct al Apărării, care se va asigura că va trimite vorba prin lanțul de comandă, astfel încât aeronava să fie inspectată înainte de zborul de test și să nu zboare în apropierea teritoriului rus.
- Le-ai spus că nu folosim scaunul ca să mergem atât de mult înapoi? întreabă Albert.
- Nu m-am exprimat chiar atât de strident, dar, da.
- Și?
- Mi-au spus „fă dracului așa cum ți se spune”.

ZIUA 140

Shaw încă are mână liberă să intervină în tragedii civile, dar munca lor devine tot mai orientată spre domeniul militar.

Utilizează scaunul ca să meargă înapoi și să anuleze un atac cu drona asupra unei nunți, care a ucis în mare parte femeii și copiii afgani și a ratat complet ținta inițială, care nici măcar nu era prezentă.

ZIUA 146

Revizuiesc o lovitură aeriană dintr-un bombardier B-1 Lancer, care și-a lansat prost încărcătura și a ucis o echipă întreagă de operațiuni speciale în provincia Zabul, în locul forțelor talibane care trebuiau atacate.

ZIUA 152

Patru soldați morți, atacați de militanți islamici în timp ce patrulau prin

deșertul izolat din Niger, sunt reînviați când Timoney moare în rezervor și îi dă lui Shaw detaliile ambuscadei care urmează.

Folosesc scaunul atât de frecvent – cel puțin o dată pe săptămână –, încât Shaw aduce un nou agent pentru a ușura povara lui Steve și Timoney, care încep să experimenteze primele semne de degradare mentală din cauza stresului de a muri iar și iar.

ZIUA 160

Helena se îndreaptă spre parcare blocului ei și intră în mașina Suburban neagră împreună cu Alonzo și Jessica, simțindu-se mai lipsită de speranță ca niciodată. Nu mai poate continua așa. Armata îi folosește scaunul, iar ea nu are cum să o oprească. Scaunul în sine este supravegheat 24 de ore, șapte zile pe săptămână, iar ea nu are acces la sistem. Chiar dacă ar reuși să scape de Alonzo și de Jessica, dat fiind ceea ce știe, guvernul nu s-ar opri din a o vâna. În plus, Shaw ar putea pur și simplu să trimită un agent înapoi într-o amintire, pentru a-i contracara evadarea.

Gândurile întunecate o copleșesc din nou.

Telefonul îi vibrează în buzunar în timp ce se îndreaptă spre sud pe FDR Drive – e Shaw.

— Hei, sunt pe drum, răspunde ea.

— Am vrut să-ți spun ție mai întâi.

— Despre ce e vorba?

— În dimineața asta am primit o misiune nouă.

— Ce este?

Cerul dispare în timp ce trec prin portalul Manhattan al tunelului Queens-Midtown.

— Vor să trimitem pe cineva cu aproape un an înapoi.

— De ce? Pentru ce?

Jessica apasă pedala frânei suficient de tare încât Helena să fie proiectată în față, ținută pe loc de centură. Dincolo de parbriz, o mare de faruri roșii iluminează tunelul din față, în timp ce șoferii iritați încep să claxoneze.

— Un asasinat.

Adânc în tunel, o explozie distantă de lumină, urmată de un sunet ca un tunet.

Ferestrele se zguduie, iar mașina tremură sub ea.

— Ce dracului a fost asta? întreabă Alonzo.

— John, te sun imediat înapoi. Helena lasă telefonul jos. Ce se întâmplă?

— Cred că a fost un accident în față.

Alonzo deschide portiera și intră în tunel.

Jessica îl urmează.

Mirosul de fum care intră prin fante o aduce pe Helena înapoi în prezent. Privește înapoi prin lunetă spre mașinile blocate în spatele lor.

Un bărbat aleargă pe lângă geamul ei, îndreptându-se spre lumină, iar Helena simte primul fior de frică pe șira spinării.

Tot mai mulți oameni, care par îngroziți, vin în grabă printre mașini, îndreptându-se spre Manhattan de parcă ar încerca să scape de ceva.

Helena deschide portiera și pășește afară.

Agitația oamenilor înfricoșăți și ecourile de disperare se aud între pereții tunelului și crește treptat, astupând zgomotul a o mie de motoare de mașini.

— Alonzo?

— Nu știu ce s-a întâmplat, spune el, dar e ceva rău.

În aer se simte un miros greu – nu doar de gaze de eșapament, ci și de benzină și diverse lucruri care se topesc.

Fumul iese din partea din față a tunelului, iar oamenii care aleargă spre ea arată terificați, cu fețele sângerânde și înnegrite.

Aerul se deteriorează rapid și încep să o ardă ochii, abia mai reușind să zărească ce este înaintea.

— Alonzo, trebuie să plecăm de aici, spune Jessica. Chiar acum.

Helena se îneacă din cauza fumului și, când privește înapoi spre Manhattan, observă că ieșirea din tunel nu este mai mult de un punct luminos în depărtare.

Când se întorc să plece, un bărbat apare din fum, șchiopătând și ținându-se într-o parte, cu dureri evidente.

Helena se grăbește spre el, tușind în timp ce trage aer în piept, și vede un fragment de sticlă înfipt într-o parte a bărbatului. Are mâinile pline de sânge și chipul îi e înnegrit de fum și schimonosit de agonie.

— Helena! strigă Jessica. Plecăm!

— Are nevoie de ajutorul nostru.

Bărbatul se clatină spre Helena, străduindu-se să respire. Alonzo vine în grabă, iar el și Helena îl iau de câte un braț, punându-l pe după umeri. Este un bărbat masiv, de cel puțin o sută de kilograme, și poartă o cămașă arsă pe jumătate, cu numele și logo-ul unui serviciu de curierat pe buzunarul din

față.

Este o ușurare când se îndreaptă în direcția luminii. Cu fiecare pas, piciorul stâng al bărbatului pleoscăie tot mai tare în pantof, care i se umple de sânge.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? îl întreabă Helena.

— Două camioane s-au oprit în trafic, blocând ambele benzi puțin mai în față de mine. Toți claxonau. Nu a durat mult până când oamenii au început să se dea jos din mașini și să se apropie de camioane, pentru a vedea ce s-a întâmplat. Imediat după ce un tip s-a urcat pe una dintre cabine, am văzut o lumină puternică, urmată de cel mai puternic zgomot pe care l-am auzit vreodată. Brusc, o bilă de foc a trecut peste toate mașinile. M-am lăsat în jos cu o secundă înainte să ajungă la duba mea. Parbrizul a explodat, iar interiorul a luat foc. Am crezut că urma să ard de viu, dar cumva am...

Bărbatul se oprește din vorbit.

Helena se uită în jos, la asfalt, care vibrează sub picioarele ei, apoi toți privesc spre tunelul care dă spre Queens.

La început este greu de văzut din cauza fumului, dar în curând mișcarea din depărtare devine limpede – oamenii aleargă spre ei, cacofonia țipetelor amplificându-se și reverberând de pereți.

Helena ridică privirea și vede o crăpătură care apare în mijlocul tavanului, la aproape patru metri deasupra, rupându-se în unghiuri drepte. Bucăți de beton cad peste tot în jurul lor, strivind parbrize și oameni. Simte un vânt rece pe față, iar peste urletele de groază, percepe un sunet ca un tunet, care crește exponențial cu fiecare secundă.

Curierul scâncește.

— La dracu', spune Alonzo.

Helena simte stropi pe față, apoi o masă uriașă de apă acoperă fumul, purtând mașini și oameni deopotrivă.

Apa o lovește pe Helena ca un perete de cărămizi reci, doborând-o. Se rostogolește într-un vârtej rece, lovindu-se de pereți, de tavan, apoi de o femeie într-un costum de afaceri, ochii lor întâlnindu-se preț de două secunde ireale, înainte ca Helena să fie străpunsă de parbrizul unui camion FedEx.

•

Helena stă la fereastră în sufrageria ei; îi curge sânge din nas și capul îi pulsează, dar încearcă să proceseze ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Deși simte încă groaza de a fi luată pe sus într-un val de resturi, apă,

mașini și oameni, moartea ei din tunel nu a avut loc niciodată.

Totul este o amintire moartă.

S-a trezit, a preparat micul dejun, s-a pregătit și, pe când ieșea pe ușă, a auzit două explozii atât de puternice și de apropiate, încât podeaua a tremurat și sticla s-a zguduit.

A alergat înapoi în sufragerie și a privit cu uimire pe fereastră cum ardea podul Queensboro. După cinci minute, a căpătat amintirile false conform cărora murise în tunel.

Acum, cele două turnuri ale podului Queensboro, care încadrează insula Roosevelt, sunt cuprinse de coloane răsucinde de flăcări care se ridică la sute de metri în aer și ard suficient de puternic încât Helena să simtă căldura lor chiar și de la trei sute de metri – și prin geam.

Ce dracului se întâmplă?

Porțiunea podului dintre Manhattan și insula Roosevelt este drapată peste East River ca un tendon tăiat, grinzile sale încă atârând de turnul Manhattan. Mașinile alunecă pe pavajul abrupt și cad în râu, iar oamenii se agață de balustradă în timp ce curentul trage încet segmentul de pod din capăt, cu un sunet ascutit pe care Helena îl simte în plombe.

Își șterge sângele din nas când își dă seama: *Am trecut printr-o schimbare de realitate. Am murit în tunel. Acum sunt aici. Cineva utilizează scaunul.*

Bucata care lega insula Roosevelt de Queens deja s-a rupt cu totul și în aval vede o bucată de trei sute de metri de drum în flăcări care se lovește de un vas cu containere, străpungându-i cala cu zimții săi ca niște sulite de grinzi metalice.

Chiar și în apartamentul ei, aerul miroase a lucruri care ard și care nu ar trebui să ardă, iar zgomotul sirenelor vehiculelor de urgență este asurzitor.

În timp ce telefonul îi vibrează pe bufetul din bucătărie, ultimele fire de metal se desprind din turnul Manhattan ca un bici care pocnește și, cu un geamăt îngrozitor, segmentul de pod se desprinde, căzând de la patruzeci de metri; autostrada cu două niveluri se prăbușește peste autostrada FDR, strivind mașinile din trafic, nivelând copacii de lângă mal și răzuind încet capetele estice ale străzilor 59 și 58, ieșind apoi prin nord-est ca un zgârie-nori și aproape nimerind clădirea Helenei exact înainte să alunece în East River.

Ea gonește în bucătărie și răspunde la telefon spunând:

— Cine folosește scaunul?

— Nu noi, rostește John.
— Aiurea! Tocmai am trecut din tunelul Midtown, în care muream, în apartamentul meu, unde stau și privesc cum arde podul.
— Vino aici cât de repede poți!
— De ce?
— Suntem terminați, Helena. Suntem cu adevărat terminați.
Dintr-odată, ușa apartamentului său se deschide larg. Alonzo și Jessica intră iute, cu nasurile însângerate, părând extrem de speriați.
Helena simte cum totul încetinește.
Urmează o nouă mutare?
— Ce dracului se..., spune Jessica.

•

Helena privește acum prin geamul fumuriu al lunetei către nordul East River, spre Harlem și Bronx.

Nu a murit niciodată în tunel.

Distrugerea podului Queensboro nu a avut loc.

De fapt, în clipa aceasta sunt la jumătatea nivelului superior al podului Queensboro, care este complet intact.

— O, Dumnezeu, spune Jessica de la volan.

Mașina Suburban trece pe banda adiacentă, iar Alonzo apucă volanul de pe scaunul pasagerului și trage vehiculul înapoi pe banda sa.

Undeva înainte, un autobuz trece pe banda lor, lovind trei mașini și strivindu-le de parapetul despărțitor într-o ploaie de scânteii și de sticlă zdrobită.

Jessica trage de volan, abia evitând ciocnirea cu alte mașini, în timp ce Suburbanul se ridică temporar pe două roți.

— Privește în urma noastră, spune ea.

Helena se uită în spate și vede câteva coloane uriașe de fum care se ridică din Midtown.

— Este ceva ce ține de o amintire falsă, nu-i așa? întreabă Jessica.

Helena formează numărul lui Shaw și, în timp ce ține telefonul la ureche, se gândește: *Cineva utilizează scaunul pentru a schimba realitatea dintr-un dezastru în altul.*

— *Toate circuitele sunt ocupate, vă rugăm încercați să apălați din nou.*

Alonzo deschide radioul.

— *Primim rapoarte despre o explozie la Grand Central Terminal. Este multă confuzie. Mai devreme s-a raportat un fel de accident în tunelul*

Queens-Midtown și îmi amintesc că am văzut prăbușirea podului Queensboro, dar... nu știu cum este posibil... îl văd chiar acum pe camera noastră din turn și este în perfectă stare...

•

Când s-au oprit pe East 57th Street, aerul este plin de fum și îi puie urechile.

Altă durere de cap.

Altă sângerare din nas.

Altă schimbare.

Incidentul din tunel nu s-a întâmplat niciodată.

Podul nu s-a prăbușit niciodată.

Grand Central Terminal nu a fost atacat cu o bombă.

Rămân numai amintirile moarte ale acelor evenimente, îndesate în mintea ei precum amintirile viselor.

S-a trezit, a pregătit micul dejun și s-a îmbrăcat, apoi a mers până în parcare subterană a clădirii ei cu Jessica și Alonzo, la fel ca în oricare altă dimineață. Se îndreptau spre vest pe East 57th ca să ocolească podul, când o lumină orbitoare a despicat cerul, însoțită de un sunet precum o mie de detunături sincronizate de tun care ricoșează din clădirile din jur.

Acum sunt blocați în trafic și, peste tot în jurul lor, oamenii stau pe trotuare, privind îngroziți spre Trump Tower, din care ies nori de fum și flăcări.

Primele zece etaje se contorsionează ca o față topită, iar interioarele camerelor individuale sunt expuse precum niște mici rafturi. Cele de mai sus sunt încă intacte în mare parte, cu oamenii dinăuntru uitându-se peste prăpastia nou creată în craterul care era înainte intersecția dintre 57th și 5th Avenue.

În timp ce orașul vuieste de sirene care se apropie, Jessica strigă:

— Ce se întâmplă? Ce se *întâmplă*?

Undeva în față, o ființă umană cade din cer și se prăbușește pe acoperișul unui taxi. O altă persoană aterizează pe parbrizul unei mașini exact în spatele Suburbanului.

O a treia cade prin marchiza unui club sportiv privat, Helena întrebându-se dacă oamenii se aruncă de pe clădiri pentru că tot ce se întâmplă este prea mult pentru psihicul lor. Nu ar fi surprinsă. Dacă nu ar ști despre scaun, ce ar crede ea că se întâmplă cu orașul, cu timpul, cu realitatea însăși?

Jessica plânge.

— Pare că este sfârșitul a tot, spune Alonzo.

Helena ridică privirea spre clădirea de lângă geamul ei, în timp ce o femeie blondă sare dintr-un birou ale cărui geamuri au fost spulberate de explozie. Cade ca o rachetă, cu capul înainte, țipând înaintea impactului, iar Helena dă să întoarcă privirea, dar nu poate.

Toată mișcarea încetinește din nou.

Fumul involburat.

Flăcările.

Femeia în cădere ajunge într-un moment de mișcare lentă, în timp ce capul ei se apropie din ce în ce mai mult de pavaj.

Totul se oprește.

Această cronologie moare.

Mâinile Jessicai apucă volanul.

Helena nu poate să-și mute privirea de la persoana care sare și care nu va atinge niciodată pavajul, pentru că este încremenită în aer – creștetul capului ei se află la treizeci de centimetri de pavaj, părul galben e împrăștiat, chipul într-o grimasă perpetuă, pregătindu-se pentru impact...

•

Apoi Helena intră pe ușile duble ale clădirii DARPA, unde Shaw stă lângă pază.

Se holbează unul la altul, procesând această nouă realitate în timp ce se instalează setul de amintiri de înlocuire.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nici tunetul, nici podul, nici Grand Central, nici Trump Tower. Helena s-a trezit și s-a pregătit, apoi a fost adusă aici cu mașina ca în fiecare altă dimineață, fără incidente.

Când deschide gura să vorbească, Shaw spune:

— Nu aici.

Raj și Albert stau la masa de conferințe din laborator, urmărind știrile la un televizor încorporat în perete. Ecranul a fost împărțit în patru, transmițând imagini live de la camerele din turn care arată podul Queensboro, Grand Central Terminal, Trump Tower și tunelul Queens-Midtown, toate neatînse. Deasupra scrie: „Disfuncție de memorie în masă în Manhattan”.

— Ce dracului se întâmplă? întreabă Helena.

Tremură puternică, pentru că, deși nimic nu s-a întâmplat de fapt, simte oricum impactul zidului de apă lovind-o. Aude trupurile care se izbesc de

mașini peste tot în jurul ei. Aude scârțâitul podului care se destramă.

— Ia loc, spune Shaw.

Ea se așază în fața lui Raj, care pare complet șocat.

Shaw rămâne în picioare, spunând:

— Schemele pentru scaun, rezervor, software-ul nostru, protocolul...

toate s-au scurs.

Helena arată spre ecran.

— Altcineva face asta?

— Da.

— Cine?

— Nu știu.

— Ar fi nevoie de mai mult de două luni pentru reconstruirea scaunului dacă am lucra numai după schițe, spune ea.

— S-a scurs totul cu un an în urmă.

— Cum a fost posibil? Nici măcar nu aveți scaunul acum un an...

— Marcus funcționa în hotelul acela de mai mult de un an. Cineva a fost curios în legătură cu ce făcea și i-a spart serverele. Raj tocmai a găsit dovada.

— A fost o breșă de date masivă, rostește Raj. Au ascuns-o bine și au luat tot.

Shaw se uită la Albert.

— Spune-i ce ai găsit.

— Alte cazuri de schimbare de realitate.

— Unde?

— Hong Kong, Seoul, Tokio, Moscova, patru în Paris, două în Glasgow, una în Oslo. Foarte asemănătoare cu felul în care au apărut pentru prima oară poveștile SAF în America, anul trecut.

— Deci oamenii folosesc scaunul și știi sigur asta.

— Da. Am găsit chiar și o companie în São Paulo, care îl utilizează pentru turism.

— Iisuse Hristoase! De când se întâmplă asta?

— De aproape trei luni.

— Guvernul chinez și cel rus au anunțat că dețin această tehnologie, spune Shaw.

— Este ca și cum fiecare nouă propoziție pe care o rostești este mai îngrozitoare decât cea din urmă.

— Ei bine, menținând această tendință... El deschide un laptop de pe

masă și tastează o adresă. Asta a apărut cu cinci minute în urmă. Nicio raportare în presă încă.

Ea se apropie de ecran.

Este pagina de pornire a Wikileaks.

Sub antetul „Război și armată”, Helena vede o reprezentare grafică a unui soldat care stă pe un scaun, ce arată exact precum cel din mijlocul camerei lor, deasupra titlului: *Mașina de memorie a armatei SUA. Mii de pagini care conțin scheme complete ale unui aparat al cărui scop este de a trimite soldații înapoi în amintirile lor ar putea explica numărul ridicat de tragedii anulate în ultimele șase luni.*

Helena simte cum i se strânge inima.

În câmpul vizual începe să vadă stele negre.

— Cum de Wikileaks leagă scaunul de guvernul nostru? întreabă ea.

— Nu știm.

— Ca să recapitulăm, serverele lui Slade au fost sparte, spune Albert. Conținuturile au fost vândute probabil mai multor cumpărători. De la unul sau mai mulți dintre acești cumpărători – sau chiar de la hackeri planurile au continuat să se scurgă. În acest moment, cel mai probabil, există mai multe scaune în uz, în mai multe țări din lume. China și Rusia au scaunul acum, Wikileaks a publicat schemele, orice corporație, dictator sau individ bogat cu douăzeci și cinci de milioane de dolari la îndemână își poate construi propria mașină de memorie privată.

— Nu uita – un anumit grup de teroriști pare să fie unul dintre noii proprietari ai scaunului, utilizându-l pentru a repeta același atac asupra diferitor puncte emblematice din unul dintre cele mai populate orașe din lume, spune Raj.

Helena aruncă o privire spre scaun.

Rezervorul.

Terminalul.

În aer se simte o ușoară vibrație.

Pe ecranul televizorului, știrile relatează acum detalii despre un nou atac în San Francisco, unde, de pe podul Golden Gate, se ridică spre cer coloane de fum negru. Minte ei încearcă să cuprindă situația, dar este totul prea mare, prea încurcat, prea îngrozitor.

— Albert, care este cel mai grav scenariu posibil? întreabă Shaw.

— Cred că tocmai îl experimentăm.

— Nu, întreb ce se poate întâmpla mai departe.

Albert a fost mereu de neclintit, ca și când inteligența lui supremă l-ar fi protejat și l-ar fi ridicat deasupra tuturor lucrurilor. Dar nu și azi. Azi pare speriat.

— Nu este clar dacă Rusia și China au doar schițele pentru scaun sau dacă au construit deja unul, spune el. Dar să fiți siguri că se vor întrece în a construi un scaun împreună cu aproape oricare altă țară din lume.

— De ce? întreabă Helena.

— Pentru că este o armă. Este arma supremă. Mai țineți minte prima noastră ședință de la această masă, când am vorbit despre trimiterea unui lunetist de nouăzeci de ani într-o amintire pentru a schimba deznodământul unui război? Care dintre dușmanii noștri – la naiba, chiar și dintre aliații noștri – ar beneficia de pe urma folosirii scaunului împotriva noastră?

— Cine nu ar beneficia? spune Shaw.

— Deci este analogul unei întreceri nucleare? întreabă Raj.

— Chiar opusul. Guvernele nu folosesc arme nucleare, pentru că în clipa în care apasă pe buton, oponentii lor vor face același lucru. Amenințarea ripostei este o intimidare și mai mare. Dar, cu scaunul, *nu* există nicio amenințare a ripostei sau vreo distrugere reciprocă asigurată. Va câștiga primul guvern, corporație sau individ care îl va utiliza cu succes și strategic – indiferent că este vorba de modificarea deznodământului unui război sau de asasinarea unui dictator mort de mult.

— Vrei să spui că este spre binele tuturor să se folosească scaunul, spune Helena.

— Exact. Și cât mai repede posibil. Acela care rescrie primul istoria în interesul propriu... va câștiga. Miza este prea mare ca să lași pe altcineva să ajungă primul acolo.

Helena privește din nou la televizor.

Acum arde districtul financiar Transamerica Pyramid din San Francisco.

— În spatele acestor atacuri ar putea fi un guvern străin, rostește ea.

— Nu, spune Albert, studiindu-și telefonul. Un grup anonim tocmai și-a asumat responsabilitatea pe Twitter.

— Ce vor?

— Nu am idee. Adesea, simpla iscare de haos și de teroare constituie scopul în sine.

O femeie de pe ecran, aflată la pupitrul de știri, pare tulburată în timp ce vorbește la cameră.

— Dă mai tare, Albert, spune Shaw.

— *Printre relatările contradictorii despre atacurile teroriste din New York și San Francisco, se numără și un articol în The Guardian, al lui Glenn Greenwald, care susține că guvernul SUA se află de cel puțin șase luni în posesia unei noi tehnologii, respectiv a unui scaun de memorie, care a fost piratat de la o corporație privată. Domnul Greenwald susține că scaunul de memorie permite ca ocupantul său să călătorească în trecut cu conștiința sa și, potrivit unor surse confidențiale, acest scaun reprezintă originea reală a Sindromului Amintirilor False, misterioasa...*

Albert dă televizorul încet.

— Trebuie să facem ceva chiar acum, spune el. În orice clipă, realitatea ne-ar putea comuta într-o lume complet diferită sau ne-ar putea scoate cu totul din existență.

Shaw s-a tot plimbat prin încăpere, dar acum se lasă în scaunul său și se uită la Helena.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— Acum nu este vremea pentru...

— Am crezut că l-am putea folosi în scopuri benefice. Eram gata să-mi dedic restul...

— Nu contează. Dacă ai fi făcut ce am spus și ai fi distrus scaunul, acum am fi fost neajutorați.

Shaw se uită la telefonul său.

— Superiorii mei sunt pe drum.

— Cât mai avem? întreabă Helena.

— Sunt într-un avion care vine din DC, deci avem cam treizeci de minute. Vor prelua totul.

— Nu ni se va mai permite niciodată accesul aici, spune Albert.

— S-o trimitem pe Timoney înapoi, propune Shaw.

— În ce moment? întreabă Albert.

— Înainte ca laboratorul lui Slade să fie spart. Acum, că știm locația clădirii sale, putem să pătrundem acolo mai repede. Nu va mai exista un furt cibernetic, iar noi vom fi singurii custozi ai scaunului.

— Până când vom ajunge înapoi la acest moment, spune Albert. Și apoi, lumea își va aminti tot haosul care a avut loc în dimineața asta.

— Iar oamenii care au scaunul acum îl vor reconstrui pur și simplu dintr-o amintire falsă, spune Helena. Așa cum a făcut Slade. Va fi mai greu fără schițe, dar nu imposibil. Avem nevoie de mai mult timp.

Helena se ridică și se îndreaptă spre terminal, apoi ia o cască și se urcă

pe scaun.

— Ce faci? o întreabă Shaw.

— Ce ți se pare că fac? Raj? Vii să îmi dai o mână de ajutor? Am nevoie să mapez o amintire.

Raj, Shaw și Albert schimbă priviri peste masă.

— Helena, ce faci? o întreabă Shaw din nou.

— Ne scutesc de impasul ăsta.

— Cum?

— John, vrei să ai dracului încredere în mine? strigă ea. Nu mai avem timp. Am stat pe margine, am oferit consiliere, am jucat după regulile *tale*. Acum este rândul tău să joci după ale mele.

Shaw oftează dezamăgit. Ea știe durerea de a renunța la promisiunea scaunului. Nu este doar pierderea tuturor utilizărilor științifice și umanitare, care nu vor mai exista. Este înțelegerea faptului că, fiind o specie profund defectă, nu vom fi pregătiți niciodată să gestionăm o asemenea putere.

— Bine, spune el în cele din urmă. Raj, pornește scaunul.

•

Este primul gust adevărat al libertății pe care fata l-a cunoscut vreodată. Seara, devreme, iese din clădirea cu două etaje a fermei și se urcă într-un Chevy Silverado albastru cu alb, singura mașină a familiei sale. Nu s-a așteptat niciodată ca părinții să-i ofere o mașină la împlinirea vârstei de șaisprezece ani, care a avut loc cu două zile în urmă. Planul ei este să lucreze vara viitoare ca salvamar și ca dădacă, sperând să câștige suficienți bani pentru a-și cumpăra propria mașină. Părinții ei sunt pe veranda din ce în ce mai înclinată a casei, privind-o cu mândrie în timp ce bagă cheia în contact. Mama ei face o fotografie Polaroid.

În timp ce motorul se trezește la viață, se gândește că ceea ce o impresionează cel mai mult este singurătatea din camion.

Fără tata pe scaunul pasagerului.

Fără mama între ei.

Este doar ea.

Poate asculta orice muzică dorește, oricât de tare vrea. Poate merge oriunde dorește, poate conduce cât de repede vrea.

Desigur, nu o va face.

Pentru prima ei călătorie, planul este să se aventureze în sălbăticia periculoasă și îndepărtată a magazinului general, aflat la doi kilometri distanță.

Trepidând de energie, ea bagă camioneta în viteză și accelerează încet pe aleea lungă, ținând brațul stâng pe fereastră pentru a le face semn cu mâna părinților.

Drumul de țară care trece prin fața casei ei este gol.

Iese pe drum și pornește radioul. „Faith”, noua melodie a lui George Michael, este redată la postul de radio al facultății din Boulder, iar ea cântă cu toată puterea în timp ce trece iute pe lângă câmpurile întinse, simțind viitorul mai aproape ca niciodată. Ca și când ar fi sosit deja, de fapt.

Luminile benzinăriei strălucesc în depărtare și, în timp ce ia piciorul de pe pedala de frână, simte o durere puternică în spatele ochilor.

Vederea i se încețoșează, capul îi pulsează de durere și evită la limită să se izbească cu mașina de pompe.

Într-un loc de parcare de lângă magazin, oprește motorul și își apasă tâmpilele cu degetele mari, dar durerea continuă să se amplifice – e atât de intensă, încât se teme că o să vomite.

Și atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru. Brațul ei drept se mișcă spre volan și apucă cheile.

— Ce dracului? spune ea.

Pentru că nu ea și-a mișcat brațul.

Apoi, privește cum încheietura mâinii întoarce cheia și repornește motorul. Acum, mâna ei se deplasează spre schimbătorul de viteze și îl glisează spre marșarier.

Împotriva propriei voințe, se uită peste umăr, prin lunetă, întorcând camioneta prin parcare și intrând în viteză.

Ea continuă să se gândească: „Nu eu conduc, nu fac nimic din toate acestea”, întrucât camioneta merge în viteză pe autostradă, îndreptându-se spre casă.

O negură se apropie în câmpul ei vizual; Fort Range și luminile din Boulder devin mai mici, ca și când ea ar cădea încet într-un puț adânc. Vrea să țipe, să oprească toate acestea, dar acum este doar o pasageră în propriul corp, incapabilă să vorbească, să miroasă sau să simtă ceva.

Sunetul radioului se aude ca o șoaptă muribundă și, dintr-odată, scânteia de lumină a conștiinței față de lume se stinge.

HELENA

13 octombrie 1986

Helena iese de pe drumul de țară și intră pe aleea casei cu două etaje în care a copilărit, simțindu-se mai acasă cu fiecare moment care trece, în această versiune mai tânără a sa.

Clădirea fermei pare mult mai mică, mult mai insignifiantă decât vedea cu ochii minții și fără îndoială mai fragilă, profilându-se pe fundalul zidului albastrui de munți care se ridică dintr-un șes, la șaisprezece kilometri distanță.

Parchează și oprește motorul, apoi își privește în oglinda retrovizoare chipul de la șaisprezece ani.

Fără riduri.

Mulți pistrui.

Ochii limpezi, verzi și strălucitori.

Încă e copil.

Ușa scârțâie când o deschide cu umărul, coborând în iarbă. Mirosul dulce și umed de la ferma de vaci din apropiere se simte în aer, fiind, fără îndoială, mirosul pe care îl asociază cel mai mult cu acasă.

Se simte foarte grațioasă în timp ce urcă treptele uzate ale verandei din față.

Primul lucru pe care îl aude după ce deschide ușa de la intrare este zumzetul slab al televizorului. Pe holul care trece pe lângă scări, aude mișcări în bucătărie – agitație, oale izbite, apa curgând. Toată casa miroase a pui la cuptor.

Helena trage cu ochiul în sufragerie. Tatăl ei stă în fotoliul său cu picioarele ridicate, făcând ceea ce făcea în fiecare seară de luni până vineri pe când era tânără – urmărea World News Tonight. Peter Jennings anunță că Elie Wiesel a câștigat Premiul Nobel pentru literatură.

— Cum a fost drumul cu mașina? o întreabă tatăl ei.

Copiii, realizează ea, sunt întotdeauna prea inocenți și absorbiți de ei înșiși pentru a-și vedea cu adevărat părinții în floarea vârstei. Dar în acest moment își vede tatăl așa cum nu l-a mai văzut niciodată.

Este atât de tânăr și de chipeș...

Nu are nici măcar patruzeci de ani.

Nu-și poate lua ochii de la el.

— A fost foarte distractiv.

Vocea proprie i se pare ciudată – e înaltă și delicată. El privește din nou

spre televizor și nu o vede cum își șterge lacrimile din ochi.

— Măine nu am nevoie de camionetă, așa că verifică și, dacă nici mama ta nu are, poți să mergi cu ea la școală.

Cu fiecare secundă, această realitate pare tot mai fermă.

Ea se apropie de fotoliu, se apleacă și îl îmbrățișează pe după gât.

— Pentru ce e asta? o întreabă el.

Mirosul de Old Spice și duritatea ușoară a bărbii lui, care abia începe să crească, aproape o fac să izbucnească în lacrimi.

— Pentru că ești tatăl meu, șoptește ea.

Traversează sufrageria și intră în bucătărie, unde o găsește pe mama ei sprijinită de bufet, fumând o țigară și citind un roman de dragoste cartonat.

Când Helena și-a văzut mama ultima oară, se afla într-un centru de îngrijire a adulților din apropiere de Boulder, cu trupul slăbit și mintea distrusă.

Toate acestea se vor întâmpla oricum, dar, în clipa asta, ea poartă o pereche de jeanși și o bluză cu nasturi. Are breton și un permanent din anii optzeci și este la apogeul absolut al vieții ei.

Helena traversează bucătăria mică și o trage pe mama ei într-o îmbrățișare strânsă.

Plânge din nou fără să se poată opri.

— Helena, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ai pățit ceva cât ai fost cu mașina?

Helena clatină din cap.

— Sunt doar sentimentală.

— Din ce cauză?

— Nici măcar nu știu.

Simte mâinile mamei ei prin păr și percepe parfumul pe care l-a purtat mereu – White Linen de la Estée Lauder – amestecat cu miros de țigară iute.

— Poate să fie înfricoșător să crești, spune mama ei.

Faptul că se află aici pare imposibil. Cu câteva clipe în urmă, se sufoca într-un rezervor de deprivare, la două mii patru sute de kilometri distanță și treizeci și trei de ani în viitor.

— Ai nevoie de ajutor cu cina? o întreabă Helena, retrăgându-se în cele din urmă din îmbrățișare.

— Nu, puiul mai durează. Ești sigură că ești bine?

— Da.

— Te chem când este gata.

Helena traversează bucătăria și holul, ajungând la baza scărilor. Sunt mai abrupte decât își amintește și scârțâie mai mult.

Camera ei este un dezastru.

Ca întotdeauna.

Așa cum vor fi toate viitoarele ei apartamente și birouri.

Vede articole de îmbrăcăminte de care uitase.

Un ursuleț de pluș cu un singur braț pe care îl va pierde în facultate.

Un casetofon Walkman pe care îl deschide, dezvăluind caseta transparentă cu INXS, albumul *Listen Like Thieves*.

Se așază la biroul mic și privește prin sticla fermecător de strâmbă a ferestrei vechi. Se văd luminile din Denver, aflat la treizeci de kilometri distanță, și câmpiile mov dinspre est. Lumea mare și sălbatică pândește de dincolo de ceea ce se vede. Adesea stătea aici, visând cu ochii deschiși la ce ar putea deveni viața ei.

Însă nu și-ar fi putut imagina niciodată...

Un manual de științe este deschis lângă un test de biologie moleculară, pe care va trebui să îl termine în seara asta.

În sertarul din mijloc găsește un caiet alb cu negru, cu „Helena” scris pe copertă.

Asta își amintește.

Deschide caietul, dând pagină după pagină și privind-și scrisul de mână din adolescență.

Deși nu și-a pierdut niciodată amintirile din cronologiile anterioare după utilizările repetate ale scaunului, apare teama că acum s-ar putea întâmpla. Acestea sunt ape virgine – nu a mai călătorit niciodată atât de departe în trecut, în ea însăși, la o vârstă atât de fragedă. Există șansa să uite de unde a venit, de ce se află aici.

Ia un pix și dă la o pagină goală din jurnal, apoi scrie data și începe o notă către sine însăși pentru a explica tot ce s-a întâmplat în viețile ei anterioare:

Dragă Helena! Pe 16 aprilie 2019, lumea își va aminti de un scaun al memoriei pe care tu l-ai creat. Ai 33 de ani să găsești o modalitate de a împiedica să se întâmple acest lucru. Ești singura care poate opri asta...

CARTEA A CINCEA

Când moare un om, doar pare că moare. El este încă foarte viu în trecut... Toate momentele – trecut, prezent și viitor – au existat și vor exista mereu. Este doar o iluzie, pe care o avem aici, pe Pământ, că un moment urmează altuia, ca mărgelile pe un șirag, și că, odată ce un moment a trecut, s-a dus pentru totdeauna.

Kurt Vonnegut, Abatorul cinci

BARRY

16 aprilie 2019

Barry stă pe un scaun la umbră, privind peste o pădure de saguaro dintr-un deșert peste care răsare lumina dimineții.

Durerea ascuțită din spatele ochilor se retrage încet.

Zăcea la etajul șaptesprezece al unei clădiri din Manhattan; gloanțele zbârnâiau și i se înfigeau în trup, iar sângele se scurgea din el în timp ce își imagina chipul fiicei sale.

Apoi un glonț l-a nimerit în cap și acum este aici.

— Barry!

Se întoarce și se uită la femeia care stă lângă el – păr scurt și roșcat, ochi verzi, o paloare celtică. Helena.

— Sângerezi...

Îi dă un șervețel, pe care el îl duce la nas pentru a opri sângele.

— Vorbește cu mine. Este un teritoriu nou. Au apărut treizeci și trei de ani de amintiri moarte. Ce se întâmplă acum în mintea ta?

— Nu știu... Eram... pare ca și când adineauri eram în acel hotel.

— Al lui Marcus Slade?

— Da. Am fost împușcat. Eram pe moarte. Încă simt cum mă lovesc gloanțele. Strigam la tine să fugi. Apoi, brusc, m-am trezit aici. Ca și când timpul nu ar fi trecut deloc. Dar amintirile mele din acel hotel par moarte

acum. Negre și cenușii.

— Te simți mai mult ca Barry din acea cronologie sau din aceasta?

— Din cea de atunci. Nu am idee unde sunt. Singurul lucru care îmi este cunoscut ești tu.

— Vei avea în curând amintirile din această cronologie.

— Multe?

— Cât o viață întreagă. Nu sunt sigură la ce să mă aștept pentru tine. Se poate să fie brutal.

El privește spre lanțul muntos din depărtare. Deșertul înflorește. Păsările cântă.

Nu bate vântul, iar răcoarea nopții încă se simte în aer.

— Nu am mai văzut locul ăsta până acum.

— Aceasta este casa noastră, Barry.

Îi ia un moment să proceseze informația.

— Ce zi e azi?

— 16 aprilie 2019. În cronologia în care ai murit, am folosit un rezervor de deprivare al DARPA pentru a mă întoarce în urmă cu treizeci și trei de ani, în 1986. După aceea mi-am retrăit viața, până în acest moment, încercând să găsesc o cale de a opri ce se întâmplă azi.

— Ce se întâmplă azi?

— După ce ai murit în hotelul lui Slade, informațiile despre scaun s-au scurs în public și lumea a luat-o razna. Azi este ziua în care lumea își va aminti totul. Până acum, tu și cu mine suntem singurii care știu.

— Mă simt... ciudat, spune el.

Ridică un pahar de apă cu gheață de pe masă și îl bea pe tot.

Încep să-i tremure mâinile.

Helena observă și spune:

— Dacă starea ta se înrăutățește, avem asta.

Ia o seringă de pe masă.

— Ce este?

— Un sedativ. Numai dacă ai nevoie.

Începe ca o furtună de vară.

Doar câte o picătură de ploaie foarte rece, ici și colo.

Vuietul tunetelor îndepărtate.

Fulgere uscate care scânteiază la orizont.

Amintirea inițială a acestei cronologii se întoarce.

Când a văzut-o prima oară pe Helena, ea s-a așezat pe scaunul de lângă

el, la o cârciumă în Portland, Oregon, și a spus:

— Arăți ca și când ai vrea să îmi cumperi ceva de băut.

Era târziu, el era beat și nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea – deși avea puțin peste douăzeci de ani, sufletul îi era bătrân, iar mintea, cea mai genială pe care o întâlnise vreodată. Familiaritatea instantanee din prezența ei era de parcă ar fi știut-o dintotdeauna, dar mai ales de parcă s-ar fi trezit pentru prima oară. Au stat de vorbă până la ora închiderii, apoi ea l-a condus la motelul unde stătea ea și i-a tras-o de parcă ar fi fost ultima zi pe Pământ.

Încă una...

Erau împreună de câteva luni, iar el era deja îndrăgostit de ea când i-a spus că ea știa viitorul.

— Aiureli, a comentat el.

— O voi dovedi într-o zi, a spus ea.

Helena nu a făcut mare caz din asta. A spus-o în treacăt, aproape ca pe o glumă, iar el a uitat totul până în decembrie 1990. Într-o seară, în timp ce se uitau la știri, ea i-a spus că, luna următoare, SUA avea să alunge forțele irakiene din Kuweit într-o misiune numită Operațiunea „Furtună în deșert”.

Au mai fost și alte cazuri.

Când au mers la cinema ca să vadă Tăcerea mieilor, ea i-a spus că în anul următor, pe vremea aceea, filmul avea să ia toate Oscarurile.

În primăvara aceea, l-a rugat să stea jos în micul apartament în care locuiau, i-a dat un casetofon cu microfon și a cântat refrenul de la „Smells Like Teen Spirit” de Nirvana, cu două luni înainte să se lanseze melodia. Apoi s-a înregistrat spunându-i că guvernatorul din Arkansas avea să își anunțe candidatura pentru președinția Statelor Unite până la finalul anului și că urma să câștige în anul următor, învingându-i pe pretendent și pe un al treilea candidat puternic, de terță parte.

Erau împreună de aproape doi ani când i-a cerut să îi spună cum de era posibil să știe toate acele lucruri. Nu a fost prima oară când a întrebat. Erau într-un bar din Seattle, urmărind rezultatele alegerilor generale din 1992. Și din cauza felului în care procedase – dovedind că avea dreptate înainte să îl roage măcar pe Barry să creadă o poveste nebunească despre un scaun de memorie și un viitor pe care deja îl trăiseră –, el a crezut-o chiar și când ea i-a spus că nu-și va mai aminti nimic din fostele sale vieți timp de încă douăzeci și șapte de ani și că tehnologia potrivită pentru ca ea să construiască scaunul nu va exista timp de încă cincisprezece.

— Ești bine? întreabă Helena.

El se concentrează să revină în prezent, în curtea lor de beton, privind o albină în timp ce survolează resturile micului dejun.

— Este cel mai straniu sentiment, spune el.

— Poți încerca să-l descrii?

— Este ca și cum... doi oameni diferiți, două conștiințe distincte, cu istorii și experiențe diferite, se unesc înăuntrul meu.

— Unul este mai dominant decât celălalt?

— Nu. La început, păream eu cel împușcat în hotel, dar acum mă simt la fel de acasă în această realitate.

Este ceva ieșit din comun să îți amintești o viață întreagă în decurs de șaizeci de secunde.

El înfruntă un adevărat tsunami de amintiri, dar momentele liniștite sunt cele care lovesc cu cea mai mare forță...

Un Crăciun înzăpezit cu Helena și părinții ei, la casa lor de la țară, din Boulder. Dorothy uită să pună curcanul la cuptor și toți tratează asta cu amuzament, mai puțin Helena, care știe că este începutul deteriorării mentale a mamei sale.

Nunta lor în Aruba.

O călătorie – doar ei doi – în Antarctica, în vara lui 2001, pentru a vedea migrarea pinguinilor imperiali, moment pe care amândoi îl vor considera cel mai bun din viața lor împreună – un răgaz de la cursa omniprezentă de a repara viitorul sumbru.

Câteva certuri amare despre a avea copii și insistența Helenei de a nu concepe un copil într-o lume care, cel mai probabil, se va distruge în două decenii.

Înmormântările mamei lui, a mamei ei și, cel mai recent, a tatălui ei.

Momentul în care l-a întrebat pe Barry dacă ar vrea să știe ceva despre vechea lui viață, iar Barry i-a spus că nu dorește să știe altă realitate decât aceea.

Prima oară când a demonstrat puterea de neimaginat a scaunului.

Acum, arcul timpului petrecut de ei împreună devine din ce în ce mai clar.

Și-au petrecut viața împreună construind scaunul memoriei în secret și încercând să găsească o modalitate de a împiedica lumea să își amintească felul în care să-l construiască, știind că, pe 16 aprilie 2019, toate amintirile false din cronologia anterioară îi vor copleși pe toți.

Cu economiile de până în 2001, au avut un scaun operațional până în 2007.

Odată ce scaunul a fost gata, au petrecut zece ani făcând experimente cu el și rulând imagistica creierelor lor, studiind activitatea neuronală în momentul în care avea loc un schimb de realitate și apariția amintirilor moarte și căutând cascada neuronală de noi informații.

Speranța lor era să găsească o cale de a împiedica amintirile moarte din cronologiile mai vechi să apară fără să afecteze creierul. Dar nu au reușit decât să înregistreze activitatea neuronală asociată cu amintirile moarte. Nu au progresat deloc spre descoperirea unei metode de a proteja creierul de acele amintiri.

Barry se uită la soția lui de douăzeci și patru de ani, un om cu lotul diferit față de cel din urmă cu câteva momente.

— Am eșuat, spune el.

— Da.

Cealaltă jumătate a dualității sale, cea care a trăit fiecare moment al acestei cronologii, tocmai a experimentat amintirile false despre Meghan și Julia. Viața lui ca detectiv în New York City.

Moartea fiicei sale, divorțul și prăbușirea în depresie și regret.

Întâlnirea cu Slade și întoarcerea cu unsprezece ani în urmă pentru a o salva pe Meghan. Helena intrând în viața lui.

Legătura lor. Moartea lui în hotelul lui Slade.

— Plângi, spune Helena.

— Este mult.

Se apropie de el și îl ia de mână.

Stau în liniște preț de o clipă, privind spre deșertul Sonora, un peisaj pe care au ajuns să îl iubească împreună – atât de diferit de pădurile luxuriante din Pacific Northwest ale tinereții lui și de pădurile veșnic verzi ale Helenei.

A fost un loc potrivit pentru ei.

— Ar trebui să ne uităm la știri, spuse Helena.

— Hai să așteptăm, răspunde Barry.

— La ce bun să așteptăm?

— Să mai trăim puțin cu speranța că nimeni altcineva nu și-a amintit.

— Știi că n-o să se întâmple asta.

— Mereu ai fost cea realistă.

Helena zâmbește și lacrimile îi strălucesc la colțurile ochilor.

Barry se ridică de pe scaun și se întoarce să se uite la spatele casei lor din

deșert. Construită din pământ tasat și panouri întinse de sticlă, se integrează perfect în peisajul din jur.

Intră în casă prin bucătărie și se îndreaptă, pe lângă masa din sufragerie, spre zona de zi, de lângă televizor. Ia telecomanda și ezită, în timp ce pașii Helenei se îndreaptă spre el pe podeaua rece de gresie.

Ea îi ia telecomanda din mână și apasă butonul de pornire.

Primul lucru pe care îl citesc pe burtiera ecranului este: SINUCIDERI ÎN MASĂ ÎN TOATĂ LUMEA.

Helenei îi scapă un oftat îndurerat.

Imagini filmate cu telefonul pe o stradă din oraș arată trupurile care se izbesc de pavaj ca într-un fel de grindină îngrozitoare.

La fel ca Barry, oamenii tocmai și-au amintit cronologia anterioară când existența scaunului a devenit informație publică. Atacurile asupra New York City. Wikileaks.

Utilizarea pe scară largă a scaunului, pe tot globul.

— Poate că totul va fi bine, spune Barry. Poate că Slade avea dreptate. Poate că omenirea se va adapta și va ajunge să accepte asta.

Helena schimbă canalul.

Un crainic care pare tulburat încearcă să mențină o urmă de profesionalism.

— *Rusia și China tocmai au lansat o declarație comună la ONU, acuzând Statele Unite de furt al realității într-un efort de a împiedica alte națiuni să utilizeze scaunul de memorie. Cele două țări au promis să reconstruiască tehnologia imediat și au avertizat că orice altă utilizare a scaunului va fi considerată un act de război. SUA nu au răspuns încă...*

Ea schimbă canalul din nou.

Un alt crainic șocat:

— *Pe lângă sinuciderile în masă, spitalele din toate marile orașe raportează un număr mare de pacienți care suferă de catatonie – o stare de stupoare, însoțită de lipsa de reacție, provocată de...*

Crainicul de lângă el îl întrerupe:

— *Îmi pare rău că te întrerup, David. FAA raportează... Iisuse... Patruzeci de avioane comerciale în spațiul comercial american s-au prăbușit în ultimele cincisprezece...*

Helena închide televizorul, lasă telecomanda pe canapea și se îndreaptă spre foaier. Barry o urmează până la ușa din față, pe care o deschide.

Veranda dă spre aleea de pietriș și spre panta ușoară a deșertului, ce se

întinde aproape douăzeci de kilometri spre orașul Tucson, strălucind ca un miraj în depărtare.

— Este încă atât de liniște, spune ea. Greu de crezut că totul se destramă acolo.

Ultimii treizeci și trei de ani din existența lui Barry capătă formă în mintea lui, părând mai reali cu fiecare respirație. Nu este bărbatul care se afla în hotelul lui Slade. Nu este bărbatul care a petrecut ultimii douăzeci și patru de ani cu Helena, încercând să salveze lumea de această zi. Este, cumva, și unul, și altul.

— O parte din mine nu credea că se va întâmpla asta, rostește el.

— Da...

Helena se întoarce și îl îmbrățișează cu un gest brusc, care îl împinge câțiva pași spre ușă.

— Îmi pare rău, șoptește el.

— Nu vreau să fac asta.

— Ce?

— Asta! Viața mea! Să mă întorc în 1986, să te găsesc, să te conving că nu sunt nebună. Să adun o avere. Să construiesc scaunul. Să încerc să previn amintirile moarte. Să privesc cum lumea își amintește. Restul nenumăratelor mele vieți nu reprezintă altceva decât încercarea de a descoperi o cale de a ieși din această buclă infinită?

Se uită la ea, luându-i chipul între mâini.

— Am o idee, spune el. Hai să uităm toate astea!

— Despre ce vorbești?

— Hai să fim împreună azi! Doar să trăim.

— Nu putem. Toate acestea se întâmplă. Totul este real.

— Știu, dar putem aștepta până diseară să te întorci în '86. Știu ce urmează. Ce trebuie să se întâmple. Nu trebuie să fim obsedați de asta. Să fim prezenți cât timp mai avem împreună.

•

Pornesc pe traseul lor preferat din deșert, în încercarea de a sta departe de știri.

Poteca este una pe care au bățătorit-o de-a lungul anilor, aflată chiar în spatele casei lor și ducând în sus, pe dealurile acoperite de saguaro.

Barry transpiră abundant, dar efortul este exact ceea ce îi trebuie – ceva care îl ajută să contracareze șocul suprarealist de dimineață.

În jurul prânzului, ajung în vârful stâncii care se ridică la câteva sute de

metri deasupra casei lor, care este practic invizibilă de la înălțimea aceasta, camuflată pe fundalul deșertului.

Barry desface rucsacul și scoate o sticlă cu apă. Și-o dau unul altuia și încearcă să își recapete suflul.

Nu se vede nicio mișcare nicăieri.

Deșertul este tăcut ca o catedrală.

Barry se gândește că stânca și cactușii antici au ceva ce sugerează permanența înghețată, fără vârstă, a unei amintiri moarte.

Se uită la Helena.

Ea își toarnă puțină apă pe față și îi dă sticla.

— Aș putea să fac asta singură data viitoare, spune ea.

— La asta te gândești acum, în timpul ultimelor noastre ore împreună?

Ea îl atinge pe față, într-o parte.

— În acești ultimi treizeci și trei de ani, ai împărțit povara scaunului cu mine. Știai că va veni ziua asta, care va însemna probabil sfârșitul a tot, și că va trebui să mă întorc în 1986 și să încerc din nou.

— Helena...

— Ai vrut copii, eu nu. Ți-ai sacrificat interesele ca să mă ajuti.

— Toate au fost alegerile mele.

— Data viitoare, ai putea avea o altă viață, fără să știi ce urmează. Asta este tot ce zic. Ai putea să ai lucrurile pe care...

— Vrei să faci asta fără mine?

— Nu. Vreau să respir același aer cu tine în fiecare minut din fiecare zi a vieții mele, indiferent câte cronologii trăiesc. De aceea te-am găsit de la bun început. Dar scaunul ăsta este crucea pe care o port eu.

— Nu ai nevoie de mine.

— Nu spun asta. Sigur că am nevoie de tine. Am nevoie de dragostea ta, am nevoie de mintea ta, de sprijinul tău, de tot... Dar am nevoie ca tu să știi...

— Helena, nu!

— Lasă-mă să spun asta! Este suficient că trebuie să văd cum scaunul distruge toată lumea. Oameni care se aruncă de pe clădiri din cauza unui lucru creat de mine. Este însă altceva să văd cum distruge viața bărbatului pe care îl iubesc.

— Viața cu tine nu este o viață distrusă.

— Dar știi că doar atât poate exista. Să fiu blocată în această buclă de treizeci și trei de ani, încercând să găsesc o cale de a împiedica această zi.

Tot ce spun este că, dacă vrei să îți trăiești viața fără presiunea de a încerca să menții lumea intactă, este în regulă.

— Uită-te la mine!

Din apa pe care și-a turnat-o pe față au rămas picături peste stratul de loțiune solară. Se uită în ochii ei de smarald, limpezi și strălucitori.

— Nu știu cum faci asta, H. Nu știu cum poți purta această greutate. Totuși, atâta vreme cât se va afla pe umerii tăi, va fi și pe ai mei. Vom găsi o cale să rezolvăm asta. Dacă nu în viața următoare, atunci în cea de după. Și, dacă nici în aceea, atunci în cea...

Ea îl sărută, în timp ce stau amândoi în vârful muntelui lor.

•

Sunt la nouăzeci de metri de casă când în spatele lor se aude sunetul unui elicopter, care străbate cerul după-amiezii timpurii.

Barry se oprește și privește cum se îndreaptă spre Tucson.

— Acela este un Black Hawk, spune el. Mă întreb ce se întâmplă în oraș...

Elicopterul se înclină tare spre stânga și își reduce viteza spre sol, acum îndreptându-se spre ei. Coboară la o sută cincizeci de metri, cu intenția de a ateriza.

— Au venit după noi, spune Helena.

Pornesc alergând spre casă. Elicopterul Black Hawk se află acum la douăzeci de metri deasupra solului deșertic, cu rotoarele vuind și învolburând un nor de praf și de nisip. Barry este suficient de aproape încât să vadă trei perechi de picioare atârând de fiecare parte a cabinei deschise.

Helena lovește cu vârful cizmei o piatră pe jumătate îngropată și cade pe potecă. Barry o apucă de ambele brațe și o trage în picioare, deși îi curge sânge din genunchi.

— Haide! îi strigă el.

Trec de piscina cu apă sărată și ajung în curtea unde au mâncat micul dejun.

Din Black Hawk sunt lăsate în jos câteva funii groase, ca niște tentacule, pe care coboară deja soldații de la bord.

Barry deschide ușa din spate și intră în grabă în bucătărie, ajungând apoi pe hol. Pe ferestrele care dau spre deșertul aflat de partea cealaltă a casei, vede un grup de soldați puternic înarmați, în haine de camuflaj de deșert, venind într-o formație tactică spre ușa lor din față.

Helena este lângă el, șchiopătând din cauza căzăturii.

Merg în grabă pe lângă birou și pe lângă camera de oaspeți, iar Barry vede printr-o altă fereastră cum elicopterul aterizează pe aleea lor, în spatele mașinilor.

Se opresc la capătul holului, iar Helena apasă una dintre pietrele de pe peretele cu pietre de râu. O ușă secretă se deschide, dezvăluind o utilitate ascunsă.

Ea și Barry se strecoară înăuntru în timp ce sunetul unei mici explozii cutremură casa.

Aici sunt doar ei doi, recăpătându-și suflul în beznă.

— Sunt în casă, șoptește Barry.

— Poți să aprinzi lumina?

El pipăie până când atinge întrerupătorul cu degetele.

— Ești sigură că nu o să se vadă?

— Nu, dar nu pot să fac asta pe întuneric.

Barry acționează întrerupătorul. De deasupra se revarsă lumina unui singur bec, fără abajur. Stau într-un fel de anticameră, doar cu puțin mai mare decât o cămară de bucătărie. Ușa interioară are mărimea și forma unei uși standard, însă cântărește două sute șaptezeci de kilograme, fiind construită din plăci de oțel cu o grosime de cinci centimetri; în plus, când este activată, acționează zece zăvoare masive într-un ușcior.

Helena tastează codul pe panou în timp ce pe hol se aud pașii acel puțin șase soldați care avansează spre ei. Barry și-i imaginează apropiindu-se de punctul final, peretele din pietre de râu, sunetul vocilor șoptite și al cizmelor și echipamentelor lor fiind din ce în ce mai clar.

O voce se aude dinspre partea opusă a casei – probabil din dormitorul lor – și reverberează pe holul lung.

— Verificat pe latura estică!

— Imposibil. I-am văzut intrând în casă. Toată lumea a verificat în debarale? Sub paturi?

Pe afișajul luminos, Barry o privește pe Helena în timp ce tastează ultimul număr.

Zumzetul ascutit al roțițelor interne se poate auzi în anticameră și poate că și dincolo. Barry și Helena se uită unul în ochii celuilalt în timp ce toate cele zece zăvoare se retrag unul câte unul, cu sunetul unor focuri de armă cu amortizor.

De partea cealaltă a ușii ascunse se aude vocea unei femei:

— Ai auzit asta? Pare să vină din peretele ăsta.

Barry aude mâinile care pipăie pietrele false. Helena deschide ușa grea. El o urmează peste prag, într-un alt loc întunecat, exact când ușa ascunsă se deschide.

— E ceva aici, în spate! strigă un soldat.

Helena închide ușa seifului și tastează codul de blocare pe panoul cu taste de pe partea cealaltă, iar cele zece zăvoare se blochează din nou.

Când aprinde luminile, apare o scară de metal îngustă, ce se întinde nouă metri în pământ.

Temperatura scade pe măsură ce coboară.

Soldații se împing în ușa seifului.

— Vor găsi o modalitate de intrare, spune Barry.

— Atunci, să ne grăbim!

Coboară trei etaje în subteran, până în punctul în care scara se termină, și ajung în pragul unei uși care duce spre un laborator de o sută optzeci și cinci de metri pătrați, unde și-au petrecut o mare parte din orele zilelor din ultimii cincisprezece ani. Este, din toate punctele de vedere, un buncăr modern, cu un sistem de recirculare și filtrare a aerului, un sistem electric independent, alimentat cu energie solară, o galeră, camere de dormit și rații de apă și mâncare pentru un an.

— Ce-ți face piciorul? o întreabă Barry.

— Nu contează.

Ea șchiopătează pe lângă fotoliul Eames, pe care l-au transformat într-un scaun de memorie, apoi se deplasează într-o zonă a laboratorului pe care au utilizat-o pentru imagistica creierului și studiul lor asupra procesării amintirilor moarte.

Helena se așază la terminal și încarcă programul de reactivare a memoriei pe care îl țin mereu pregătit în caz de urgență. De vreme ce a mapat deja amintirea primului ei drum cu mașina, de când a împlinit șaisprezece ani, se poate duce direct în încăperea de deprivare.

— Am crezut că vom avea mai mult timp azi, spune Barry.

— Și eu.

Deasupra lor se aude o explozie care zguduie podeaua și pereții. Din tencuiala tavanului cade praf, ca o zăpadă fină.

Barry se întoarce prin laborator la baza scărilor. Aerul este plin de praf, dar nu aude voci care se apropie, mici pași.

În laborator, o vede pe Helena dându-și jos bluza și bustiera, apoi și pantalonii scurți.

Stă în fața lui goală, punându-și casca și sângerând din piciorul drept. Lacrimile i se scurg pe chip.

El se apropie de soția lui și o îmbrățișează, în timp ce o altă explozie zguduie fundația laboratorului lor subteran.

— Nu-i lăsa să intre aici, spune ea.

Se șterge la ochi și îl sărută, apoi Barry o ajută să se urce în rezervor.

Când începe să plutească în apă, el o privește și îi spune:

— Voi fi în acel bar din Portland, în octombrie 1990, și te voi aștepta.

— Nici măcar n-o să mă recunoști.

— Sufletul meu îl va recunoaște pe al tău. În orice timp.

El închide trapa și se duce la terminal. E liniște preț de un moment și nu se aude niciun sunet cu excepția bâzâitului serverelor.

Barry inițiază programul de reactivare și se sprijină de spătarul scaunului, încercând să cuprindă cu mintea tot ce urmează mai departe.

O explozie asurzitoare crapă pereții și podeaua de beton de sub picioarele lui. Barry se întreabă dacă nu cumva elicopterul a lansat o bombă peste casa lor.

Prin fante intră fum, iar panourile luminoase încep să pâlpâie, dar programul de reactivare continuă să ruleze.

Se duce din nou la scară – singura cale de ieșire sau de intrare în laborator.

Acum aude voci deasupra și vede raze de lumină mișcându-se prin fum și praf.

Au trecut de ușa seifului și cizmele lor se aud coborând pe treptele de metal.

Barry trânteste ușa laboratorului și trage zăvorul. Este doar o ușă de metal, contra incendiului – probabil o vor dărâma dintr-o lovitură.

Se întoarce apoi la terminal și studiază semnele vitale ale Helenei. Deja inima i s-a oprit de câteva minute.

Se aude o lovitură de pe partea cealaltă a ușii.

Din nou.

Și din nou.

Se aude o mitralieră, apoi încă o cizmă sau un umăr se izbește de metal.

În mod miraculos, ușa rezistă.

— Haide, spune Barry.

Aude voci care strigă pe scară, apoi o explozie asurzitoare care îi face urechile să țiuie – pare să fie o grenadă.

În locul unde era ușa, apare un perete de fum și un soldat intră în laborator, îndreptând o pușcă automată spre Barry.

El ridică brațele deasupra capului și se saltă încet de pe scaun, în timp ce tot mai mulți soldați intră în laborator.

Ecranul de la terminal, care arată starea laserului, afișează o alertă – EMITERE DE DMT DETECTATĂ.

Haide... Haide...

În rezervor Helena moare, iar creierul ei emite ultimele secreții din substanța chimică ce o va transporta cu trei decenii în urmă, într-o amintire.

Soldatul care pare să fie conducere vine spre Barry, strigând ceva ce el nu poate înțelege peste țiuitul din...

•

Îi curge sânge din nas, iar picăturile formează găuri mici și vișinii în zăpadă.

Se uită în jur, la coniferele întunecate, cu crengile lăsate după o furtună recentă.

Apoi se uită la Helena, al cărei păr este diferit față de ultima oară când a văzut-o, în laboratorul lor de la subsol, din deșertul Sonora. Acum este roșcat și alb în egală măsură. Îl poartă lung și prins la spate într-o coadă de cal și are chipul cumva mai dur.

— Ce zi este azi? întreabă el.

— 16 aprilie 2019. A doua aniversare a cronologiei de când am murit în rezervorul de la DARPA.

Stau într-o poiană pe versantul unui munte, de unde se vede un oraș de câmpie, aflat la șaisprezece kilometri distanță.

— Acolo este Denver, spune Helena. Am construit acolo laboratorul nostru ca să pot fi mai aproape de părinții mei. Îl privește. Încă nimic?

— Am senzația că eram în casa noastră din Tucson cu doar câteva secunde în urmă.

— Îmi pare rău să îți spun că tocmai te-ai comutat dintr-un 16 aprilie 2019 de rahat în altul.

— Despre ce vorbești?

— Am eșuat din nou.

Prima noastră întâlnire în barul din Portland. Pentru a doua oară. Afirmările despre capacitatea de clarviziune. S-a îndrăgostit de ea chiar și mai repede, pentru că părea să îl cunoască mai bine decât se cunoștea el însuși.

Fluxul de memorie este mai intens de data asta.

Aproape dureros.

Cade în zăpadă când ultimii treizeci și trei de ani îi intră în creier, precum un tren al amintirilor.

Și-au petrecut deceniul de dinainte ca tehnologia să devină suficientă construind scaunul, studiind spațiul și timpul, natura materiei, dimensionalitatea și legăturile cuantice. Au învățat tot ce au putut despre fizica timpului, dar nu destul. Nici pe departe suficient.

Apoi au explorat metodele de a călători înapoi în memorie fără a utiliza rezervorul, căutând o modalitate mai rapidă. Dar, fără deprivarea senzorială, nu au reușit decât să se sinucidă din nou și din nou.

După aceea urmează amintirile care îl fac să cedeze.

Pierderea mamei lui.

Certurile cu Helena pe tema copiilor (a doua oară trebuie să fi fost extrem de enervant pentru ea).

Sexul, dragostea... frumoasa dragoste.

Momentele de încântare când conștientizau că erau singurii doi oameni din lume care se luptau pentru a o salva.

Momentele de groază provocate de același lucru, precum și faptul că știau că aveau să eșueze.

Apoi simte că este complet actualizat. Barry, cel cu amintiri din toate cronologiile.

Se uită la Helena. Stă lângă el în zăpadă, privind în jos, spre oraș, cu acea privire goală pe care a avut-o în ultimul an, știind că această zi va veni, dacă nu va avea loc un miracol.

Comparând această nouă cronologie cu ultima, schimbarea Helenei este tulburătoare. Această nouă versiune a ei prezintă o ușoară degradare, mai evidentă în momentele de tăcere.

E mai puțin răbdătoare.

Mult mai distantă.

Mult mai furioasă.

Mai înclinată spre depresie.

Mai dură.

Cum trebuie să fi fost pentru ea să re trăiască în mod repetat aceeași relație, cu toate informațiile despre punctele sale slabe și tari, înainte măcar să înceapă? Cum reușise să relaționeze cu el? Cu naivitatea lui? Trebuie să fi fost ca și cum ar fi vorbit cu un copil uneori, pentru că, deși tehnic încă

era aceeași persoană, decalajul de perspectivă dintre Barry din urmă cu cinci minute și cel de acum, cu toate amintirile sale, e absolut copleșitor. Abia acum este cu adevărat el însuși.

— Îmi pare rău, H, spune el.

— Pentru ce?

— Trebuie să fi fost înnebunitor să re trăiești relația noastră.

Ea zâmbește vag.

— Am vrut să te omor în mod regulat.

— Te-ai plictisit?

— Niciodată.

Aerul este îngreunat de întrebare.

— Nu trebuie să o faci din nou, spune el.

— La ce te referi?

— Cu mine.

Îl privește rănită.

— Vrei să spui că *tu* nu vrei?

— Nu asta spun.

— Este în regulă dacă asta simți.

— Nu e cazul.

— Vrei să fii cu mine din nou? îl întreabă ea.

— Te iubesc.

— Țsta nu este un răspuns.

— Vreau să-mi petrec fiecare viață cu tine. Ți-am spus asta săptămâna trecută, spune el.

— Acum este diferit, dat fiind faptul că ai amintiri complete din toate cronologiile. Nu-i așa?

— Sunt cu tine, Helena. Abia dacă am pătruns în fizica timpului. Avem încă atâtea de învățat.

Își simte telefonul vibrând în buzunarul pardesiului. Această ultimă drumeție împreună în locul lor preferat a meritat, dar ar trebui să plece acum. Să se întoarcă în civilizație. Să privească lumea amintindu-și totul, apoi să plece înainte să vină soldații după ei, chiar dacă se îndoiește că vor fi găsiți prea rapid. De data asta au trăit cu identități noi.

Helena scoate telefonul și deblochează ecranul de pornire.

— O, Dumnezeule, spune ea.

Străduindu-se să se ridice în picioare, începe să alerge spre potecă, mișcându-se ciudat.

- Ce faci? o întreabă el.
- Trebuie să plecăm!
- Ce s-a întâmplat? strigă după ea.
- O să te părăsesc! îi răspunde Helena.
- Se ridică în picioare și pornește după ea.

Sunt patru sute de metri în aval, printre brazi. Telefonul îi tot bâzâie – cineva îl bombardează cu mesaje – și, în ciuda bocancilor grei, ajunge la capătul potecii în mai puțin de cinci minute, lovindu-se de capota Jeepului lor aproape fără suflare și transpirând în echipamentul de iarnă.

Helena se așază rapid la volan, iar el se urcă pe scaunul pasagerului încă având rachetele de zăpadă în picioare. Ea pornește motorul și iese în trombă din parcare goală, cu toate cauciucurile învârtindu-se nebunește pe pavajul acoperit de gheață.

- Helena, ce dracului?
- Uită-te la telefon!

Îl scoate din jachetă și citește primele rânduri ale unui mesaj de urgență de pe ecranul de pornire:

Alertă de urgență
ALERTĂ DE RACHETE BALISTICE DETECTATE
SPRE ȚINTE MULTIPLE DIN SUA.
CĂUTAȚI ADĂPOST IMEDIAT
ACESTA NU ESTE UN EXERCİȚIU.
Glisați pentru a citi mai mult.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama de asta, spune ea. Mai ții minte declarația lor de la ONU, din ultima cronologie?

- „Orice altă utilizare a scaunului va fi considerată un act de război”.

Helena conduce cu viteză, astfel că, într-o curbă strânsă, cauciucurile alunecă pe zăpadă și declanșează sistemul ABS.

- Dacă ajung într-un copac cu Jeep-ul, niciodată n-o să mai...
- Am crescut aici, știu cum să conduc pe zăpadă.

Gonește înainte printre brazi deși, depășindu-i iute în timp ce coboară de pe munte.

- Trebuie să ne atace, spune Helena.
- De ce zici asta?
- Din motivele despre care am vorbit pe când eram la DARPA. Cel mai

grav scenariu al tuturor este că o țară poate trimite pe cineva înapoi cu o jumătate de secol, ștergând existența a miliarde de oameni. Trebuie să ne lovească puternic cu tot ce au, în speranța de a distruge scaunul înainte să îl folosim.

Helena pornește radioul și iese din intrarea în parcul federal. Deja au coborât vreo șase sute de metri, iar pe jos nu mai sunt decât petice de zăpadă în zonele de umbră.

— ... *întrerupem programul. Aceasta este o urgență națională. Vor urma instrucțiuni importante. Anunțul înfricoșător al Sistemului de Alertare de Urgență se aude în Jeep. Următorul mesaj este transmis la cererea guvernului SUA. Acesta nu este un test. Centrul nord-american de apărare aerospațială a detectat lansarea unor rachete balistice intercontinentale rusești și chineze. Aceste rachete sunt menite să lovească numeroase ținte de pe continentul nord-american în următoarele cincisprezece minute. Aceasta este o avertizare de atac. Repet. Aceasta este o avertizare de atac. O avertizare de atac înseamnă că a fost detectată intenția unui atac real la adresa țării noastre și că se impun acțiuni de protecție. Toți cetățenii trebuie să caute adăpost imediat. Mutați-vă într-un subsol sau într-o cameră solidă de la etajul inferior al unei clădiri. Stați departe de ferestre! Dacă sunteți afară sau într-un vehicul, îndreptați-vă spre adăpost. Dacă nu este disponibil niciunul, stați întinși într-un șanț sau într-o altă adâncitură de teren.*

Helena accelerează până la o sută șaiszeci de kilometri pe oră pe drumul de țară, lăsând în urmă muntele, care se zărește în depărtare în oglinzile laterale și retrovizoare.

•

Barry începe să-și desfacă rapid curelele care atașează rachetele de zăpadă la ghetele sale de drumeție.

Când intră pe autostradă, Helena forțează motorul până la limită.

După un kilometru și jumătate, ajung la periferia orașului.

Din ce în ce mai multe mașini sunt oprite pe dreapta cu ușile deschise, abandonate de șoferii care au pornit în căutarea unui adăpost.

Helena frânează când drumul se blochează pe toate benzile de circulație. Mulțimi de oameni fug din mașini, sărind peste parapet și rostogolindu-se de peste terasamentul ce dă spre un pârau puternic, devenit maro de la zăpada murdară.

— Poți să traversezi până la următoarea ieșire? o întreabă Barry.

— Nu știu.

Helena continuă să conducă, evitând oamenii și lovind o serie de portiere deschise, până când bara din față a Jeep-ului este smulsă complet. Breteaua de ieșire spre curbă este impracticabilă, așa că manevrează Jeep-ul în sus, pe un deal abrupt și ierbos, până când ajunge pe șosea, înghesuindu-se în cele din urmă între un camion UPS și o decapotabilă, ce se îndreaptă spre pasaj.

Spre deosebire de autostradă, bulevardul este gol, iar ea gonește pe mijlocul acestuia, în timp ce o altă alertă răsună în difuzoare.

Laboratorul lor se află în Lakewood, o suburbie din vestul Denverului, într-o clădire din cărămidă roșie care a fost cândva o stație de pompieri.

Acum se află la un kilometru și jumătate distanță, iar Barry se uită pe fereastră, gândindu-se cât de ciudat este să vadă atât de puțină mișcare în jur.

Nicio altă mașină nu circulă pe drum.

Aproape că nu există oameni.

După estimarea lui, au trecut cel puțin zece minute de când au auzit prima alertă de urgență.

Se uită la Helena cu gândul de a-i spune ceea ce i-a zis deja și înainte, că ar vrea să facă asta din nou tot cu ea, orice ar fi, când prin geamul ei zărește cea mai strălucitoare lumină pe care a văzut-o vreodată – o floare incandescentă care apare la orizontul estic, lângă grupul de zgârie-nori din centrul orașului, atât de intensă, încât îi arde corneele pe măsură ce aceasta cucerește cerul.

Chipul Helenei devine strălucitor și tot ce se află în câmpul său vizual, inclusiv cerul, este jefuit de culoare, devenind de un alb mistuitor.

Devine orb timp de cinci secunde și, când reușește să vadă din nou, totul se întâmplă simultan.

Toată sticla din Jeep explodează...

Pinii dintr-un parc aflat în față se apleacă atât de mult în lateral, încât vârfurile lor ating pământul...

Resturi ale structurii unui mall dezintegrat zboară pe deasupra drumului, suflate de un vânt furios...

Un bărbat care împingea un cărucior de cumpărături pe trotuar este aruncat la cincisprezece de metri prin aer...

Apoi Jeep-ul lor se răstoarnă, iar metalul care zgârie pavajul devine asurzitor. Unda de șoc îi suflă peste drum și o mulțime de scântei zboară

prin fața lui Barry.

În timp ce Jeep-ul se oprește pe trotuar, la ei ajunge zgomotul exploziei, cel mai asurzitor sunet pe care Barry l-a auzit vreodată, ca de sfârșitul lumii, și îi zdrobește pieptul. Prin minte îi trece un singur gând: unda sonoră a detonării a ajuns la ei prea repede.

În câteva secunde.

Sunt mult prea aproape de locul de impact ca să supraviețuiască prea mult.

Totul încremenește.

Urechile îi țiuie.

Îmbrăcămintea îi este arsă peste tot.

O chitanță din unul dintre suporturile de pahare a ars cu totul.

Prin gurile de aerisire se revarsă fum.

Jeep-ul este întors pe partea pasagerului, dar Barry încă este ținut pe scaun de centura de siguranță, văzând dintr-un lateral tot ce a mai rămas din lume. Se întoarce ca să se uite la Helena, care este încă la volan, cu centura de siguranță. Capul îi atârnă, și nu pare să se miște.

O strigă, dar nu își aude nici propria voce.

Nimic în afară de vibrația laringelui.

Își desface centura și se întoarce cu fața la soția lui, săgetat de durere.

Are ochii închiși și fața de un roșu-aprins, iar partea stângă îi este acoperită de cioburile de la geamul spart.

Întinde brațul și îi desface centura și, în timp ce cade din scaun deasupra lui, Helena deschide ochii și începe să respire brusc, gâfâind.

Buzele i se mișcă, încercând să spună ceva, dar se oprește când își dă seama că niciunul dintre ei nu aude nimic. Ridică o mână, care e roșie din cauza arsurilor profunde, și arată spre parbrizul fără sticlă.

Barry dă din cap și ies amândoi prin el, ridicându-se în picioare în cele din urmă și oprindu-se în mijlocul drumului, pentru a privi distrugerea imaginată numai în coșmaruri.

Cerul a dispărut.

Copacii s-au transformat în schelete, iar frunzele topite cad din ei ca o ploaie de foc.

Helena înaintează pe drum împleticindu-se. În timp ce Barry se grăbește după ea, își observă mâinile pentru prima oară de la explozie. Sunt de aceeași culoare precum cea de pe chipul Helenei și deja se formează bășici de la flacăra albă și fierbinte a radiației termice.

Ridică mâinile să își atingă fața și capul și un smoc de păr i se desprinde de pe scalp.

O, Iisuse!

Îl cuprinde panica.

O ajunge din urmă pe Helena, care aleargă șchiopătând pe șoseaua acoperită de resturi fumegânde.

Este deja întuneric, iar soarele nu se mai vede.

Apare durerea.

Pe față, pe mâini, în ochi.

Îi revine auzul.

Aude sunetul propriilor pași.

Alarmer de mașini.

Cineva care urlă în depărtare.

Liniștea groaznică a unui oraș șocat.

Helena virează pe următoarea stradă și Barry își dă seama că încă se află la un kilometru distanță de stația de pompieri.

Apoi Helena se oprește brusc, se apleacă și vomită în mijlocul străzii.

El încearcă să pună mâna pe spatele ei, dar când palma îi atinge jacheta, o retrage instinctiv de durere.

— Mor, Barry. La fel și tu.

Se îndreaptă de spate și se șterge la gură.

Părul Helenei cade, iar respirația ei e zgomotoasă și dureroasă.

La fel ca a lui.

— Cred că putem reuși, spune el.

— Trebuie. De ce dracului ar lovi Denverul?

— Dacă și-au lansat tot arsenalul, lovesc fiecare oraș mare din America, mii de focoașe, probabil sperând să aibă noroc și să elimine scaunul.

— Poate au și făcut-o.

Pleacă mai departe, apropiindu-se tot mai mult de locul impactului, după cum indică norul imens de cenușă și foc, care încă se ridică și se învâlburează la o distanță incertă.

Trec pe lângă un autobuz de școală răsturnat, al cărui galben a devenit acum negru; sticla geamurilor e spartă și se aud voci strigând dinăuntru.

Barry încetinește și se îndreaptă spre el, dar Helena spune:

— Singura modalitate prin care îi poți ajuta este ca noi să ajungem acasă.

Știe că are dreptate și încearcă din răspuțuri să se abțină, să nu ajute pe nimeni, nici măcar cu un cuvânt de alinare.

— Mi-aș dori să nu fi trăit niciodată o zi ca asta, spune el.

Trec alergând pe lângă un copac în flăcări, în ramurile căruia s-au înfipt o motocicletă și pilotul său, la o înălțime de nouă metri.

Apoi, pe lângă o femeie fără păr și goală, care se clatină în mijlocul străzii; pielea i se desprinde ca scoarța unui mesteacăn și are ochii anormal de mari și de albi, de parcă s-ar fi căscat ca să cuprindă toată groaza din jurul ei. Dar adevărul este că e oarbă.

— Blochează, spune Helena plângând. Vom schimba asta.

Barry simte gust de sânge în gură, iar durerea îl cuprinde cu totul.

Are senzația că i se topesc măruntaiele.

O altă explozie, mult mai departe, scutură pământul sub ei.

— Acolo, spune Helena.

Stația de pompieri se află exact în față.

Este în mijlocul cartierului lor și el abia dacă a băgat de seamă.

Din cauza durerii.

Sau pentru că nu seamănă deloc cu strada lor.

Fiecare casă construită din lemn a fost pusă la pământ, liniile electrice s-au răsturnat, iar copacii au ars, fiind dezbrăcați de orice urmă de verde.

Vehiculele s-au împrăștiat peste tot – unele s-au răsturnat cu roțile în sus, altele pe-o parte, câteva încă ard.

Plouă cu cenușă și cu resturi radioactive, ce le vor provoca o otrăvire lentă dacă vor rămâne în acest peisaj de iad până se lasă seara.

Singura formă de mișcare este cea a siluetelor înnegrite care se zvârcolesc pe jos.

Pe stradă.

În curțile care erau odată case.

Barry simte brusc o greață când își dă seama că sunt oameni.

Stația lor de pompieri este încă în picioare.

Ferestrele sunt spulberate și par niște orbite negre, căscate, iar roșul cărămizilor zidurilor s-a transformat în culoarea cărbunelui.

Durerea pe care Barry o simte la față și la mâini este terifiantă. Urcă treptele spre intrare și pășește peste ușă, care este crăpată și căzută în foaier.

În ciuda durerii, este devastator șocul de a-și vedea casa din ultimii douăzeci și unu de ani în starea aceea.

Lumina slabă intră filtrat prin ferestre, dezvăluind locul unei ruine totale.

Majoritatea pieselor de mobilier au explodat pur și simplu.

Bucătăria miroase puternic a gaz natural și, în colțul îndepărtat al

clădirii, fumul apare prin ușa deschisă către dormitorul lor, unde pâlpâirea flăcărilor se vede pe pereți.

Când se reped prin casă, Barry își pierde echilibrul în arcada dintre sufragerie și locul în care luau masa. Apucă laterala arcadei ca să nu cadă și urlă de durere, lăsând în urmă o amprentă de sânge și de piele acolo unde a ținut palma pe perete.

Accesul în laboratorul lor securizat se face printr-o altă ușă boltită, aflată în anexa de depozitare din birou. Ușa în sine este conectată la restul casei, astfel că utilizarea panoului numeric este inutilă. Helena deschide lanterna telefonului și setează manual combinația de cinci cifre în semiîntuneric.

Se întinde să apuce mânerul circular, dar Barry spune:

— Lasă-mă pe mine!

— E în regulă.

— Tot tu trebuie să mori în rezervor.

— Corect.

Se îndreaptă spre ușă și apucă mânerul cu trei spițe, gemând de agonie în timp ce se opintește pentru a mișca roata. Nimic nu se clintește, în afara straturilor de piele pe care le îndepărtează, și un gând îngrozitor îi trece prin minte: dacă temperatura înaltă a exploziei a sudat mecanismele ușii? Își imaginează ultima lor zi împreună – fierbând încet din cauza radiației termice, în carcasa arsă a casei lor, fără să poată ajunge la scaun, știind că au eșuat. Că, atunci când va avea loc următoarea schimbare, dacă va avea loc vreodată, existența lor va dispărea cu totul sau vor intra într-o lume creată de altcineva.

Roata se urnește, apoi cedează, în sfârșit.

Încuietorile se retrag și ușa se deschide, dezvăluind o scară în spirală ce duce în jos, într-un laborator aproape identic cu acela pe care l-au construit în deșertul de lângă Tucson. Doar că aici, în loc să sape în pământ, au captușit subsolul de piatră al vechii stații de pompieri cu pereți de oțel.

Nu e lumină.

Barry își lasă o parte din pielea de pe mână pe roată în timp ce o retrage, apoi o urmează pe Helena pe scară, la lumina slabă a lanternei telefonului.

Laboratorul este ciudat de tăcut.

Niciun bâzâit al ventilatoarelor care răcesc serverele.

Nici al pompei de căldură care întreține apa în rezervorul de deprivare la temperatura constantă a pielii umane.

Lumina telefonului trece peste pereți în timp ce se deplasează spre

capătul serverului, unde un acumulator cu baterii pe litiu-ion este singura sursă de lumină din laborator.

Barry se îndreaptă spre un panou de comutatoare de pe perete, care transferă energia de la rețeaua electrică la baterii. Înfruntă încă un moment de groază pură, pentru că, dacă explozia a defectat bateriile sau conectorii la oricare dintre echipamente, toate acestea sunt în zadar.

— Barry, spune Helena. Ce mai aștepți?

El acționează comutatoarele.

Luminile din tavan se aprind.

Serverele încep să bâzâie.

Helena se așază pe scaun, la terminal, care a început secvența de pornire.

— Bateriile nu ne vor oferi decât treizeci de minute de energie, spune ea.

— Avem generatoare și suficientă benzină.

— Da, dar va dura o veșnicie să redirectionăm energia.

El își dă jos pardesiul ars și se așază lângă Helena, care deja tastează pe panou, pe cât de repede îi permit vârfurile rănite ale degetelor; sângele îi curge din colțurile gurii și ale ochilor.

În timp ce ea se dezbracă de hainele de iarnă, Barry se duce la dulap și scoate singura cască încărcată la maximum. O pornește și o pune cu grijă pe capul soției sale, care este plin de bășici.

Arsurile dureroase de pe chip încep să îl chinuie îngrozitor. În dulapul sanitar este morfină, dar nu are timp.

— Termin eu de așezat casca, spune ea. Du-te și ia portul de injecție.

El apucă un port și îl pornește, verificând conexiunea Bluetooth cu terminalul și asigurându-se că este funcțională.

În contrast puternic cu mâinile arse de explozia nucleară, antebrațele Helenei sunt intacte și netede, protejate de suflul inițial atât de hanoracul ei, cât și de numeroasele straturi de bluze și lenjerie termică. Degetele lui distruse fac mai multe încercări de a potrivi perfuzia în vena ei. În cele din urmă, fixează portul de antebrațul ei, apoi se îndreaptă spre rezervorul de deprivare. Apa este cu un grad și jumătate mai rece decât cea ideală, de 37 de grade, dar va trebui să se mulțumească cu asta.

Barry ridică trapa și se întoarce spre Helena, care vine poticnindu-se spre el, ca un înger frânt.

Știe că nici el nu arată mai bine.

— Mi-aș dori să pot face următoarea parte în locul tău, spune el.

— O să doară doar încă puțin, rostește ea, iar lacrimile i se scurg pe față.

În plus, merit asta.

— Nu este adevărat.

— Nu trebuie să mai mergi cu mine pe acest drum, spune ea.

— O să merg de câte ori va fi nevoie.

— Ești sigur?

— Foarte.

Ea apucă laterala rezervorului și bagă piciorul înăuntru.

Urlă când mâinile ei ating apa.

— Ce este? o întreabă Barry.

— Sarea. O, Dumnezeule...

— Aduc morfina.

— Nu, s-ar putea să distrugă reactivarea memoriei. Grăbește-te, te rog!

— Bine. Ne vedem în curând.

Închide trapa în fața soției sale, care plutește în agonie în apa sărată.

Se grăbește înapoi la terminal și inițiază injecția în secvență. În timp ce drogul de paralizie este declanșat, încearcă să se așeze, dar durerea este atât de copleșitoare, încât nu poate să stea locului.

Se îndreaptă spre laborator și urcă scara spiralată, apoi traversează biroul și rămășițele incendiate ale casei sale și a Helenei.

Ajuns afară, pe treptele secției de pompieri, observă că este întuneric, iar din cer cad fulgi de foc.

Coboară treptele și iese în mijlocul străzii.

Un ziar în flăcări zboară peste trotuar.

Pe cealaltă parte a drumului, o siluetă înnegrită zace în poziție fetală, ghemuită pe trotuar pentru odihna veșnică.

Mai este șoapta fierbinte a vântului.

Țipete și gemete distante.

Și nimic altceva.

Pare imposibil că, doar cu o oră în urmă, stătea într-o poiană înzăpezită la trei mii de metri înălțime, privind spre Denver într-o după-amiază perfectă de primăvară.

Am făcut să fie mult prea ușor să ne distrugem pe noi înșine, se gândește.

Abia mai poate sta în picioare.

Îl lasă genunchii, se prăbușește.

E în mijlocul străzii, în fața stației de pompieri, privind cum lumea arde și încercând să nu se lase copleșit de durere.

Au trecut mai multe minute de când a plecat din laborator.

Helena moare în rezervor.

El moare aici, afară.

Stă întins pe spate, pe pavaj, și privește cerul negru în timp ce plouă pe el cu foc.

La baza craniului simte un junghi puternic de agonie și e cuprins de un val de ușurare, știind că asta înseamnă că vine sfârșitul, că DMT-ul inundă creierul Helenei. Se va întoarce în scurt timp în amintirea cu ea îndreptându-se spre Chevy-ul alb cu albastru, ca o fată de șaisprezece ani cu toată viața înainte.

Vor face totul din nou și speră că de data aceasta va fi mai bine.

Săgețile de foc cad spre el din ce în ce mai încet, până când devin suspendate în jurul lui, ca un miliard de licurici...

•

Este rece și umed.

Miroase a sare de mare.

Aude valuri care scaldă stâncile și sunete de păsări care zboară peste apă.

Vede din ce în ce mai clar.

La nouăzeci de metri distanță, este un țărm zimțat. Ceața plutește pe deasupra apei cenușii, ascunzând molizii din depărtare, aflați de-a lungul țărmului ca o linie imperfect caligrafiată.

Durerea de la față a dispărut.

Se află într-un caiac pe mare, într-un costum de scafandru, cu o vâslă în poală, ștergându-și sângele de la nas și întrebându-se unde se află.

Unde este Helena.

De ce nu are încă amintiri din această cronologie.

Zăcea în mijlocul străzii, în fața unității lor de pompieri din Denver, doar cu câteva secunde în urmă, privind în agonie ploaia de foc din cer.

Acum este... oriunde ar fi. Zburând de la o realitate la alta, viața lui pare un vis. Amintirile devin realitate sau devin coșmaruri. Totul este real în acest moment, dar este trecător. Peisaje și emoții se succed într-un flux continuu, dar totul are o logică extrem de complicată – așa cum un vis are sens numai atunci când ești în el.

Scufundă o vâslă în apă și caiacul înaintează.

Începe să zărească un golf ferit, de unde insula urcă încet câteva zeci de metri, până într-o pădure de molid negru, intercalată de tușele albe ale mestecenilor.

Pe o porțiune joasă a dealului se află o casă, într-o întindere de iarbă de un verde smarald. E înconjurată de clădiri mai mici – două case de oaspeți, un foișor și, lângă mal, o magazie pentru bărci și un doc.

Intră vâslind în golf, căpătând viteză pe măsură ce se apropie de mal. Trage caiacul pe un pat de pietre mărunțite. În timp ce iese stânjenit din carlingă, își aduce aminte un singur lucru – *stătea la acel bar din Portland când Helena s-a așezat pe scaunul de lângă el pentru a treia oară în existența lor ciudată, reluată de câteva ori.*

— *Arăți ca și când ai vrea să-mi cumperi ceva de băut.*

Cât de ciudat este să ai trei amintiri diferite ale aceluiași moment din timp.

Merge desculț pe țărmul pietros și pe iarbă, pregătindu-se pentru valul de amintiri, dar azi întârzie.

Casa este construită pe o fundație de piatră, având lemnul decolorat după deceniile de expunere la sare, soare și vânt, precum și de iernile aspre.

Un câine uriaș vine alergând spre el, prin grădină. Este un ciobănesc scoțian, având aceeași culoare precum panourile uzate ale casei; îl întâmpină pe Barry cu multă afecțiune, ridicându-se pe picioarele din spate ca să-l privească în ochi și să-l lingă pe față.

Barry urcă treptele spre verandă, de unde se vede foarte amplu golful și marea întinsă.

Deschide ușa glisantă de sticlă și intră într-o sufragerie caldă, construită în jurul unei vetre independente de piatră, care se ridică prin inima casei.

Focul mic parfumează interiorul cu miros de fum și de lemn.

— Helena?

Niciun răspuns.

Casa e cufundată în tăcere.

Traversează o bucătărie franțuzească rustică, cu bârne expuse și băncuțe aflate în jurul unui bufet mare, echipat cu un suport de măcelărie.

Apoi merge pe un coridor lung și întunecat, simțindu-se ca un intrus în casa altcuiva. În capăt se oprește la intrarea într-un birou intim, oarecum dezordonat. Vede o sobă cu lemne, o fereastră care dă spre pădure și o masă veche, în mijlocul camerei, care se îndoaie sub teancurile de cărți. În apropiere se află o tablă, acoperită cu ecuații de neînțeles și cu diagrame ce par să fie cronologii complicate și intersectate.

Amintirile sosesc într-o clipă.

În primul moment, nimic.

În clipa următoare, știe exact unde se află, precum și întreaga traiectorie a vieții sale din ultimii treizeci și trei de ani. Știe exact semnificația ecuațiilor de pe tablă.

Pentru că el le-a scris.

Sunt extrapolări ale soluției Schwarzschild, o ecuație care definește raza unui obiect pe baza masei sale, pentru a forma o singularitate.

Pentru că toate conștiințele sale din cronologiile anterioare se unesc cu aceea din cronologia aceasta, perspectiva lui asupra muncii lor din ultimii zece ani este, paradoxal, cu totul nouă și intim de familiară deopotrivă. El vede atât cu ochi proaspeți, cât și cu o lipsă completă de obiectivitate.

Și-a petrecut o mare parte din viață studiind fizica găurilor negre. Helena a fost cu el la început, dar în ultimii cinci ani, a început să se retragă pe măsură ce ziua de 16 aprilie 2016 se apropia, fără nicio soluție la orizont.

Informația că ea e cea care va trebui să facă toate acestea de la capăt a făcut-o să cedeze.

De pe geamul ferestrei care dă spre pădure, întrebările fundamentale pe care le-a scris cu markerul magic cu mulți ani în urmă încă îl bântuie, rămase fără răspuns...

Care este raza Schwarzschild a unei amintiri?

Când murim, conștiința noastră călătorește printr-o microgaură neagră, creată de gravitația imensă a propriilor noastre amintiri care se prăbușesc?

Procedura de reactivare a memoriei – în momentul morții – deschide o microgaură care conectează gaura neagră a amintirilor noastre ce se prăbușesc într-o gaură albă, iar aceasta ejectează conștiințele noastre pe partea cealaltă, la începutul unei noi cronologii?

Suntem, în final, doar stele care mor?

Va pierde toate aceste cunoștințe. Nu că ar fi fost vreodată mai mult decât o teorie – o încercare de a trage draperiile și de a înțelege de ce scaunul Helenei a făcut ceea ce a făcut. Nimic din cunoștințele lui nu înseamnă ceva fără o testare științifică. Abia în ultimii câțiva ani și-a dat seama Barry că ar trebui să aducă echipamentele lor la laboratorul CERN din Geneva, Elveția, și să ucidă pe cineva în rezervor în prezența detectoarelor de particule ale Large Hadron Collider. Dacă ar putea dovedi apariția unei microgăuri negre în clipa în care cineva moare în rezervor și a unei găuri albe în momentul în care conștiința re apare în trup la un anumit punct din trecut, ar putea începe să înțeleagă adevărata mecanică a revenirii în memorie.

Helena a detestat ideea. Era de părere că noile informații nu meritau riscul ca tehnologia lor să scape din nou de sub control, ceea ce s-ar fi întâmplat aproape sigur dacă ar fi împărtășit cunoștințele despre scaun cu comunitatea științifică de la LHC. În plus, ar fi durat ani întregi până ar fi convins forțele de decizie să le dea acces la un detector de particule, precum și câteva echipe de cercetători care să scrie algoritmi și programe pentru a extrage datele despre fizică din sistem. Astfel, părea mult mai dificil să studieze fizica particulelor scaunului decât să îl construiască propriu-zis.

Dar au timp.

— Barry.

Se întoarce.

Helena stă în pragul ușii și șocul de a vedea această nouă versiune a soției sale, în contrast cu ultimele două, îi declanșează o alertă în interior. Arată ca o versiune în prag de dezintegrare a femeii pe care o iubește – e prea slabă, are ochii întunecați și înfundați în orbite, iar oasele orbitale sunt mult prea pronunțate.

Apare o amintire – cu doi ani în urmă a încercat să se sinucidă. Cicatricele albe de pe antebrate încă sunt vizibile. A găsit-o în cada veche cu picioare din alcovul de la fereastra cu vedere spre mare, când apa căpătase culoarea vinului. Își amintește cum i-a ridicat din cadă trupul fără vlagă, așezând-o imediat pe gresie.

I-a înfășurat cu frenezie încheieturile în tifon medical pentru a opri sângerarea la timp.

Aproape că a murit.

Cel mai dificil lucru pentru ea era că nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Niciun psihiatru căruia să îi poată împărtăși povara existenței sale. Îl avea doar pe Barry, iar sentimentul de vinovăție de a nu fi suficient pentru ea îl rodea de ani buni.

În clipa aceasta, în timp ce o privește stând în pragul ușii, este copleșit de devotamentul pentru această femeie.

— Ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, spune el.

Ea îi arată telefonul.

— Rachetele au fost lansate în urmă cu zece minute. Am eșuat din nou.

Ia o înghițitură de vin roșu din paharul pe care îl ține în mână.

— N-ar trebui să bei asta înainte să intri în bazin.

Ea termină paharul.

— E doar ca să mă calmez.

Lucrurile erau tensionate între ei. Nu-și amintește când a dormit ultima oară în patul ei. Ultima oară când au făcut sex. Ultima oară când au râs din cauza unui lucru prostesc. Dar nu o poate învinovăți. Pentru el, relația lor începe cu fiecare replică din acel bar din Portland, când el are douăzeci și unu de ani, iar ea, douăzeci. Petrec împreună douăzeci și nouă de ani și, deși lui fiecare buclă i se pare cu totul nouă (până când ajung în acest moment apocaliptic și recapătă amintiri din cronologiile anterioare), ea este cu același bărbat de optzeci și șapte de ani, retrăind iar și iar aceeași bucată de timp, de la douăzeci la patruzeci și nouă de ani.

Aceleași certuri.

Aceleași temeri.

Aceeași dinamică.

Același... tot.

Nicio surpriză reală.

Doar acum, în acest scurt moment, sunt egali. Helena a încercat să îi explice înainte, iar el a înțeles în cele din urmă: această cunoaștere îi amintește de ceva ce i-a spus Slade în laboratorul lui din hotel, cu atâția ani în urmă, exact înainte de moartea sa: *Perspectiva ta se schimbă când trăiești nenumărate vieți.*

Poate că Slade avea dreptate. Nu te poți înțelege cu adevărat pe tine însuși până nu trăiești mai multe vieți. Poate că omul nu era complet nebun de legat.

Helena intră în cameră.

— Ești gata? o întreabă el.

— Poți să te relaxezi dracului puțin? Nimeni nu trimite o bombă nucleară pe coasta din Maine. O să avem ploaie radioactivă în Boston, New York și Midwest, dar peste câteva ore.

S-au certat exact în legătură cu acest moment – când a devenit limpede, în ultimii câțiva ani, că nu vor găsi o soluție în respectiva buclă, Barry a propus să ucidă acea cronologie și s-o trimită înapoi pe Helena înainte ca lumea să își amintească sfârșitul violent și terifiant din cronologia anterioară. Totuși, a susținut Helena, chiar și cu cea mai mică șansă ca nicio amintire falsă să revină, merita să lase lucrurile să se întâmple. Și, cel mai important, ar fi vrut – chiar și pentru cel mai scurt interval de timp – să fie cu Barry, care își amintea toate cronologiile și tot ce trăiseră împreună. Dacă era să fie sincer cu el însuși, și el voia asta.

Ea se apropie de fereastră și vine lângă el.

Cu un deget, începe să șteargă scrisul de pe geam.

— Toate astea au fost în zadar, nu? spune ea.

— Ar fi trebuit să mergem la CERN.

— Și dacă teoria ta cu gaura neagră s-ar dovedi adevărată? Ce urmează apoi?

— Îmi susțin credința că, dacă am putea înțelege cum și de ce poate scaunul să ne trimită conștiințele înapoi într-o amintire, am fi mai aproape de a afla cum să oprim amintirile false.

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca acest lucru să fie de necunoscut?

— Îți pierzi speranța? o întreabă el.

— O, dragul meu, s-a dus de mult. În afară de propria mea durere, de fiecare dată când mă întorc, distrug conștiința acelei fete de șaisprezece ani care se duce la camioneta ei, în primul ei moment de libertate reală. O ucid iar și iar. Nu a avut niciodată ocazia să își trăiască viața. Din cauza mea. Din cauza lui Marcus Slade.

— Atunci, lasă-mă pe mine să duc speranța pentru amândoi, pentru o vreme.

— Ai făcut asta deja.

— Lasă-mă să continui să o fac.

Ea se uită la el.

— Încă mai crezi că vom găsi o modalitate de a rezolva asta?

— Da.

— Când? În următoarea iterație? A treizecea?

— Este atât de ciudat, spune el.

— Ce?

— Am intrat în camera asta acum cinci minute și nu aveam habar ce însemnau acele ecuații. Apoi, dintr-odată, am căpătat amintiri din această cronologie și am înțeles ecuații parțiale diferențiale. În structura neuronală a creierului său apare un fragment de conversație dintr-o altă cronologie. Adaugă: Mai ții minte ce a spus Marcus Slade când l-am amenințat cu arma în laboratorul din hotelul lui?

— Îți dai seama că, din perspectiva mea, asta s-a întâmplat cu aproape o sută de ani și trei cronologii în urmă.

— I-ai spus că, dacă lumea ar ști vreodată despre existența scaunului, acea informație nu ar putea fi pusă niciodată la loc. Exact lucrul în legătură

cu care ne certăm acum. Mai ții minte?

— Vag.

— Iar el a spus că ai fost orbită de limitările tale, că încă nu vedeai totul și că nici nu o vei face până nu vei călători cum a făcut-o el.

— Era nebun.

— Așa am crezut și eu. Dar diferența dintre tine, cea din prima cronologie, și tine, cea de acum, e incredibilă: s-ar putea să te înnebunească asta, dar stăpânești o mulțime de domenii științifice, ai trăit vieți întregi la care prima Helena nici nu ar fi visat. Vezi lumea în feluri în care ea nu a făcut-o niciodată. La fel e și cu mine. Cine știe câte vieți a trăit Slade și ce a aflat? Dacă el chiar a găsit o cale de ieșire? O portiță pentru problema amintirii moarte? Ceva pentru care vei avea nevoie de multe alte astfel de bucle pentru a-ți da seama singură? Dacă, în tot acest timp, am ratat ceva esențial?

— Cum ar fi?

— Nu am idee, dar nu ți-ar plăcea să îl întrebi pe Slade?

— Cum propui să facem asta, domnule detectiv?

— Nu știu, dar nu ne putem da bătuți, pur și simplu.

— Nu, *eu* nu mă pot da bătută. Tu poți să renunți oricând vrei și să îți trăiești viața fără să știi că vine ziua asta.

— Chiar ai ajuns să consideri că prezența mea în viața ta este atât de neînsemnată?

Ea oftează.

— Sigur că nu.

Un presapapier se clatină pe masa din spatele lor.

Fereastra începe să se crape.

Vuietul profund al exploziei din depărtare le cutremură oasele.

— Acesta este un fel de iad, spune ea sumbră. Ești gata să coborâm în laborator ca să mă omori din nou, iubitele?

•

Barry nu se mai află în laboratorul său subteran de pe insula lui și a Helenei, din largul coastei Maine, ci stă la un birou cu un aspect familiar, dintr-o cameră ce pare cunoscută. Îl doare capul și are o senzație pe care nu a experimentat-o de ceva vreme – pulsația ochilor, ca la o mahmureală zdravănă.

Se holbează la declarația unui martor pe un ecran de computer din fața lui și, deși nu are încă amintiri din această cronologie, își dă seama cu o

groază din ce în ce mai mare că se află la etajul al patrulea al secției 24 a NYPD, pe 100th Street.

Upper West Side.

Manhattan.

A lucrat aici înainte. Nu doar în clădirea asta. Ci și la etajul ăsta. În locul ăsta. Și nu la un birou *la fel* ca acesta. Ci exact la acest birou. Recunoaște până și pata de cerneală rămasă după un accident cu un stilou.

Își scoate telefonul și verifică ecranul principal: 16 aprilie 2019.

Cea de-a patra aniversare a cronologiei în care Helena a murit în acel laborator DARPA.

Ce dracului?

Se ridică de pe scaun – e mult mai corpolent decât era în Maine, Colorado și Arizona – și simte în haină ceva ce nu a simțit de ani întregi – un toc de armă pe umăr.

Domnește o tăcere ciudată peste cel de-al patrulea etaj de separeuri.

Nimeni nu tastează.

Nimeni nu vorbește.

Doar o tăcere încremenită.

Se uită la femeia de vizavi de el – o polițistă pe care și-o amintește, nu din cronologia aceasta, ci din cea originală, înainte ca timpul să fie fracturat de scaunul Helenei. Este detectivul de la omoruri, o femeie pe nume Sheila Redling, care a jucat ca *short stop* pentru liga de softball. Avea un braț foarte bun și era cea mai bună băutoare din echipă. Lui Sheila îi curge sânge din nas pe bluza albă, iar privirea ei este, fără nicio îndoială, aceea a unei femei într-o stare de groază pură.

Bărbatul din separeul următor are și el sânge la nas și îi curg lacrimi pe chip.

Din partea cealaltă a etajului se aude un zgomot de pușcă, spulberând tăcerea absolută. E urmat de țipete și găfâieli ce răzbat din labirintul de separeuri.

Se mai aude o împușcătură, de data aceasta mai de aproape.

Cineva strigă:

— *Ce dracului se întâmplă? Ce dracului se întâmplă?*

După a treia împușcătură, Barry întinde mâna spre jachetă ca să scoată pistolul Glock, întrebându-se dacă sunt atacați, dar nu vede nicio amenințare în vecinătatea lui.

Doar o mare de chipuri uimite.

Sheila Redling se ridică brusc, scoate arma, o pune la tâmplă și trage.

Când cade la pământ, bărbatul cu care împarte separeul se năpustește din scaunul său, îi ia pistolul din balta de sânge și îl pune în gură.

— Nu! strigă Barry.

În timp ce trage și cade peste Sheila, Barry își dă seama că toate acestea au un sens, într-un fel groaznic însă. Amintirile lui din cronologia anterioară sunt cu Helena, pe coasta din Maine, însă acești oameni se aflau în mijlocul unui atac nuclear asupra New York-ului, în urma căruia au murit cu toții, sau se aflau în chinurile unei morți groaznice, după ce tocmai au suferit aceeași soartă în cronologia anterioară, în care un alt atac nuclear tocmai a avut loc.

Acum, amintirile din această cronologie dau năvală ca un val.

S-a mutat la New York când avea puțin peste douăzeci de ani și a devenit polițist.

S-a căsătorit cu Julia.

A urcat în ierarhia NYPD ca să ajungă detectiv la Divizia Centrală de Jafuri.

Și-a trăit din nou viața originală.

Apoi simte ca o lovitură în plex – Helena nu a venit niciodată la el în acel bar din Portland. Nu a cunoscut-o niciodată. N-a auzit niciodată de ea. Dintr-un motiv sau altul, a ales să trăiască această cronologie fără el. O cunoaște doar în amintirile moarte.

Scoate telefonul ca să o sune, încercând să își amintească numărul ei și dându-și seama imediat că nu are cum să fie același în această cronologie. Nu are nicio modalitate de a o contacta, iar această informație îl face să se simtă atât de neajutorat, încât aproape că nu poate suporta gândurile care îi străbat mintea...

Asta înseamnă că s-a despărțit de el?

A găsit pe altcineva?

S-a săturat, în sfârșit, să trăiască aceeași buclă de treizeci de ani cu același bărbat?

În timp ce în jurul lui se aud tot mai multe focuri de armă și oamenii încep să fugă din zonă, se gândește la ultima conversație pe care a avut-o cu Helena în casa lor din Maine și la ideea lui de a-l găsi pe Slade.

Concentrează-te pe asta! Dacă te poți ghida după cronologiile anterioare, ai doar un timp limitat până când iadul se dezlănțuie asupra New York-ului.

Ignoră haosul și își trage scaunul la birou, activând computerul.

O căutare pe Google după „Marcus Slade” relevă un necrolog din *San Francisco Chronicle*, detaliind că Slade a murit de o supradoză, cu un Crăciun în urmă.

Rahat.

Apoi caută după „Jee-woon Chercover” și găsește mai multe rezultate. Chercover conduce o firmă de capital de risc pe Upper East Side, numită Apex Venture. Barry face o fotografie a informațiilor de contact de pe site-ul lor, ia cheile și se grăbește spre scară.

În timp ce coboară, sună la Apex.

Toate liniile sunt ocupate, vă rugăm reveniți...

Aleargă prin holul de la parter, în după-amiaza târzie, ajungând pe trotuarul de pe West 100th Street fără suflu, când o nouă alertă îi clipește pe ecranul de pornire al telefonului.

Alertă de urgență

AMENINȚARE CU RACHETE BALISTICE ÎNDREPTATE

SPRE MULTIPLE ȚINTE DIN SUA.

CĂUTAȚI IMEDIAT ADĂPOST.

ACESTA NU ESTE UN EXERCITIU.

Glisați pentru mal mult.

Iisuse!

Deși are amintiri din această cronologie, identitatea sa cuprinde, pentru scurtă vreme, toate cronologiile pe care le-a trăit vreodată. Din păcate, acea perspectivă de multicronologie se va sfârși când rachetele vor nimeri ținta.

Se întreabă dacă asta este tot ce a mai rămas din viața lui.

Din viața tuturor.

Jumătate de oră din aceeași groază infinită, repetitivă.

Un fel de iad.

•

Cincisprezece etaje mai sus, într-o clădire de peste drum, se sparge o fereastră și o ploaie de cioburi cade pe trotuar; e urmată de un scaun, apoi de un bărbat îmbrăcat într-un costum dungat.

Se prăbușește cu capul înainte pe acoperișul unei mașini, a cărei alarmă începe să sune ascuțit.

Oamenii aleargă pe lângă Barry.

Pe trotuare.

Pe străzi.

Mai mulți bărbați și femei cad din zgârie-nori, pentru că își amintesc cum a fost să moară într-un atac nuclear.

O sirenă de apărare civilă începe să sune și oamenii ies șuvoaie din clădirile din jur, la fel ca șobolanii, și se revarsă într-un garaj subteran pentru a se adăposti.

Barry sare în mașină și pornește motorul. Apex se află în Upper East Side, chiar dincolo de parc, la doar șase cvartale distanță de poziția sa actuală.

Ajunge pe stradă, dar tot ce poate face este să se strecoare printre hoardele de oameni.

Apăsând claxonul, virează în cele din urmă spre Columbus, care este doar puțin mai aglomerat.

Conduce în sensul opus traficului și o ia la dreapta pe prima alee pe care ajunge, accelerând în umbra dintre clădirile de apartamente.

Aprinde semnalele luminoase și sirenele și își croiește drum pe alte două străzi pline de oameni frenetici și isterici.

Accelerând Crown Vicul, intră pe o alee din Central Park, încercând să sune iar la Apex.

De data aceasta, telefonul sună.

Te rog, te rog, răspunde!

Și sună.

Și sună.

Pe drumul din față sunt mult prea mulți oameni, așa că virează spre North Meadow, traversând terenurile de baseball unde obișnuia să joace.

— *Alo?*

Barry apasă pe frână și oprește mașina în mijlocul terenului, comutând telefonul pe difuzor.

— Cine e? întreabă el.

— *Jee-woon Chercover. Barry?*

— De unde ai știut?

— *Mă întrebam dacă o să suni.*

Data trecută când Barry a interacționat cu Jee-woon, el și Helena l-au împușcat în laboratorul lui Slade, după ce s-a năpustit gol spre un pistol.

— Unde ești acum? întreabă Barry.

— *În biroul de la etajul treizeci al clădirii mele. Mă uit spre oraș. Aștept*

să mor din nou, ca noi toți. Tu și Helena faceți asta?

— Am încercat să oprim totul. Voiam să-l găsesc pe Slade...

— *A murit anul trecut.*

— Știu. Așa că trebuie să te întreb: când Helena și cu mine l-am găsit pe Slade la hotel, cu atâția ani și vieți în urmă, a făcut aluzie la faptul că ar exista o modalitate de a anula amintirile moarte. Un alt fel de a călători. De a utiliza scaunul de memorie.

La capătul celălalt al liniei se așterne tăcerea.

— *Vrei să spui, când m-ai ucis.*

— Da.

— *Ce s-a întâmplat după...*

— Uite, nu e timp. Am nevoie de informația asta, dacă o ai. Am fost într-o buclă de treizeci și trei de ani cu Helena, încercând să găsim o cale de a șterge ceea ce cunoaște lumea despre scaunul de memorie. Nimic nu funcționează. De aceea ajungem în acest moment de apocalipsă din nou și din nou. Și o să se tot întâmple dacă nu...

— *Pot să îți spun un singur lucru și e tot ce știu. Marcus credea într-adevăr că există o modalitate de a reseta o cronologie astfel încât să nu existe amintiri moarte. Chiar a făcut asta odată.*

— Cum?

— *Nu știu detalii specifice. Uite, trebuie să îmi sun părinții. Te rog, repară asta, dacă poți. Suntem cu toții în iad.*

Jee-woon închide. Barry aruncă telefonul pe scaunul pasagerului și se dă jos din mașină. Stă pe iarbă, odihnindu-și mâinile și picioarele.

Tremură.

Tot trupul îi tremură.

În următoarea cronologie nu-și va mai aminti conversația pe care tocmai a avut-o cu Jee-woon, până pe 16 aprilie 2019.

Dacă va mai exista o altă cronologie.

O pasăre aterizează în apropiere și rămâne încremenită, privindu-l.

Clădirile din Upper East Side tronează deasupra perimetrului parcului iar zgomotul orașului este cu mult mai puternic decât ar trebui să fie – focuri de armă, țipete, sirene de apărare civilă, sirene de mașini de pompieri, de poliție, de ambulanțe, toate se contopesc într-o simfonie discordantă care sună a final.

Un gând îi apare în minte.

Unul îngrozitor.

Dacă Helena a murit în acea perioadă de patru ani dintre 1986 și 1990, înainte să îl găsească în Portland? Sau dacă s-a decis să nu facă nimic din toate acestea? Doar să-și trăiască viața fără să construiască vreodată scaunul, pentru a nu lăsa lumea să se distrugă... Ar fi greu s-o învinovățească, dar asta ar însemna că următoarea schimbare de realitate ar fi una aleasă de altcineva. Sau nu va mai avea loc nicio schimbare, dacă lumea reușește să se anihileze singură.

Clădirile din jurul lui și copacii strălucesc într-o nuanță de alb pe care Barry nu a mai văzut-o niciodată – e chiar mai strălucitoare decât în Denver.

Nu se mai aude niciun sunet.

Strălucirea scade și, în locul ei, apare un infern care gonește prin Upper East Side și se apropie de el: o căldură chinuitor de intensă, preț de o jumătate de secundă, care arde terminațiile nervoase ale feței lui Barry.

În depărtare, vede oameni alergând, încercând să își amâne momentul final.

Și se pregătește pentru zidul lavei de foc, aducător de moarte, pe măsură ce acesta avansează prin Central Park, dar mai întâi este lovit de unda de șoc, care îl azvârle peste pajiște cu o viteză de necrezut.

Apoi încetinește.

Încetinește.

Dar nu doar el.

Totul.

Conștiința sa reține această cronologie care îl duce până la încremenire, lăsându-l suspendat la nouă metri în aer, înconjurat de resturile undei de șoc – bucăți de sticlă și de oțel, o mașină de poliție, oameni cu fețele topite.

Bila de foc se oprește la patru sute de metri distanță, la jumătatea North Meadow, iar clădirile din jurul lui sunt prinse în acel moment de vaporizare: sticlă, mobilă, oameni, totul – mai puțin cadrele de oțel topit – explodează ca un strănut. Norul imens al morții ce se ridică din New York din momentul impactului se oprește la o înălțime de un kilometru și jumătate în cer.

Lumea începe să-și piardă culoarea și, văzând totul înghețat în timp ce timpul se scurge din el, se gândește la o mulțime de întrebări...

Dacă materia nu poate fi nici creată, nici distrusă, unde se va duce când această cronologie va înceta să existe? Ce s-a întâmplat cu materia tuturor cronologiilor moarte pe care le-au lăsat în urmă? Sunt încapsulate în dimensiuni mai înalte, de neatins? Și, dacă da, ce este materia fără timp?

Materie care nu persistă? Cum ar arăta asta?

Și-a dat seama însă de un ultim lucru înainte să îi fie catapultată conștiința din această realitate muribundă – această decelerare a timpului înseamnă că Helena s-ar putea să fie în viață undeva, murind în bazin chiar în această secundă, pentru a distruge această cronologie și a începe alta.

Și îl străbate o frântură de bucurie la gândul că ea ar putea să fie încă în viață, însoțită de speranța că, în această nouă realitate, chiar și pentru un scurt moment, va fi din nou cu ea.

•

Barry stă întins în pat în semiîntunericul unei camere răcoroase. Printr-o fereastră deschisă aude ploaia căzând blând. Se uită la ceas: 21:30. Ora Europei Occidentale. Cu cinci ore înainte de Manhattan.

Își privește soția de douăzeci și patru de ani, care citește în pat, lângă el.

— E 21:30, spune el.

În ultima ei viață, s-a urcat în bazinul de deprivare la aproximativ 16:35, ora orientală, așa că se apropie destul de repede de cea de-a cincea aniversare a cronologiei din 16.04.2019.

În acest moment, convingerea lui Barry este că a trăit o singură viață. Aceasta. Helena a intrat pe ușa vieții lui când el avea douăzeci și unu de ani, într-un bar din Portland, și de atunci sunt de nedespărțit, Desigur, știe totul despre cele patru vieți petrecute împreună. Munca lor. Iubirea lor. Cum totul se termină de fiecare dată cu ea murind în camera de deprivare, pe 16 aprilie 2019, când lumea își amintește de existența unui scaun de memorie și de toată groaza pe care a adus-o. Cronologia anterioară, pe care au petrecut-o despărțiți. Ea a locuit în apropiere de părinții ei, în Boulder, și a construit singură scaunul, utilizându-l pentru a îmbunătăți calitatea vieții mamei sale, odată ce a apărut Alzheimerul. Dar nu a progresat deloc în ceea ce privește oprirea declanșării amintirilor moarte, despre care ea jură că el și le va aminti dintr-un moment în altul. Nu știe ce a făcut Barry în ultima lui viață și nici el nu știe. Încă. În cea prezentă, au continuat să încerce să înțeleagă cum procesează creierul amintirile moarte, zăbovind mai mult asupra studiilor despre fizica particulelor cu aplicabilitate la utilizarea scaunului. Și-au făcut chiar și câteva contacte la CERN, pe care speră să le utilizeze în următoarea cronologie.

Dar adevărul este că, la fel ca în iterațiile trecute ale vieții lor, nu au făcut niciun progres pentru a spera că vor reuși să oprească ce urmează. Sunt doar doi oameni, iar problema cu care se confruntă este extrem de

complexă. Poate insurmontabilă.

Helena închide cartea și se uită la Barry. Zgomotul ploii care cade pe țiglele vilei lor din secolul al XVII-lea este, probabil, sunetul lui preferat.

— Mă tem că, atunci când vor apărea amintirile din ultima ta cronologie, vei avea impresia că te-am abandonat, spune ea. Că te-am trădat. Nu mi-am petrecut ultima cronologie cu tine, dar nu pentru că nu te iubesc sau pentru că nu am nevoie de tine. Sper să poți auzi asta. Am vrut să duci o viață fără perspectiva sfârșitului lumii și sper că a fost una bună. Sper că ai găsit iubirea. Eu nu. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. Am avut nevoie de tine în fiecare zi. Am fost mai singură decât am fost vreodată în nenumăratele mele vieți.

— Sunt sigur că ai făcut exact ce ai avut nevoie să faci. Știu că asta este infinit mai greu pentru tine decât este pentru mine.

Se uită la ceas când ora se schimbă de la 21:34 la 21:35.

I-a spus tot ce se va întâmpla. Durerea de cap, pierderea temporară a conștienței și a controlului. Cum lumea va începe imediat să facă implozie. Și, cu toate acestea, există încă o parte din el căreia nu-i prea vine să creadă că se va întâmpla. Nu că ar crede că Helena minte. Dar este greu să-și imagineze că problemele lumii i-ar putea ajunge vreodată aici.

Barry simte o scânteie de durere în spatele ochilor.

Ascuțită și orbitoare.

Se uită la soția lui.

— Cred că începe.

•

Până la miezul nopții, este Barry cel din nenumăratele vieți, deși cea anterioară, din New York, este, în mod bizar, ultima pe care și-o amintește. Poate pentru că sunt atât de multe, amintirile vin mai încet decât la celelalte aniversări.

Izbucnește în plâns în bucătărie, de bucurie că Helena s-a întors la el. Ea îi stă în poală, la masa mică, și îl sărută pe față, trecându-și degetele prin părul lui și spunându-i cât de rău îi pare. Îi promite că nu îl va mai părăsi niciodată.

— La naiba, spune Barry. Tocmai mi-am amintit.

— Ce?

El ridică privirea spre Helena.

— Am avut dreptate. Există o cale de a ieși din această buclă apocaliptică. Slade știa cum să oprească amintirile moarte.

— Despre ce vorbești?

— L-am căutat pe Slade în ultimele momente ale cronologiei anterioare. A murit în preajma Crăciunului trecut, dar am vorbit cu Jee-woon. El și Slade s-au dus înapoi și au început o nouă cronologie, care nu a provocat nicio amintire moartă la momentul aniversării.

— O, Dumnezeule, cum?

— Jee-woon nu știa. Mi-a închis telefonul, apoi lumea s-a sfârșit.

Se aude un ceainic șuierând.

Helena se duce la aragaz și îl ia de pe foc, apoi toarnă apa fierbinte peste infuzoarele de ceai.

— În următoarea cronologie, până când ajungem la aniversare, n-o să-mi mai amintesc nimic din toate astea, spune Barry. Va trebui să păstrezi aceste informații.

— O voi face.

Stau treji toată noaptea și abia în zorii zilei următoare îndrăznesc să dea drumul la știri. Este cel mai lung timp petrecut într-o cronologie dincolo de punctul de aniversare. Se pare că, după ce fiecare armă nucleară de pe planetă a fost declanșată, fiecare oraș mare din Statele Unite a fost lovit. La fel și Rusia și China. Chiar și zonele metropolitane ale aliaților SUA au fost lovite, inclusiv Londra, Paris, Berlin și Madrid. Cel mai apropiat atac de Helena și Barry a fost cel din Glasgow, aflat la două sute nouăzeci de kilometri spre sud. Dar momentan sunt în siguranță. Curentul jet stream duce ploaia radioactivă spre est, în Scandinavia.

•

În zori ies prin curtea din spate, pentru ca Helena să intre în camera de deprivare. Au cumpărat această proprietate cu cincisprezece ani în urmă și au renovat fiecare centimetru pătrat. Casa are peste trei sute de ani și, din câmpurile înconjurătoare, se bucură de o priveliște superbă spre Marea Nordului, care înconjoară peninsula la Cromarty Firth, și – în direcția opusă – spre munții din nordul Scoției.

A plouat toată noaptea și apa picură de peste tot.

Soarele este încă sub mare, dar cerul se umple de lumină. În ciuda ororilor de la știri, totul pare șocant de normal. Oile care îi privesc de pe pășuni. Frigul tăcut. Mirosul de pământ ud. Mușchiul de pe pereții de piatră. Pașii lor pe poteca de pietriș.

Se opresc la intrarea în casa de oaspeți, pe care au transformat-o în laborator. Amândoi privesc înapoi spre casa în care și-au investit viețile, pe

care nu o vor mai revedea niciodată. Dintre toate locurile în care și-au construit împreună căminul, din toate viețile, Barry a iubit-o cel mai mult pe aceasta.

— Avem un plan, da? întreabă el.

— Da.

— Cobor cu tine, zise el.

— Nu, de ce nu mergi să privești peste câmpuri până când se termină? Adori acea priveliște.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Așa vreau să te las în viața asta.

Îl sărută.

El îi șterge lacrimile.

— Ne vedem peste treizeci și trei de ani, spune ea.

•

Barry se îndreaptă spre grajd cu Helena. Aerul nopții este dulce, iar dealurile domoale din jurul văii lor strălucesc sub stele.

— Tot nimic? întreabă ea.

— Nu.

Ajung la ușa cu cadru de lemn a hambarului și intră într-o încăpere în care sunt ținute hamurile, apoi continuă să meargă pe un coridor cu cabine goale, care nu au mai găzduit cai de peste zece ani.

Intrarea este ascunsă în spatele a doua uși glisante. Helena tastează codul și coboară scara în spirală spre un subsol izolat fonic.

Celula este închisă pe două laturi cu pereți de piatră, iar pe celelalte două, cu foi de sticlă solidă, cu găuri de ventilație. În interiorul celulei se află o toaletă, un duș, o masă mică și un pat, pe care stă întins Marcus Slade.

Închide cartea pe care o citește și se ridică, privindu-și răpitorii.

În această cronologie, și-au construit căminul în peisajul de țară din Marin County, la treizeci de minute la nord de San Francisco, pentru a fi mai aproape de Slade și pentru a se pregăti exact pentru acest moment. L-au răpit înainte să poată muri de supradoză cu un Crăciun în urmă și l-au adus la fermă.

Slade s-a trezit în această celulă de sub hambar, unde a fost ținut de atunci.

Barry trage un scaun spre geam și se așază.

Helena parcurge perimetrul celulei.

Slade îi privește.

Nu i-au spus despre motivul pentru care se află aici. Nici despre cronologiile anterioare sau despre scaunul de memorie. Nimic.

Slade se ridică din pat și se apropie de sticlă, privindu-l pe Barry. Poartă pantaloni de sport și nu are bluză. Barba îi e ciufulită, părul încurcat și nespălat, ochii temători și furioși deopotrivă.

În timp ce Barry îl privește prin sticlă, nu se poate abține să nu simtă milă pentru acest om, în ciuda a tot ce a făcut în cronologiile mai vechi. Nu are nici cea mai vagă idee de ce se află aici. Barry și Helena l-au asigurat de mai multe ori că nu au nicio intenție să îi facă rău, dar acele promisiuni au fost în zadar, fără nicio îndoială.

Dacă este să fie sincer, Barry se simte extrem de inconfortabil cu ceea ce fac. Dar între previziunea Helenei și faptul că a construit scaunul de memorie cu capacitatea sa incredibilă, alege să aibă încredere în soția lui. Chiar și când i-a spus că ar fi trebuit să răpească un bărbat pe nume Marcus Slade înainte să moară de supradoză în apartamentul său din Dogpatch.

— Ce e? întreabă Slade. Ați venit aici ca să îmi spuneți, în sfârșit, de ce faceți asta?

— În câteva clipe, spune Helena, vei înțelege totul.

— Ce dracului înseamnă...

Lui Slade i se prelinge sânge din nas. Se clatină înapoi, ținându-se cu mâinile de tâmpile, cu chipul schimonosit de durere. Imediat, o agonie pulsantă îl izbește pe Barry în spatele ochilor, făcându-l să se aplece pe scaun.

A sosit aniversarea cronologiei și ambii bărbați gem în timp ce recuperează cronologiile anterioare.

•

Slade stă acum la marginea patului. Teama a dispărut din ochii lui. Chiar și limbajul trupului său s-a schimbat, reflectând acum o încredere interioară și o stăpânire care înainte nu existau.

Zâmbește, încuviințând din cap.

— Barry, spune el. Helena, mă bucur să te revăd.

Barry se clatină. Una este să ți se fi spus ce s-a întâmplat în toate celelalte cronologii, cu totul altceva este să deții amintirile fiicei tale moarte și să privești cum lumea se autodistruge din nou și din nou. Când a murit în mijlocul pajiștii din Central Park, lovit de o undă de șoc. Nu și-a amintit acea cronologie încă. Helena i-a spus că, aparent, această idee i-a venit în

Scoția, dar amintirile revin încet ca o perfuzie.

Barry se uită la Slade și spune:

— Mai ții minte hotelul tău din Manhattan?

— Desigur.

— Îți amintești noaptea în care ai murit acolo? Ce i-ai spus Helenei înainte?

— S-ar putea să am nevoie de o reîmprospătare în privința asta.

— I-ai spus că amintirile moarte din cronologiile mai vechi ar putea fi anulate dacă ar ști să călătorească așa cum știai tu.

— Ah, zâmbește Slade. Voi v-ați construit propriul scaun.

— După ce ai murit în hotelul tău, a venit DARPA și a luat totul. La început, lucrurile au fost în ordine, dar pe 16 aprilie 2019, exact cu șase cronologii în urmă, tehnologia a scăpat de sub control. Scaunele de memorie erau folosite în toată lumea. Schemele au fost publicate pe Wikileaks. Realitatea a început să se schimbe constant. M-am întors cu treizeci și trei de ani în urmă, ca să încep o nouă cronologie și ca să am o șansă să găsesc o cale de a opri amintirile moarte. Dar ele vin mereu. Lumea își amintește mereu scaunul, indiferent de ce facem noi.

— Deci căutați o modalitate de a ieși din această buclă? O resetare?

— Da.

— De ce?

— Pentru că se va întâmpla exact ceea ce ți-am spus. A fost deschisă cutia Pandorei. Nu știu cum s-o închid.

Slade se duce la chiuvetă și se stropește cu apă pe față.

Apoi se întoarce din nou la geam.

— Cum oprim amintirile moarte? întreabă Helena.

— Într-o viață, m-ai ucis. În alta, m-ai răpit. Așadar, dă-mi voie să te întreb – de ce te-aș ajuta?

— Poate pentru că încă mai ai o undă de decență?

— Omenirea merită o șansă să evolueze dincolo de închisoarea timpului. Merită o șansă la progres real. Opera vieții tale a fost scaunul. A mea a fost să-l ofer omenirii.

Barry observă că este cuprins de furie.

— Marcus, ascultă-mă, spune el. Nu are loc niciun progres. Lumea își amintește chiar acum de existența scaunului de memorie, iar acele amintiri moarte vor declanșa o apocalipsă nucleară.

— De ce?

— Din cauză că dușmanii noștri cred că SUA modifică istoria.

— Știi cum îmi sună asta? întreabă Slade. A aiureli.

Barry se ridică și se apropie de sticlă.

— Am văzut suficientă groază în lume, cât pentru o mie de vieți. Helena și cu mine aproape că am fost uciși în Denver când au lovit rachetele. Am privit cum se vaporizează New York-ul când unda de șoc a azvârlit oamenii cu fețe topite prin Central Park. Sute de milioane de oameni au cinci seturi diferite de amintiri în care mor într-un holocaust nuclear.

Helena se uită la Barry și ridică telefonul.

— Tocmai s-a transmis alerta. Trebuie să ajung la laborator.

— Așteaptă o secundă, spune Barry.

— Suntem prea aproape de San Francisco. Am discutat despre asta.

Barry îl fixează cu privirea pe Slade, prin sticlă.

— Care este acea modalitate specială de călătorie?

Slade face un pas în spate și se așază la picioarele patului.

— Am trăit aproape șaptezeci de ani ca să te întreb asta, iar tu te holbezi în podea? rostește Barry.

Simte atingerea Helenei pe umărul lui.

— *Trebuie să plec.*

— Stai puțin.

— *Nu pot.* Știi asta. Te iubesc. Ne vedem în adâncul lumii. O să avem grijă de microgăurile negre. Bănuiesc că doar asta putem să facem, nu?

Barry se întoarce și o sărută. Ea urcă în grabă scara în spirală, pașii ei auzindu-se pe treptele de metal.

Apoi nu rămân decât Barry și Slade la subsol.

Barry scoate telefonul și îi arată lui Slade alerta de urgență, care indică un atac cu rachete balistice asupra mai multor ținte din SUA.

Slade zâmbește.

— Așa cum am spus, m-ai ucis, m-ai răpit, probabil că mă minți chiar...

— Jur că îți spun adevărul.

— Dovedește-o! Arată-mi dovada că aceasta nu este o alertă falsă pe care ai fi putut să ți-o trimiți pe telefon. Vreau să văd cu ochii mei... sau du-te dracului!

— Nu avem timp.

— Am tot timpul din lume.

Barry se apropie de ușa de sticlă a celulei, scoate cheia și descuie lacătul.

— Ce e? întreabă Slade. Crezi că o să îți spun dacă mă bați?

Barry nu ar vrea nimic altceva decât să izbească craniul lui Slade de peretele de piatră până nu mai rămâne nimic.

— Hai să mergem, spune el.

— Unde?

— Vom privi împreună cum se termină lumea.

Urcă pe scări, ies din hambar și urcă prin ierburile înalte de pe un deal până când ajung în vârf, cu mult deasupra fermei.

A răsărit luna, iar peisajul este luminos. La vest, la câțiva kilometri depărtare, întinderea întunecată a Pacificului strălucește.

Luminile din Bay Area licăresc spre sud.

Stau în liniște preț de un moment.

Apoi Barry întreabă:

— Ce te-a determinat să o ucizi pe Helena în acea primă cronologie?

Slade oftează.

— Nimic. Nimeni. Îmi trăisem viața ca un somnambul. Și apoi am primit acest... cadou: o oportunitate. Să fac totul din nou. Gândește ce vrei despre mine, dar nu am păstrat scaunul pentru mine.

Aproape de Golden Gate Bridge apare o minge albă și incandescentă, iluminând cerul și marea mai puternic ca pe timp de zi. E totul atât de orbitor, încât Barry nu poate decât să-și ferească privirea. Când se întoarce, unda de șoc se întinde peste golf și peste Presidio, îndreptându-se spre Financial District.

În timp ce o a doua focoașă explodează deasupra zonei Palo Alto, Barry se uită la Slade.

— Câți oameni crezi că au murit în acea explozie de o fracțiune de secundă? Câți vor avea o moarte agonizantă din cauza intoxicării cu radiații în următoarele câteva ore dacă Helena nu va reseta această cronologie? Ce se întâmplă în San Francisco are loc în toată America. În orașele mari ale aliaților noștri. Și noi ne asmuțim arsenalul asupra Rusiei și Chinei. Aici ne-a adus marele tău vis. Și este a cincea oară când se întâmplă asta. Așa că te întreb: cum poți să stai acolo știind că ai mâinile murdare de sângele tuturor acestor oameni? Marcus, nu ajuți omenirea să evolueze. Ne torturezi. După asta, specia noastră nu va avea niciun viitor.

Chipul lui Slade este lipsit de expresie în timp ce privește două turnuri de fum înălțându-se spre cer, ca două torțe uriașe. Rețelele de iluminat din San Francisco, Oakland și San Jose s-au întrerupt, dar orașele mocnesc precum rămășițele unui foc pe moarte.

Suflul violent al primei focoase îi ajunge și la distanța aceea, sunând ca un tun al cărui ecou ricoșează pe dealuri. Pământul de sub ei tremură.

Slade își freacă brațele goale.

— Trebuie să te întorci la ceea ce s-a întâmplat mai întâi.

— Am încercat asta. De mai multe ori. Helena s-a întors în 1986...

— Nu mai gânde liniar. Nu la începutul acestei cronologii. Nici măcar la ultimele cinci sau șase. Trebuie să te întorci la evenimentul de la care au început toate acestea, iar acela este în cronologia originală.

— Cronologia inițială există numai într-o amintire moartă.

— Exact. Trebuie să te întorci și să o repornești. Aceasta este singura cale prin care poți împiedica oamenii să își amintească.

— Dar nu poți mapa o amintire moartă.

— Ai încercat?

— Nu.

— Va fi cel mai dificil lucru pe care l-ai făcut vreodată. Probabil că vei eșua, ceea ce înseamnă că vei muri.

— Ce eveniment a declanșat toate acestea?

— În cronologia originală, am ucis-o pe Helena pe 5 noiembrie 2018. Întoarce-te cât mai aproape posibil de acea dată... și oprește-mă.

— Cum...

O altă izbucnire de lumină, la o sută șaiszeci de kilometri spre sud, face să strălucească toată marea.

— Pleacă, spune Slade. Dacă nu ajungi la Helena până când moare în bazin, nu-ți vei aminti ceea ce tocmai ți-am spus până la următoarea...

Barry o ia la fugă pe deal, îndreptându-se spre casa principală. Scoate telefonul din buzunar, care îi cade, apoi îl recuperează și formează în sfârșit numărul Helenei.

Ține telefonul la ureche în timp ce aleargă spre casa lor.

Sună.

Și sună.

Unda de sunet a celei de-a doua explozii ajunge la el.

Telefonul încă sună.

Apoi intră căsuța vocală.

Aruncă telefonul când ajunge jos, cu transpirația intrându-i în ochi, și se îndreaptă spre casă urlând.

— Helena! Așteaptă!

Casa masivă de țară este construită lângă un pârau care șerpuiește prin

vale.

Barry aleargă pe treptele verandei și dă buzna pe ușa din față, strigând numele Helenei în timp ce traversează în fugă sufrageria, dărâmând o măsuță și vărsând un pahar cu apă care se sparge pe jos.

Apoi intră pe holul aripii de vest, trece pe lângă dormitorul matrimonial și, în capătul holului, strigă de lângă ușa securizată a laboratorului, care a fost lăsată deschisă.

— Helena, oprește-te!

Aleargă pe scări spre laboratorul subteran, care găzduiește scaunul de memorie și bazinul de deprivare. Au răspunsul. Sau, cel puțin, ceva de încercat, un lucru care nu mai necesită alți treizeci și trei de ani. Privirea de pe chipul lui Slade, strălucind în lumina incendiilor nucleare, nu era una a unui bărbat care minte, ci a unuia care s-a împăcat brusc cu tot ce a făcut. Cu durerea pe care o provoacă.

Barry coboară ultima treaptă și intră în laborator. Helena e de nevăzut, ceea ce înseamnă că este deja în camera de deprivare. Ecranele terminalului atestă acest lucru, unul dintre ele afișând mesajul: ELIBERARE DE DMT detectată.

Barry ajunge la camera de deprivare și pune mâinile pe trapă pentru a o deschide...

Lumea încetinește și încremenește.

Laboratorul rămâne fără culoare.

El urlă pe dinăuntru – trebuie să oprească asta, au răspunsul.

Dar nu se poate mișca, nu poate vorbi.

Helena nu mai este, iar această realitate este la fel.

•

Devine conștient de faptul că stă întins pe o parte într-un întuneric total.

Când se ridică, mișcarea sa declanșează o lumină de deasupra lui, slabă la început, dar devenind apoi din ce în ce mai strălucitoare. Observă o cameră mică, fără ferestre, conținând un pat, un dulap și o noptieră.

Dă la o parte păturile și se dă jos din pat, nesigur pe picioare.

Se duce la ușă și iese pe un hol auster. După cincisprezece metri, ajunge pe un hol larg, unde se intersectează acest coridor și alte trei. De partea cealaltă, acesta se deschide într-un spațiu de locuit, aflat cu un etaj mai jos.

Vede o bucătărie completă.

Mese de ping-pong și de biliard.

Un televizor mare, cu chipul unei femei încremenit pe ecran. Recunoaște

vag chipul, dar nu-i poate identifica numele. Întreaga istorie a vieții lui pândește din apropiere, dar nu o poate fixa.

— Alo?

Ecolul vocii sale răsună prin clădire.

Niciun răspuns.

Coboară spre holul principal, trecând peste o placă fixată în perete, lângă deschiderea spre coridorul următor. *Aripa 2 – Nivelul 2 – Laborator.* și alta: *Aripa 1 – Nivelul 2 – Birouri.*

Apoi, în jos, observă niște scări care duc spre nivelul principal.

Este un vestibul aflat într-o pantă ușoară, care devine din ce în ce mai rece cu fiecare pas, terminându-se la o ușă ce pare suficient de complexă încât să sigileze o navă spațială.

Un afișaj digital de pe peretele de lângă ușă expune condițiile de pe partea cealaltă în timp real:

Vânt: dinspre N-E 90, 44 km/h, 25 m/s,

Temp.: -51,9°F; -46,6°C,

Vânt rece: -106,9°F; -77,2°C,

Umiditate: 27%

E doar în șosete și îi îngheață picioarele, căci vântul șuieră aici ca o fantomă cu voce groasă. Vede levierul de pe ușă și, urmând instrucțiunile de pe afișaj, îl apasă și îl rotește în sens opus acelor de ceas.

Mai multe lacăte se deschid și ușa devine accesibilă.

După ce o împinge, cel mai rece curent de aer pe care l-a simțit vreodată îl plesnește peste față, conferindu-i o senzație de durere supremă. Ca niște unghii care îi zgârie pielea. Simte instantaneu cum îi îngheață părul din nas și, când trage aer în piept, se îneacă din cauza durerii provocate de aspirarea pe esofag.

Prin trapa deschisă vede o alee ce duce dinspre stație spre calota glaciară. Lumea este acoperită de întuneric și învolburată de ace de zăpadă care îi înțepă fața ca șrapnelul.

Vizibilitatea e redusă la mai puțin de patru sute de metri, dar la lumina lunii distinge și alte structuri în vecinătate. O serie de rezervoare mari și cilindrice, despre care bănuiește că ar constitui o stație de tratare a apei. Un turn care se clatină, care reprezintă fie un fel de macara portantă, fie o platformă de foraj. Un telescop, strâns din cauza furtunii. Vehicule de

diferite mărimi.

Nu mai poate să reziste. Apucă ușa cu degetele care încep deja să îi înțepenească și o închide forțat. Lacătele se activează. Vântul se reduce, transformându-se dintr-un strigăt într-un geamăt constant și fantomatic.

Iese din vestibul sub luminile stației aparent goale, cu chipul arzând, suferind din cauza degerăturii.

În această clipă este un bărbat fără memorie, iar senzația de a fi în derivă în timp este de o groază strivitoare. Ca atunci când te trezești dintr-un vis agitat și liniile dintre realitate și vis sunt încă încețoșate, făcându-te să strigi la fantome.

Tot ce are sunt prenumele său și un simț neclar al sinelui.

În zona în care se stă în jurul televizorului vede o carcasă deschisă de DVD și o telecomandă. Se așază pe una dintre canapele, ia telecomanda și apasă pe butonul de redare.

Femeia de pe ecran stă exact unde se află el, cu o pătură pe umeri și o cană cu ceai fierbinte pe masă, în fața ei.

Zâmbește spre cameră și își dă la o parte o șuviță de păr alb, iar inima lui Barry începe să bată repede când o vede.

— *Este ciudat, râde ea nervos. Ar trebui să te uiți la asta pe 16 aprilie 2019 – ziua noastră preferată din istorie. Conștiința și amintirile din ultima cronologie tocmai au făcut trecerea. Sau ar fi trebuit. Cu fiecare nouă iterație, amintirile tale vin din ce în ce mai încet și mai haotic. Uneori, ratezi vieți întregi. Așa că am făcut acest video – mai întâi, ca să îți spun să nu te temi, de vreme ce probabil te întrebi deja de ce te afli într-o stație de cercetare din Antarctica. Și, în al doilea rând, pentru că vreau să îi spun ceva lui Barry care își amintește toate cronologiile, care este destul de diferit de cel cu care trăiesc acum. Așa că, te rog, pune-mă pe pauză până când sosesc amintirile tale.*

El oprește redarea de pe ecran.

Este atât de liniște aici.

Nimic în afară de vuietul vântului.

Se duce în bucătărie și, în timp ce fierbe o cană de cafea, simte o încordare în piept.

La orizont se anunță o furtună de emoții.

Capul îi pulsează la baza craniului și începe să-i curgă sânge din nas.

Barul din Portland.

Helena.

Revelația lentă a identității sale.

Momentul în care au cumpărat această veche stație de cercetare, în noul mileniu.

Au renovat-o, apoi au transportat aici scaunul și toate părțile sale componente, cu un 737 privat, care a reușit o aterizare chinuitoare pe pista polară.

Au adus cu ei o echipă de fizicieni experți în particule, pe care aparent i-au găsit într-o cronologie anterioară, care nu știau despre adevărata natură a cercetării lor. Au săpat găuri cu diametrul de patruzeci de centimetri până la două mii patru sute de metri adâncime în calota polară și au coborât detectoare de lumină hipersensibile la sub un kilometru sub gheață. Sensorii erau mențiți să detecteze neutrinii, unele dintre cele mai enigmatice particule din univers. Neutrinii nu au sarcină și rareori interacționează cu materia normală, apărând de obicei din evenimente cosmice – pe care le indică astfel –, precum supernove, nuclee galactice și găuri negre. Când un neutrin lovește un atom de pe Pământ, creează o particulă numită muon, care se mișcă mai repede decât lumina într-un solid. Ei căutau aceste unde de lumină provocate de muoni, care treceau prin gheața solidă.

Teoria lui Barry, perpetuată din cronologiile anterioare, era că, dacă microgăurile negre și albe intrau și dispăreau din existență atunci când conștiința cuiva reapărea într-o amintire mai veche, acești detectori de lumină înregistrau undele luminoase provocate de muoni, inițiate de neutrinii care ieșeau din găurile albe și se loveau de nucleii atomilor pământeni.

Nu au ajuns nicăieri.

Nu au descoperit nimic.

Cei din echipa de fizicieni ai particulelor s-au dus acasă.

Șase vieți încercând să înțeleagă mai bine scaunul de memorie, dar tot ce au reușit a fost să amâne inevitabilul.

Ridică privirea spre ecran, unde Helena este încremenită în mijlocul unui gest.

Acum apar amintirile moarte din cronologiile trecute. Viețile lor din Arizona, Denver, de pe coasta aspră din Maine... Viața lui fără ea în New York, viața lor împreună în Scoția. Dar încă sunt lacune. Își amintește frânturi din ultima cronologie, dar aceasta este încă incompletă – nu-și amintește ultimele zile, când lumea și-a amintit totul.

Apasă pe redare.

— *Așadar ți-ai amintit? Bun. Singurul motiv pentru care privești această înregistrare este acela că eu nu mai sunt.*

Lacrimile încep să îi curgă. Este cea mai ciudată senzație. Deși Barry din această cronologie știe că ea este moartă, variantele sale din cronologiile anterioare simt durerea pierderii ei pentru prima oară.

— *Îmi pare rău, dragul meu.*

Își amintește ziua în care a murit, cu opt săptămâni în urmă. Devenise aproape copilăroasă la acea vreme, fiind deseori cu mintea dusă. Trebuia să o hrănească, să o îmbrace, să o spele.

Dar a fost mai bine decât ultima oară, când funcțiile cognitive rămase i-au permis să fie conștientă de confuzia ei totală. În momentele ei lucide, descria sentimentul ca o rătăcire într-o pădure dintr-un vis – fără identitate, fără să știe unde se afla. Sau, alternativ, era sigură că avea cincisprezece ani și încă locuia cu părinții ei în Boulder; astfel, încerca să potrivească împrejurimile străine cu sentimentul de loc, timp și apartenență. Adesea se întreba dacă așa se simțea mama ei în ultimul ei an.

— *Această cronologie – înainte ca mintea să înceapă să mi se frângă – a fost cea mai bună dintre toate. Din viața mea foarte lungă. Mai ții minte excursia aceea pe care am plănuțit-o – cred că era în timpul primei noastre vieți împreună – ca să vedem cum migrează pinguinii imperiali? Mai ții minte cum ne-am îndrăgostit de acest continent? De felul în care ne făcea să ne simțim, ca și când am fi fost singurii oameni din lume? Destul de potrivit, nu? Ea privește în lateralul camerei, apoi spune: Ce? Nu fi gelos! Într-o zi te vei uita la asta. Vei purta cunoștințele fiecărui moment pe care l-am petrecut împreună, toți cei o sută patruzeci și patru de ani. Apoi privește înapoi la cameră. Barry, trebuie să îți spun că nu aș fi reușit să ajung atât de departe fără tine. Nu aș fi putut să continui să încerc să opresc inevitabilul. Dar ne oprim azi. După cum știi, am pierdut abilitatea de a-mi mapa amintirile. La fel ca Slade, am utilizat scaunul de prea multe ori. Așa că nu mă voi mai întoarce. Și, chiar dacă te-ai întoarce într-un punct din cronologie în care conștiința mea era tânără și neuzată, nu există nicio garanție că m-ai putea convinge să construiesc scaunul. Pentru ce? Am încercat totul. Fizică, farmacologie, neurologie... Am avut ghinion și cu Slade. Este timpul să recunoaștem că am eșuat și să lăsăm lumea să continue să se distrugă singură, ceea ce pare că tot insistă să facă.*

Barry se vede pe el însuși intrând în cadru și așezându-se lângă Helena.

Își pune brațul în jurul ei, iar ea se cuibărește lângă el, lăsând capul pe pieptul lui. E o senzație extrem de ireală să își amintească acum acea zi, când s-a decis să înregistreze un mesaj pentru Barry cel care, într-o zi din viitor, se va contopi în conștiința lui.

— *Mai avem patru ani până la sfârșitul lumii.*

— *Patru ani, cinci luni, opt zile, spune Barry cel de pe ecran. Dar cine numără?*

— *O să ne petrecem împreună acel timp. Acum ai acele amintiri. Sper că sunt frumoase.*

Sunt.

Înainte ca mintea să îi cedeze complet, au avut doi ani buni, pe care i-au trăit eliberați de povara de a încerca să oprească lumea din a-și aminti. Au trăit acei ani simplu și în liniște. Plimbări pe calota de gheață pentru a vedea Aurora Australis. Jocuri, filme și gătit împreună în bucătăria de la nivelul principal. Excursiile ocazionale spre Insula de Sud a Noii Zeelande sau spre Patagonia.

Doar fiind împreună. O mie de mici momente, suficient de irepetabile încât să facă viața să merite a fi trăită.

Helena are dreptate. Aceștia au fost cei mai buni ani din viața lui.

— *Este ciudat, spune ea. Privești asta acum, probabil la patru ani distanță de acest moment, și sunt sigură că o vei face și mai departe, ca să îmi vezi chipul și să îmi auzi vocea după ce eu nu voi mai fi.*

Este adevărat. S-a uitat.

— *Dar acest moment pare la fel de real pentru mine cum îți pare ție al meu. Sunt ambele reale? Doar conștiința noastră face asta? Îmi imaginez cum stai acolo peste patru ani, chiar dacă ești chiar lângă mine în acest moment, în momentul meu, și mă simt de parcă aș putea să întind mâna prin cameră și să te ating. Aș vrea să pot. Am trecut prin asta mai bine de două sute de ani, și, în final, cred că Slade avea dreptate. Este doar un produs al evoluției noastre, așa cum experimentăm realitatea și timpul de la o clipă la alta. Cum facem diferența dintre trecut, prezent și viitor. Dar suntem suficient de inteligenți încât să fim conștienți de această iluzie, chiar în timp ce o trăim; și, astfel, în asemenea momente – când mi te imaginez stând exact acolo unde sunt eu, ascultându-mă, iubindu-mă, fiindu-ți dor de mine – simțim cum ne torturează.*

Pentru că eu sunt blocată în momentul meu, iar tu ești blocat în al tău.

Barry se șterge la ochi, simțind întreaga greutate emoțională a ultimilor

doi ani cu ea și a celor două luni singur. A așteptat să experimenteze această aniversare a celei de-a șaptea cronologii ca să vadă cum este să fie o persoană cu mai multe istorii. Să se înțeleagă complet pe sine însuși. Una este să ți se spună că ai avut o fiică și cu totul altceva să îți amintești sunetul râsului ei. Primele secunde când ai ținut-o în brațe. Suma tuturor acestor momente este prea copleșitoare pentru a suporta.

— *Nu te întoarce pentru mine, Barry.*

Deja s-a întors. În dimineața în care a găsit-o moartă lângă el, a utilizat scaunul pentru a se întoarce în urmă cu o lună, ca să mai fie puțin cu ea. Apoi, când a murit, a făcut-o iar.

Și iar. S-a sinucis de zece ori în bazin ca să amâne marea tăcere și singurătatea vieții fără ea în acest loc.

— *„Acum el a plecat din această lume stranie cu puțin timp înaintea mea, spune Helena. Asta nu înseamnă nimic. Oamenii ca noi, care cred în fizică, știu că distincția dintre trecut, prezent și viitor este doar o iluzie încăpățânat de persistentă. „Einstein a spus asta despre prietenul său, Michelle Besso. Adorabil, nu-i așa? Cred că avea dreptate.*

Barry cel de pe ecran plânge.

Barry din acest moment plânge.

— *Aș spune că a meritat să construiesc accidental un scaun distrugător de lumi pentru că te-a adus în viața mea, dar este probabil nepotrivit. Dacă te trezești pe 16 aprilie 2019 și lumea nu își amintește și nici nu face implozie, sper să continui fără mine și sper să duci o viață uimitoare. Caută-ți fericirea! Ai găsit-o cu mine, ceea ce înseamnă că este posibilă. Dacă lumea își amintește, am făcut tot ce-am putut... iar dacă te simți singur la sfârșit, Barry, să știi că sunt cu tine. Poate nu în momentul ăsta. Inima mea.*

Îl sărută pe Barry cel de lângă ea și suflă o bezea spre cameră.

Ecranul se face negru.

Barry dă drumul la știri, privind cinci secunde cum un crainic de la BBC raportează că Statele Unite au fost lovite de mai multe mii de focoaase nucleare; apoi oprește televizorul.

•

Barry se plimbă prin vestibul, îndreptându-se spre ușa care îl protejează de frigul ucigaș.

Trăiește o amintire veche cu Julia. În ea, este tânără, la fel și el. Meghan este acolo și campează la lacul Lacrima Norilor, în Adirondacks.

Momentul pare suficient de aproape cât să fie atins. Mirosul de conifere. Vocea fiicei sale. Dar durerea amintirii atârână ca un nor negru în pieptul lui.

În ultima vreme, a citit marii filosofi și marii fizicieni. De la Platon la Aristotel. De la timpul absolut al lui Newton la cel relativ al lui Einstein. Un adevăr pare să iasă la suprafață din cacofonia de teorii și filosofii – nimeni nu are nicio idee. Sfântul Augustin a spus-o perfect în secolul patru: „Atunci, ce este timpul? Dacă nu mă întreabă nimeni, știu ce este. Dacă vreau să îi explic celui care mă întreabă, nu știu”.

În unele zile, pare că este străbătut de un râu. În altele, este ca și cum ar aluneca pe o suprafață. Uneori, are senzația că totul s-a întâmplat deja și că doar trece prin secvențe incrementale, de la un moment la altul, conștiința sa fiind precum acul în făgașul unui disc care există deja – început, mijloc și sfârșit.

Ca și când alegerile noastre, destinele noastre, ar fi stabilite de la prima respirație.

Studiază afișajul de pe ușă:

Vânt: Calm.

Temp.: -83,9°F; -64,4°C.

Vânt rece: -83,9°F; -64,4°C.

Umiditate: 14%

Dar, într-o noapte ca asta a unei minți neobosite, cu vise despre fantome, timpul pare secundar în comparație cu adevăratul jucător principal – memoria. Poate că memoria este fundamentală, însuși lucrul din care apare timpul.

Durerea amintirii a dispărut, dar n-ar vrea să mai aibă de-a face cu ea. A trăit suficient de mult încât să știe că amintirile dor din cauză că, în urmă cu mulți ani, într-o cronologie moartă, a experimentat un moment perfect.

•

Nu contează cât este ceasul. În următoarele șase luni, va fi mereu noapte.

Vântul s-a oprit, dar temperatura a scăzut până la minus șaiszeci și două de grade, când până și genele îngheață. Stația de cercetare se află la opt sute de metri distanță, singura urmă de lumină artificială din acest deșert polar vast.

Relieful nu are niciun fel de caracteristici. De unde se află, nu vede altceva decât o câmpie plată și albă de gheață, modelată de vânt, întinzându-

se peste tot la orizont.

Pare imposibil, în timp ce stă aici singur în tăcere, ca restul lumii să se distrugă. Este încă și mai ciudat că toate acestea se datorează unui scaun construit accidental de femeia pe care o iubește.

Ea este îngropată în gheața de lângă el, la un metru douăzeci adâncime, într-un sicriu construit din resturi de pin din atelierul său. A confecționat apoi un marker mic din cea mai bună bucată de stejar pe care a găsit-o și a sculptat un mic epitaf în lemn – singurul lui scop în aceste ultime două luni.

Helena Gray Smith
Născută pe 13 octombrie 1970, în Boulder, Colorado
Decedată pe 14 februarie 2019, E. Antarctica
Un om de geniu curajos și frumos
Iubită de Barry Sutton
Salvatoare a lui Barry Sutton

Privește peste întinderea de gheață.

Nici măcar o adiere de vânt.

Nimic nu se mișcă.

O lume complet înghețată.

Ca și când ar fi în afara timpului.

Cerul este străbătut de meteori, iar luminile sudului tocmai au început să danseze la orizont – o panglică scânteietoare de verde și galben.

Barry privește peste marginea gropii Helenei.

Trage în piept aerul rece, apoi își trece un picior peste o parte a gropii și coboară sub suprafața plană.

Umerii lui ating laturile, precum și spațiul găurit dintre groapa lui și a Helenei, care îi permite să întindă mâna și să îi atingă sicriul de pin.

Se simte bine să fie din nou aproape de ea. Sau de ce era ea odată.

Laturile mormântului său încadrează cerul nopții.

Privind în spațiu din Antarctica este ca și când ai privi în spațiu din spațiu. Într-o noapte ca aceasta – fără vânt, fără lună –, dâra Căii Lactee pare mai mult un foc celest, strălucind în culori pe care nu le poți vedea din niciun alt loc de pe Pământ.

Spațiul este unul dintre puținele locuri în care timpul are sens pentru el. Știe, la un nivel perceptiv intelectual, că, atunci când se uită la un obiect, privește înapoi în timp. În cazul propriei sale mâini, luminii îi ia o

nanosecundă – a miliarde parte dintr-o secundă – ca să transporte imaginea la ochii săi. Când privește stația de cercetare aflată la opt sute de metri distanță, vede structura așa cum a existat cu 2 640 de nanosecunde în urmă.

Pare instantaneu și, conform convențiilor, este.

Dar când privește cerul nopții, Barry vede stelele a căror lumină a călătorit timp de un an, sau o sută de ani, sau un milion de ani ca să ajungă la el. Telescoapele performante, ale căror lentile facilitează observarea spațiului profund, analizează o lumină veche de zece miliarde de ani, de la stele care s-au format imediat după ce a început universul.

El privește înapoi nu doar prin spațiu, ci și prin timp.

Este mai frig decât era când a ajuns la mormântul lor, dar nu suficient de frig. Va trebui să își scoată jacheta și să elimine câteva straturi de haine.

Se ridică, scoate mănuașă dreaptă și caută în buzunar.

Scoate o sticlă de whisky, ținută întrucâtva caldă de proximitatea trupului său și de aerul existent între hainele sale. Afară este suficient de frig încât să înghețe complet într-un minut.

După aceea scoate flaconul de Oxy. Acesta conține cinci tablete de 20 mg și, dacă nu-l ucid imediat, în mod sigur îl vor adormi profund în timp ce frigul îl va termina.

Deschide flaconul și își aruncă pastilele în gură, înghițindu-le cu câteva sorbituri de whisky rece ca gheața, care încă pare fierbinte când îi ajunge în stomac.

Și-a imaginat acest moment în mod obsesiv încă de când a murit Helena.

Fără ea, singurătatea e de nesuportat, iar lumea de dincolo nu mai are nimic atrăgător pentru el, dacă ar mai continua să existe. Nu mai vrea să știe ce se întâmplă mai departe.

Stă întins pe spate în mormânt, gândindu-se că va aștepta să-și deschidă jacheta până când va simți primele efecte ale medicamentului – dar imediat îi apare o amintire.

Credea că le-a recuperat pe toate, dar acum îi pătrund în minte ultimele momente ale cronologiei anterioare.

Slade spunând...

— Trebuie să te întorci la ce s-a întâmplat mai întâi.

— Am încercat asta. De mai multe ori. Helena s-a întors în 1986...

— Nu mai gândi liniar. Nu la începutul acestei cronologii. Nici măcar la ultimele cinci sau șase. Trebuie să te întorci la evenimentul de la care au început toate acestea, iar acela se află în cronologia originală.

— *Cronologia originală există doar într-o amintire moartă.*

— *Exact. Trebuie să te întorci și să o restartezi. Aceasta este singura cale prin care îi poți opri pe oameni din a-și aminti. Am ucis-o pe Helena pe 5 noiembrie 2018, în cronologia originală. Întoarce-te cât mai aproape posibil de acea dată... și oprește-mă!*

•

La naiba!

Își amintește cum a alergat pe deal, în casă, strigându-i numele. Măinile lui încremenite pe trapa bazinului de deprivare când s-a oprit cronologia.

Dacă Slade avea dreptate? Dacă acele vechi cronologii sunt încă acolo? De exemplu, amintirea lui de la lacul Lacrima Norilor. Putea să vadă cu claritate chipurile Juliei și al lui Meghan. Își amintea vocile lor. Dacă ar putea să restarteze o amintire moartă prin simpla forță a conștiinței sale, care conferă viață și culoare cenușiului?

Există vreo șansă ca acest lucru să poată devia conștiințele tuturor înapoi în acea cronologie moartă?

Și, dacă s-ar putea întoarce, nu doar într-o cronologie anterioară, ci chiar în cea originală, nu ar mai exista amintiri false din cronologiile subsecvente și niciuna dintre cele mai recente?

Pentru că nu există cronologii care să o predateze pe cea originală.

Ar fi ca și când nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Deja a luat pastilele. Probabil că are o jumătate de oră – poate mai mult – până ca medicamentul să-și facă efectul.

Se ridică în mormânt foarte treaz.

Gândurile îi gonesc.

Poate că Slade mințea, dar a rămâne aici, sinucigându-se lângă trupul Helenei în timp ce se îneacă în amintirea ei, nu constituie aceeași fetișizare a nostalgiei pe care a încercat-o cu Meghan?

Doar o altă variantă de a tânji după trecutul de neatins?

•

Întors la stație, Barry ia o cască și tableta care controlează terminalul de la distanță. Se urcă pe scaun și coboară microscopul cu lumină pe cască, iar aceasta începe să bâzâie încet.

A alergat cei opt sute de metri de la mormântul Helenei până la stație și se gândește că are între zece și cincisprezece minute până ca Oxy să își facă efectul.

A trăit de mai multe ori evenimentele cronologiei originale – Julia,

Meghan, moartea fiicei sale, divorțul, viața ca polițist în New York. În mintea lui, amintirile moarte se suprapun, fiecare cronologie manifestându-se ca un tablou cenușiu, bântuit. Dar, cu cât cronologia este mai veche, cu atât devine mai închisă, precum whiskyul lăsat în butoi. În cele din urmă ajunge la cea mai veche cronologie – e mai întunecată decât cel mai coplesitor film noir, purtând gravitatea palpabilă a originalului.

Pornește tableta și deschide un nou fișier pentru a înregistra amintirea.

Nu mai are timp.

Nu-și amintește nimic altceva despre 5 noiembrie 2018. În mintea lui este doar o dată de la Slade și dintr-o conversație cu Helena din urmă cu multe vieți.

Dar 4 noiembrie este ziua lui Meghan. Știe exact unde se afla.

Barry apasă butonul de înregistrare și își amintește.

După ce termină, așteaptă ca programul să calculeze numărul sinaptic al amintirii. Își dă seama că, dacă numărul este prea mic, va trebui să intre în program și să dezactiveze firewallul, iar asta îi va lua mai mult timp decât are la dispoziție.

Tableta afișează un număr.

121.

La limită în zona sigură.

Barry își fixează un port de injecție în antebrațul stâng și încarcă rapid cocktailul de medicamente în mecanism.

I se pare că simte primele semne de Oxy în timp ce programează secvența de reactivare a amintirii la terminal, dar în curând este gol și se urcă în bazin.

Plutind în apă pe spate, întinde mâna și trage trapa, închizând-o peste el.

Mintea lui pornește într-o mie de direcții diferite.

O să eșuezi și n-o să faci nimic, doar o să mori în bazinul ăsta.

La dracu' cu lumea, salveaz-o pe Meghan!

Întoarce-te acolo și mori lângă soția ta, așa cum ai plănuț în ultimele două luni.

Trebuie să continui să încerc. Helena ar fi vrut asta.

În antebrațul stâng simte o vibrație subtilă. Închide ochii și trage adânc aer în piept, întrebându-se dacă va fi ultima dată.

BARRY

Lumea e încremenită ca un tablou – nicio mișcare, viață sau culoare – și, cu toate acestea, este conștient de propria existență.

Poate să vadă doar în direcția în care se îndreaptă – un aranjament de mese aflat în direcția râului, a cărui apă e aproape neagră.

Totul este înghețat.

Totul este în nuanțe de gri.

Undeva înainte, un chelner – întunecat ca o stafie – duce o carafă de apă cu gheață.

Oamenii sunt așezați la mesele cu umbrele, prinși între momente de răs, mâncat și băut, ținând șervetele la gură. Dar nu este nicio mișcare. Ar putea la fel de bine să fie ciopliți.

Undeva în față o vede pe Julia, așezată deja la masa lor. Îl așteaptă, oprită într-un moment anxios, iar el simte o teamă îngrozitoare că ea va aștepta pentru totdeauna.

Nimic nu seamănă cu întoarcerea într-o amintire dintr-o cronologie vie. E un proces de încorporare lentă, pe măsură ce ești cuprins de senzațiile amintirii. Pătrunzi în acțiune și în energie.

Aici nu simte niciuna.

Și își dă seama – este, în sfârșit, într-un moment de *acum*.

Orice ar fi sau ar fi devenit, Barry simte o libertate de mișcare pe care nu a mai cunoscut-o niciodată. Nu se mai află în spațiul tridimensional și se întreabă dacă nu cumva asta a vrut să spună Slade când a zis: *Și poate că nu vei reuși niciodată... doar dacă poți călători cum am călătorit eu*. În felul acesta a experimentat Slade universul?

Imposibil; se întoarce în sinea lui și privește înapoi prin...

Nu știe exact ce este.

Cel puțin, nu imediat.

Este prins la marginea a ceva ce îi amintește de o cale stelară încetinită în timp, doar că este cumva o parte din el, ca o extensie a ființei lui care cade și se învârtă în jurul sieși într-o formă strălucitoare, mai frumoasă și mai misterioasă decât orice altceva din experiența lui. Iar el știe, la un nivel pe care nu și-l poate explica pe moment, că aceasta este linia originală a lumii, care conține intervalul existenței sale așa cum este format de amintiri.

Fiecare amintire pe care și-a creat-o vreodată.

Și fiecare amintire care l-a creat pe el.

Iar aceasta nu este singura sa curbura spațiu-timp. Din aceasta se ramifică altele, răsucindu-se și învârtindu-se în jurul lor.

Simte curbura spațiu-timp de amintiri în care a salvat-o pe Meghan de la accident.

Un trio de curburi spațiu-timp ceva mai mici, fiecare terminându-se cu moartea lui la hotelul lui Slade.

Viețile subsecvente pe care el și Helena le-au trăit încercând să împiedice sfârșitul lumii.

Chiar și ramurile pe care le-a creat în ultima lor viață din Antarctica – raze de amintiri ca niște spițe, formându-se de câte zece ori, atât cât a murit în bazin ca să fie cu ea din nou.

Dar nimic din toate acestea nu mai contează.

Cronologia în care se află este cea originală, iar el accelerează în amonte, pe râul vieții sale, trecând prin momente uitate și înțelegând, în sfârșit, că totul este făcut doar din amintiri.

Totul.

Când acul conștienței sale atinge o amintire, viața lui începe să se deruleze și se trezește într-un moment înghețat...

Mirosul de frunze moarte și răcoarea toamnei în oraș. Stătea în Ramble, în Central Park, plângând după ce își semnase actele de divorț.

Acul se mută din nou...

Acum și mai repede...

Trece prin mai multe amintiri decât poate număra.

La fel de numeroase precum stelele – e ca și când ar privi un univers care este el însuși.

Înmormântarea mamei sale, sicriul ei deschis, mâinile lui pe mâinile ei și răceala lor încremenită în timp ce-i studiază chipul, gândindu-se: Aceasta nu ești tu...

Trupul lui Meghan pe lespede – trunchiul ei strivit, acoperit de o vânătaie neagră.

Momentul în care a găsit-o lângă drum, aproape de casa lor.

De ce aceste amintiri? se întreabă el.

Conduce prin suburbii într-o noapte rece și întunecată dintre Ziua Recunoștinței și Crăciun. Julia e pe scaunul pasagerului, lângă el, iar Meghan e în spate, toți liniștiți și mulțumiți, privind luminile de Crăciun prin geamuri – o respirație în mijlocul călătoriei vieții, între furtuni, unde totul este așezat într-un aliniament trecător.

Smuls din nou, acum gonește printr-un tunel ai cărui pereți ai memoriei se învârtesc în jurul lui.

Meghan e la volanul mașinii ei Camry, care e pe jumătate ieșită din garaj, iar chipul ei e roșu. Lacrimi i se scurg pe față în timp ce strânge cu putere volanul.

Apoi vede genunchii pătați de iarbă ai lui Meghan după un meci de fotbal, la șase ani, fața ei roșie și fericită.

Primii pași nesiguri ai lui Meghan în apartamentul lor din Brooklyn.

Care este realitatea acestui moment?

Momentul când își atinge prima oară fiica într-o cameră de spital – mâna lui pe obrazul ei minuscul.

Julia luându-l de mână, conducându-l în dormitorul primului lor apartament și spunându-i că este însărcinată.

Sunt în ultimele mele secunde, în bazinul de deprivare din Antarctica, revizuiindu-mi viața în timp ce se scurge din mine?

Conducând spre casă după prima lui întâlnire cu Julia și speranța intensă că s-ar putea să fi găsit o femeie pe care să o iubească.

Dar dacă toate acestea nu sunt nimic altceva decât ultimele impulsuri electrice ale creierului meu pe moarte? O activitate neuronală frenetică ce îmi distorsionează percepția asupra realității și invocă amintiri aleatorii?

Asta experimentează toată lumea când moare?

Tunelul și lumina?

Raiul fals?

Asta înseamnă că n-am reușit să restartez cronologia originală și că lumea s-a terminat?

Sau sunt undeva în afara timpului, tras spre gaura neagră și zdrobitoare a amintirilor mele?

Mâinile lui pe sicriul tatălui său și momentul în care realizează că viața este durere – și mereu va fi.

Are cincisprezece ani și este chemat în biroul directorului, unde mama lui stă pe canapea plângând – și știe, înainte să i se spună, că tatăl lui a pățit ceva.

Buzele uscate și mâinile tremurătoare ale primei fete pe care a sărutat-o vreodată, în gimnaziu.

Mama lui împingând un cărucior de cumpărături prin raionul de cafea al unui magazin și el venind din urmă, cu o bomboană furată în buzunar.

Dimineața în care stă cu tatăl său pe alea casei lor din Portland, Oregon; păsările sunt amuțite, totul e încremenit, iar aerul e rece ca noaptea. Chipul tatălui său în timp ce privește momentul de apogeu este

mai impresionant decât eclipsa însăși. Cât de des îți vezi părinții uluiți?

Stă în pat, la etajul al doilea al casei de la țară din secolul al XIX-lea, din New Hampshire, a bunicilor săi, când se pornește o furtună de vară ce vine din White Mountains, scaldând câmpurile și merii și ropotind pe acoperișul de tablă.

Momentul în care a căzut cu bicicleta și și-a rupt mâna, pe când avea șase ani.

Lumina care intră pe fereastră și umbrele frunzelor care dansează pe perete deasupra unui pătuț. Este o după-amiază târzie – nu își dă seama de unde știe asta – și aude prin pereții camerei lui vocea mamei sale, care cântă.

Prima mea amintire.

Nu-și poate explica de ce, dar are senzația că a căutat această amintire toată viața. Gravitatea seducătoare a nostalgiei îi trage conștiința înăuntru, pentru că aceasta nu este doar amintirea chintesențială de acasă, este momentul sigur și perfect – de dinainte ca viața să îi provoace orice durere reală.

Înainte să eșueze.

Înainte să piardă oameni pe care i-a iubit.

Înainte de a se trezi cu teama că cele mai bune zile s-au dus deja.

Bănuiește că ar putea să-și strecoare conștiința în această amintire la fel ca un bătrân care se bagă într-un pat cald și moale.

Să trăiască acest moment perfect pentru totdeauna.

Ar putea exista sorți mult mai rele.

Și, probabil, unele mult mai bune.

Asta vrei? Să te scufunzi într-o natură moartă a unei amintiri doar pentru că viața ți-a frânt inima?

Timp de nenumărate vieți, a trăit într-o stare de regret perpetuu, ce a revenit obsesiv și cu un efect distructiv în vremuri mai bune, în momente pe care își dorea să le poată schimba. A trăit majoritatea acelor vieți privind în oglinda retrovizoare.

Până la Helena.

Gândul vine aproape ca o rugăciune: Nu vreau să mă mai uit înapoi. Sunt gata să accept că existența mea va presupune uneori durere. Nu mai încerc să evaderez, nici prin nostalgie, nici printr-un scaun de memorie. Ambele înseamnă același lucru nenorocit.

Viața cu un cod prin care să poți trișa nu este viață. Existența noastră nu

este un proces ce poate fi proiectat sau optimizat pentru a evita durerea.

Asta înseamnă să fii om – frumusețea și durerea laolaltă, fiecare dintre ele neavând sens fără cealaltă.

Se află din nou în cafenea.

Apele râului Hudson devin albastre și încep să curgă. Cerul capătă culoare, la fel și fețele clienților, clădirile, fiecare suprafață. Simte aerul rece al dimineții, care vine dinspre râu pe fața lui. Simte miros de mâncare. Brusc, lumea este vibrantă din nou, plină de prezența oamenilor care râd și vorbesc peste tot în jurul lui.

Respiră.

Clipește.

Zâmbește și plânge.

Și, în sfârșit, se întoarce spre Julia.

EPILOG

Viața poate fi înțeleasă numai invers, dar trebuie trăită înainte.

Søren Kierkegaard

BARRY

4 noiembrie 2018

Cafeneaua se află într-un loc pitoresc de pe malul râului Hudson, în umbra autostrăzii Joe DiMaggio. Barry și Julia împărtășesc o îmbrățișare scurtă, fragilă.

— Ești bine? îl întreabă ea.

— Da.

— Mă bucur că ai venit.

Chelnerul apare să le ia comenzile de băutură, iar ei stau de vorbă până când vine cafeaua.

Este duminică și cei care iau brunch-ul au ieșit din casă în număr mare. În tăcerea inițială, stânjenitoare, cu Julia, Barry își verifică amintirile.

Fiica lui a murit cu unsprezece ani în urmă.

Julia a divorțat de el la scurt timp după aceea.

Nu i-a cunoscut niciodată pe Marcus Slade și pe Ann Voss Peters.

N-a călătorit niciodată înapoi într-o amintire pentru a o salva pe Meghan.

Sindromul Amintirilor False nu s-a răspândit niciodată în lume.

Realitatea și timpul nu s-au despletit niciodată în mințile miliardelor de oameni.

Și nu a întâlnit-o niciodată pe Helena Smith. Nenumăratele lor vieți împreună, petrecute încercând să salveze lumea de efectele scaunului, au fost alungate în pustietatea amintirilor moarte.

Nu încapă nicio îndoială – simte asta în oase.

Această cronologie este prima, cea originală.

Barry privește peste masă spre Julia și spune:

— Mă bucur foarte mult să te văd.

Vorbesc despre Meghan, despre ce își imaginează fiecare că ar face cu viața ei, și Barry abia se poate stăpâni să nu-i spună Juliei ce știe de fapt. Că a văzut asta cu ochii lui într-o amintire distantă, de neatins. Că fiica lor ar fi fost mai plină de viață, mai interesantă și mai bună decât în oricare dintre variantele speculate de ei ca să îi onoreze amintirea.

Când vine mâncarea, Barry își amintește cum stătea Meghan la masă cu ei. Aproape că îi simte prezența, ca a unui membru-fantomă. Și, deși doare, gândul nu îl frânge cum ar fi făcut-o odată. Amintirea fiicei sale doare pentru că a experimentat un lucru frumos care a dispărut de atunci. La fel și cu Julia. La fel cu toată pierderea pe care a trăit-o vreodată.

Ultima oară când a trăit acest moment cu Julia, și-au amintit de o excursie de familie în Adirondacks, la lacul Lacrima Norilor, lângă izvorul râului Hudson.

Iar fluturile care continua să zboare pe lângă ei îl făcea să se gândească la Meghan.

— Pari că ești mai bine, spune Julia.

— Da?

— Da.

Este o toamnă târzie în oraș și Barry se gândește că această realitate este din ce în ce mai solidă cu fiecare minut care trece. Nicio schimbare nu amenință să strice totul.

Pune la îndoială amintirea tuturor celorlalte cronologii. Chiar și Helena pare mai mult o fantezie care se șterge decât o femeie pe care a atins-o și a iubit-o.

Ceea ce pare real în acest moment nu este amintirea – fantomă a unde de șoc care vaporizează Upper West Side. Ceea ce pare real sunt sunetele orașului, oamenii de la mesele din jur, fosta lui soție, respirația care intră și iese din plămânii lui.

Pentru toți, în afară de el, trecutul este un concept singular.

Fără istorii conflictuale.

Fără amintiri false.

Cronologiile moarte cu haos și distrugere și le amintește doar el.

Când vine nota de plată, Julia încearcă să plătească, dar el o ia și oferă cardul lui.

— Mulțumesc, Barry.

Întinde brațul peste masă și o ia de mână, observând mirarea din ochii ei

față de acest gest de intimitate.

— Julia, trebuie să-ți spun ceva.

Privește spre râu. Briza care vine dinspre apă e răcoroasă și soarele îi încălzește umerii. Vase cu turiști traversează râul. Zgomotul traficului este neîncetat pe autostrada de deasupra. Cerul este brăzdat de urmele a o mie de avioane.

— Am fost furios pe tine multă vreme.

— Știu, spune ea.

— Am crezut că m-ai părăsit din cauza lui Meghan.

— Poate. Nu știu. Era prea mult să respir același aer cu tine în acele zile întunecate.

El clatină din cap.

— Cred că, dacă tu și cu mine ne-am putea întoarce înainte să moară ea, chiar dacă am putea cumva să prevenim asta, tot te-ai duce pe drumul tău și eu pe al meu. Cred că am fost meniți să fim împreună doar pentru o vreme. Poate că Meghan a scurtat durata de viață a cuplului nostru, dar, chiar și dacă ar fi trăit, în momentul acesta tot am fi despărțiți.

— Chiar crezi asta?

— Da, și îmi pare rău că m-am agățat de furie. Îmi pare rău că văd asta abia acum. Am avut atât de multe momente perfecte și pentru atât de multă vreme, dar nu le-am putut aprecia... Am putut doar să privesc în urmă cu regret. Asta am vrut să îți spun: nu aș schimba nimic. Mă bucur că ai intrat în viața mea atunci când ai făcut-o. Mă bucur pentru timpul pe care l-am avut împreună. Mă bucur pentru Meghan și pentru că ea a venit din noi doi. Știu că ea nu ar fi putut veni din alți doi oameni. N-aș regreta asta nicio secundă.

Ea își șterge o lacrimă.

— Toți anii aceștia, am crezut că ți-ai fi dorit să nu mă fi cunoscut vreodată. Am crezut că m-ai învinovățit pentru că ți-am distrus viața.

— Eram doar rănit.

Ea îi strânge mâna.

— Îmi pare rău că nu am fost meniți unul altuia, Barry. Ai dreptate în privința asta și îmi pare rău pentru tot restul.

BARRY

5 noiembrie 2018

Mansarda se află la etajul al treilea al unui depozit transformat din Dogpatch în San Francisco, într-un cartier vechi de șantiere navale din golf.

Barry locuiește la trei cvartale distanță și se îndreaptă acum spre intrarea în clădire.

Ceața este atât de deasă, încât anulează marginile orașului, aplicând peste toate un strat de gri și transformând globurile de iluminat ale felinarelor în sfere eterice. Îi amintește, în anumite feluri, de paleta de culori a unei amintiri moarte, dar îi place anonimatul pe care i-l conferă.

Deschide ușa o femeie care ieșea în oraș seara. Trece pe lângă ea și intră în hol urcând două etaje pe scări și apoi pe un hol lung, spre Unitatea 7.

Bate la ușă și așteaptă.

Nu răspunde nimeni.

Bate din nou, de data asta mai tare, și după o clipă prin ușă se aude vocea moale a unui bărbat.

— Cine este?

— Detectivul Sutton. Barry se dă înapoi și îndreaptă insigna spre vizor. Pot să vorbesc cu dumneata?

— Despre ce este vorba?

— Deschideți ușa, vă rog!

Trec cinci secunde.

Barry se gândește: *N-o să mă lase să intru.*

Retrage insigna și, în timp ce face un pas înapoi ca să doboare ușa, lanțul de pe partea cealaltă se dă la o parte și un zăvor se întoarce.

Marcus Slade stă în prag.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întreabă Slade.

Barry trece pe lângă el și intră într-o mansardă mică și dezordonată, cu ferestre mari ce dau spre un șantier naval, spre golf și spre luminile din Oakland, ce se văd în depărtare.

— Frumos loc, spune Barry în timp ce Slade închide ușa.

Barry înaintează spre masa din bucătărie și ia un almanah sportiv din anii 1900, apoi un volum uriaș intitulat *The SRC Green Book of 35-Year Historical Stock Charts*.

— Lectură lejeră? întreabă el.

Slade pare emoționat și enervat. Ține mâinile în buzunarele hanoracului său verde, iar ochii îi sunt agitați, clipind deseori.

— Cu ce vă ocupați, domnule Slade?

— Lucrez pentru Ion Industries.

— În ce post?

— Cercetare și dezvoltare. Sunt asistentul unuia dintre cercetătorii lor principali.

— Și ce fel de lucruri faceți acolo? Întreabă Barry, uitându-se printr-un teanc de hârtii ce fuseseră recent imprimate cu informații de pe un site – *Numerele câștigătoare la loterie în istorie, după stat.*

Slade vine spre el și înșfacă foile din mâna lui Barry.

— Natura muncii noastre este protejată de un NDA^{2}. De ce vă aflați aici, domnule detectiv Sutton?

— Investighez o crimă.

Slade se îndreaptă de spate.

— Cine a fost ucis?

— Ei bine, este un caz ciudat. Barry îl privește pe Slade în ochi. Nu s-a întâmplat încă.

— Nu înțeleg.

— Sunt aici din cauza unei crime care va avea loc mai târziu în seara asta.

Slade înghite și clipește.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Se va întâmpla acolo unde lucrezi dumneata, iar numele victimei este Helena Smith. Este șefa dumitale, nu-i așa?

— Da.

— Este și femeia pe care o iubesc.

Slade stă în fața lui Barry, cu masa de bucătărie între ei, și face ochii mari. Barry arată spre cărți.

— Deci ai memorat toate astea? Evident, nu le poți lua cu tine.

Slade deschide gura, apoi o închide rapid. După un timp, spune:

— Vreau să pleci.

— Funcționează, că tot veni vorba.

— Nu știu despre ce vorbești...

— Planul tău. Funcționează de minune. Devii bogat și celebru. Din păcate, ce faci în noaptea asta determină suferința a miliarde de oameni, precum și sfârșitul realității și al timpului așa cum le știm.

— Cine ești?

— Doar un polițist din New York City.

Se uită la Slade timp de zece secunde lungi.

— Ieși afară!

Barry nu se mișcă. Singurul zgomot din mansardă este sunetul aspru al respirației accelerate a lui Slade. Telefonul său vibrează pe masă. Barry privește în jos și vede un mesaj nou de la „Helena Smith” ivindu-se pe ecranul principal:

***Sigur. Ne putem întâlni în două ore.
Care este problema?***

În cele din urmă, Barry se îndreaptă spre ușă.

La trei pași de ea, aude un *clic*. Și încă unul. Apoi încă unul.

Se întoarce încet și se uită la Slade, care privește uluit revolverul .357 cu care ar fi ucis-o pe Helena în câteva ore. Ridică privirea spre Barry, care ar fi trebuit să zacă pe podea acum, sângerând de moarte. Apoi îndreaptă pistolul spre Barry și apasă pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic.

— Am intrat aici mai devreme, când erai la serviciu, spune Barry. Am încărcat pistolul cu gloanțe oarbe. Aveam nevoie să văd cu ochii mei de ce ești în stare.

Slade privește în direcția dormitorului său.

— Marcus, în casa asta nu mai sunt gloanțe. Ei bine, asta nu e tocmai adevărat. Barry își scoate Glock-ul din tocul de umăr. Pistolul meu este plin.

•

Barul se află în Mission și este o tavernă intimă, cu lambriuri de lemn, numită Monk's Kettle. Ferestrele sunt aburite pe dinăuntru, din cauza nopții reci și cețoase. Helena i-a spus despre locul acesta în cel puțin trei dintre viețile lor.

Barry se apropie de bar și își trece degetele prin păr, care s-a umezit de la ceață.

Este luni-seară și e târziu, astfel că locul este aproape gol.

O vede stând singură la capătul barului, aplecată peste un laptop. În timp ce se apropie, îl cuprind emoțiile – cu mult mai rău decât anticipase.

I se usucă gura, îi transpiră mâinile.

Arată diferit față de femeia energetică cu care și-a petrecut șase vieți. Poartă un pulover gri, din care o pisică sau un câine a tras câteva fire, ochelari murdari, iar părul îi este diferit – e mai lung și prins într-o coadă dezordonată.

Privind-o, îi devine clar că obsesia ei pentru scaunul de memorie a consumat-o complet și asta îi frânge inima.

Ea nu pare să remarce prezența lui când se așază pe scaunul de lângă ea.

Simte miros de bere în respirația ei și, dincolo de acesta, parfumul subtil al soției lui, pe care l-ar recunoaște oriunde, dintr-un milion de oameni. Încearcă să nu se uite la ea, dar emoția de a-i sta alături este aproape prea mult. Ultima oară când i-a văzut chipul, bătea în cuie capacul sicriului ei de pin. Așa că stă în liniște lângă ea în timp ce scrie un e-mail, gândindu-se la toate viețile pe care le-au împărtășit.

Momentele bune.

Cele urâte.

Despărțirile, morțile.

Și saluturile, la fel ca acesta.

Precum cele șase dăți în care a venit la el în acel bar infect din Portland, pe când avea douăzeci și unu de ani și era tânără, cu ochi strălucitori, frumoasă și neînfrică. *Arăți ca și când ai vrea să-mi cumperi ceva de băut.*

El zâmbește în sinea lui, pentru că, în clipa aceasta, ea nu arată nici pe departe ca și când ar vrea să-i facă cinste cu o băutură. Arată, ei bine, la fel ca Helena, cufundată în munca ei și indiferentă față de lume.

Când vine barmanul, Barry comandă, apoi stă cu berea sa, punându-și întrebarea momentului: ce îi spui celei mai curajoase femei pe care ai cunoscut-o vreodată, cu care ai trăit șase vieți extraordinare, cu care ai salvat lumea, care *te-a salvat* în toate felurile posibile, dar care nu are nici cea mai vagă idee că ești măcar?

Barry ia o înghițitură de bere și lasă paharul jos. Aerul pare încărcat de electricitate, la fel ca înaintea unei furtuni. Prin minte îi trec nenumărate întrebări...

Mă vei cunoaște?

Mă vrei crede?

Mă vei iubi?

Speriat, exaltat, cu simțurile în alertă, cu inima bătându-i cu putere, se întoarce în cele din urmă spre Helena, care, simțindu-i atenția, îl privește cu acei ochi verzi ca de jad.

Iar el spune...

virtual-project.eu

^[1] Guy Fawkes, unul dintre cei mai admirați rebeli din toate timpurile, a fost membru al unui grup de restauraționiști catolici din Anglia care au plănuit Complotul Prafului de Pușcă din 1605. Scopul lor era înlăturarea guvernării protestante din țară prin aruncarea în aer a clădirii Parlamentului în timp ce înăuntru se aflau Regele James I și întreaga nobilime protestantă. (n. red.).

^[2] Non-disclosure agreement – acord de confidențialitate. (n.tr.).